COLECȚIA

Iubiri de poveste

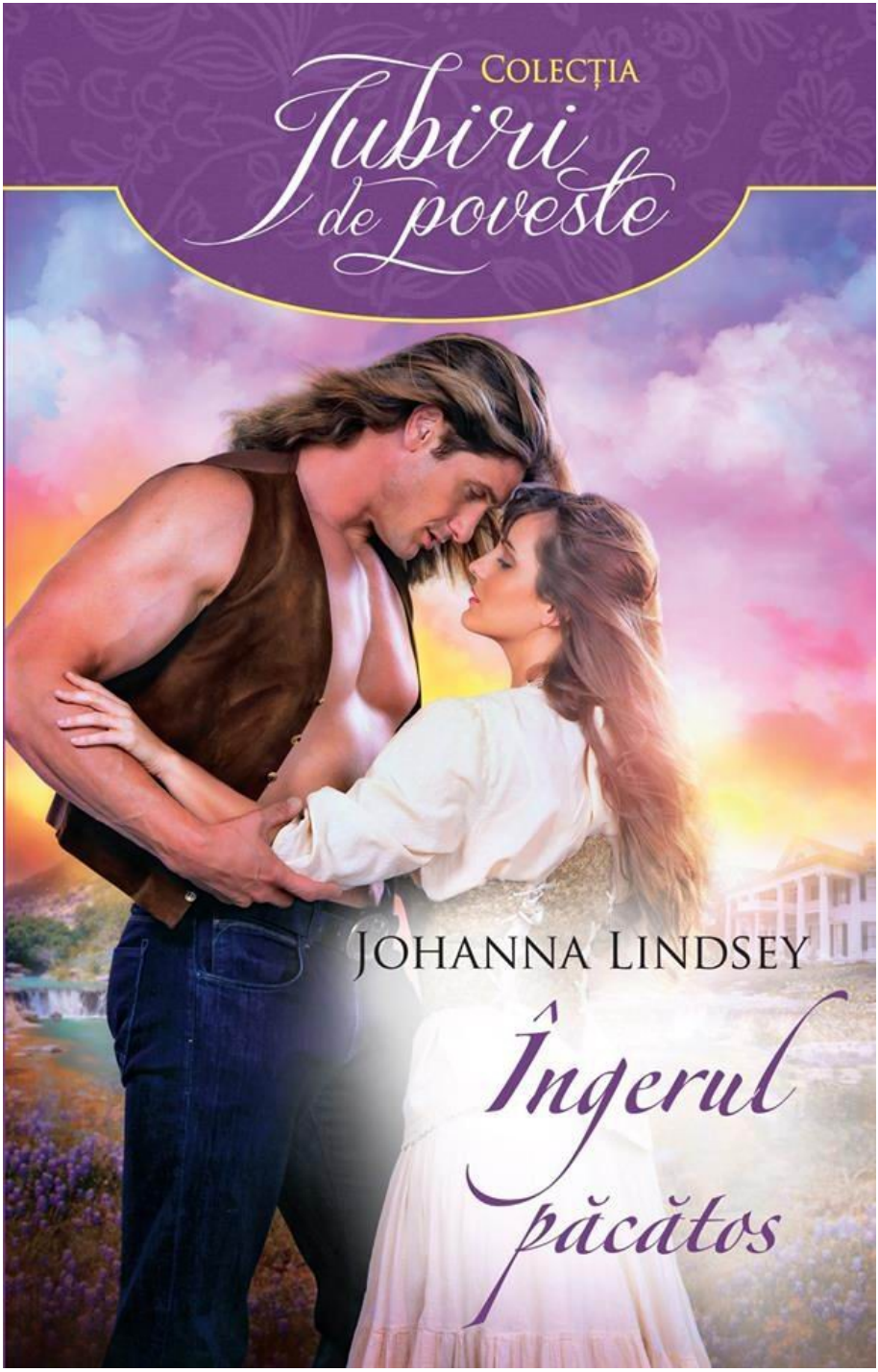

JOHANNA LINDSEY

Îngerul păcătos

JOHANNA LINDSEY
ÎNGERUL PĂCĂTOS

Angel by Johanna Lindsey

Copyright © 1992 Johanna Lindsey
Ediţie publicată prin înţelegere cu HarperCollins Publishers
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză: Raluca Conţiu

În memoria lui Misti Jewel, care mă muşca de degete. A fost o vorbăreaţă, o pacoste încântătoare, colega mea de birou. Doamne, te rog, nu te supăra că-i place să-şi cureţe dinţii de picioare goale.

Capitolul 1

Texas, 1881

Prânzul… o oră sinonimă cu moartea în multe dintre oraşele vestului. Nici acest oraş nu era diferit. Ora le indica celor care încă nu ştiau ce avea să se întâmple atunci când îi văzură pe ceilalţi grăbindu-se să elibereze străzile. Un singur lucru putea cauza un asemenea exod în acel moment al zilei.

Prânzul… o oră lipsită de orice avantaj, fără umbre care să distragă, fără soare care să coboare şi să orbească, înclinând balanţa. Avea să fie o luptă dreaptă, după standardele zilei. Nimeni nu avea să se întrebe dacă bărbatul provocat ar fi vrut să refuze, nimeni nu avea să vadă nimic nepotrivit în faptul că fusese forţat să accepte. Un bărbat care trăia de pe urma pistolului său avea puţine de spus în această privinţă.

Strada era aproape pustie acum, iar ferestrele ce o mărgineau erau pline de privitorii care aşteptau să moară cineva. Chiar şi vântul de noiembrie făcuse o pauză, lăsând praful să se aşeze sub razele strălucitoare ale soarelui de toamnă târzie.

Dinspre nord se apropie Tom Prynne, cel care provocase duelul, deşi acum îşi spunea Pecos Tom. Aşteptase o oră după ce aruncase provocarea, timp suficient pentru a se întreba dacă nu cumva se grăbise de această dată. Nu, era doar agitaţia care îl tulbura înaintea fiecărei lupte. Se întrebă de câte dueluri avea să fie nevoie pentru a se simţi la fel de calm cum arăta oponentul său.

Pe Tom nu-l deranja să ucidă. Iubea puterea şi triumful pe care le simţea după aceea, sentimentul că era invincibil. Şi teama. Doamne, iubea felul în care ceilalţi se temeau de el. Ce dacă simţea şi el puţină teamă înaintea fiecărei înfruntări? Merita, pentru sentimentele de după aceea.

Sperase într-o oportunitate ca aceasta de acum, o

şansă de a-şi face numele cunoscut. Propriul nume, sau cel pe care şi-l alesese, nu călătorea suficient de repede pentru el. Nimeni nu auzise de Pecos Tom atât de departe în sud. La naiba, uitaseră de el chiar şi în locurile prin care trecuse, deoarece până atunci luptele lui fuseseră cu „nimeni” la fel ca el.

Dar oponentul său din această zi, Angel – nu avea nicio problemă în privinţa reputaţiei care îl preceda. Unii îl numeau îngerul Morţii, şi pe bună dreptate. Nimeni nu putea spune cu certitudine câţi oameni ucisese. Unii afirmau că nici măcar Angel nu le ştia numărul. Era renumit nu doar din cauza vitezei, ci şi a preciziei sale. Tom nu avea o astfel de precizie, dar era mai rapid, ştia asta. Şi ştia exact câţi bărbaţi ucisese – un trişor la cărţi, doi ţărănoi şi un ajutor de şerif care îi dăduse de urmă cu un an înainte şi care voise să-l spânzure pentru împuşcarea unui om neînarmat. Nimeni nu ştia despre ajutorul de şerif, şi era mai bine aşa. Voia să-şi facă un nume, dar nu dorea să-l vadă pe afişele cu cei mai căutaţi bandiţi. Mai avusese şi alte dueluri în scurta sa carieră, şi fusese norocos că în jumătate din ele câştigase prin simpla scoatere a pistolului, adversarul său fiind atât de înspăimântat de viteza sa încât îşi lăsase pistolul şi renunţase la duel. Tom conta pe acelaşi noroc şi în această zi, nu că Angel şi-ar fi scăpat pistolul, însă spera să-l ia prin surprindere suficient încât să aibă timpul necesar pentru a ţinti cu grijă, rămânând singur în picioare după risipirea fumului.

Era în oraş de numai două zile. Ar fi plecat mai departe dacă nu ar fi auzit că Angel sosise în noaptea dinainte. Era absolut sigur că nimeni nu-i pomenise numele atunci când sosise *el* în oraş. După ziua de azi, aveau să o facă.

Însă Angel nu era tocmai aşa cum se aşteptase Tom, atunci când îl împiedicase să plece din hotel în această dimineaţă. Se gândise că pistolarul avea să fie mai înalt, mai în vârstă, şi nu atât de lipsit de orice emoţie în faţa provocării. Angel reacţionase ca şi cum nu i-ar fi păsat de rezultat. Dar Tom nu lăsase ca acest lucru să-l îngrijoreze.

Blocase calea celuilalt bărbat, întrebând cu voce tare, astfel încât să fie auzit de toţi cei prezenţi:

— Angel? Am auzit că eşti iute, dar sunt aici pentru a-ţi arăta că eu sunt şi mai rapid decât tine.

— Cum vrei, domnule. Nu te contrazic.

— Dar vreau s-o dovedesc. La prânz. Nu mă dezamăgi.

Abia după ce plecă, Tom îşi dădu seama cât de reci şi de lipsiţi de emoţie fuseseră ochii lui Angel, ochi negri ca păcatul, ochii unui ucigaş nemilos.

Cu o înfăţişare calmă, Angel aştepta să-şi întâlnească competitorul. Stătea în mijlocul străzii, dar nu avea de gând să înainteze mai mult. Aştepta cu răbdare ca mai tânărul vânător de glorie să vină către el.

Nu-i puteai vedea furia dacă-l priveai. Ceea ce avea să facă era lipsit de orice sens. Nu era ca şi cum ar fi ucis pe cineva care ar fi meritat asta. Nu-l cunoştea pe acest tânăr, nu-i cunoştea păcatele, nu ştia câţi oameni ucisese pentru a-şi face un nume, sau dacă ucisese vreunul. Ura să nu ştie.

Nu s-ar fi schimbat însă nimic nici dacă ar fi ştiut; ar fi eliminat doar regretul unui omor inutil. Dar majoritatea acestor căutători de glorie nu ar fi îndrăznit să înceapă cu el. Cei mai mulţi ar fi avut câteva dueluri înainte de încerca să-şi facă un nume, iar asta însemna că omorâseră câţiva oameni – foarte posibil, oameni nevinovaţi – pentru a da avânt carierei lor de pistolari. Angel nu regreta uciderea unor astfel de persoane. Se vedea ca un călău din acest punct de vedere, scăpând de lepădături ceva mai repede decât ar fi făcut-o legea, salvând poate vieţile câtorva nevinovaţi între timp.

Faptul că avea un nume cunoscut era o binecuvântare şi un blestem, în acelaşi timp. Îi scotea la suprafaţă pe vânătorii de glorie. Dar îi făcea uneori munca mai uşoară, deoarece unii dintre aceştia dădeau înapoi, ceea ce ducea la salvarea de vieţi, de vreme ce el ura să ucidă oameni a căror singură vină era aceea că lucrau pentru şeful nepotrivit.

El era un mercenar. Asta ştia să facă, şi era suficient de bun pentru a trăi din aşa ceva. Putea fi angajat pentru aproape orice slujbă, dacă preţul era corect, deşi oamenii învăţaseră să nu-i ceară să comită crime, deoarece astfel ar fi putut sfârşi morţi ei înşişi. El nu vedea nicio diferenţă între omul care apăsa pe trăgaci şi cel care îl angajase pe acesta să o facă. În ochii lui, ambele erau crime, iar dacă Angel nu găsea o scuză pentru a-i ucide el însuşi, îi preda pe mâna legii. Nu-şi scuza stilul de viaţă. Şi-ar fi dorit poate ca lucrurile să fi stat altfel, dar aici îl aduseseră circumstanţele. Şi, deşi instinctele îl îndemnau să fie milos, urma crezul bărbatului care îl învăţase cum să se apere cu pistolul.

— Conştiinţa are locul ei, dar nu într-un duel cu pistolul. Dacă ai de gând să tragi, trage pentru a ucide, altfel te vor vâna… într-o noapte întunecoasă, într-o alee dosnică – un glonţ în spate, pentru că s-au măsurat cu tine o dată şi ştiu că eşti prea rapid pentru a risca să te înfrunte din nou. Asta se întâmplă dacă te mulţumeşti să-i răneşti doar, sau vor crede că eşti rapid, dar ţinteşti prost. Pe aceştia din urmă îi vei mai întâlni pe stradă, iar asta e doar o pierdere de vreme şi ţine de norocul pe care îl ai. Ar fi păcat dacă glonţul destinat ţie vine de la cineva pe care ai avut ocazia să-l ucizi o dată şi nu ai făcut-o.

De trei ori ajunsese să fie aproape ucis de mâinile nelegiuiţilor înainte să înveţe acest crez. De trei ori fusese salvat, nu prin eforturile sale, ci de către străini. Avea trei datorii, iar Angel nu era un bărbat care să se simtă confortabil îndatorat. Două fuseseră deja plătite, cea de-a doua destul de recent.

Venise în acest oraş sperând să îşi plătească şi cea de-a treia datorie. Nu ştia pentru ce fusese trimis. Fusese pe cale să îl caute pe Lewis Pickens pentru a afla, atunci când tânărul pistolar îi ieşise în drum. Îi ştia doar numele, Pecos Tom. Cineva trebuise să verifice registrul hotelului pentru a afla acest lucru. Era străin de oraş, întocmai ca şi Angel, astfel încât nimeni nu-i putea spune lui Angel dacă înfrunta un ucigaş sau doar un tânăr nesăbuit. La naiba, ura

să nu ştie. Nu căutase el lupta, încercase să o evite, dar nimeni nu se aştepta să o ignore, odată ce provocarea fusese lansată. Pecos Tom avea intenţia de a-l ucide. Angel trebuia să se mulţumească cu acest adevăr pentru a-şi înăbuşi regretul.

Pecos nu se grăbea să înainteze pe stradă. Şase metri, apoi cinci. Se opri în cele din urmă la o distanţă de trei metri. Angel ar fi preferat o distanţă mai mare, dar nu era spectacolul său. Auzise că în est cel provocat avea dreptul să aleagă arma, putând chiar să nu aleagă niciuna, să lupte cu pumnii dacă aşa dorea. Lui Angel i-ar fi plăcut să-l poată bate pe băietan, să-i vină mintea la cap, în loc să trebuiască să-l omoare. Dar vestul nu oferea astfel de alegeri. Când purtai un pistol la şold, lumea se aştepta să-l foloseşti.

Jacheta din piele de oaie a lui Pecos era deja dată la o parte din drum, iar braţele sale stăteau pregătite pe lângă corp. Cu mişcări lente, Angel îşi dădu la o parte mantaua galbenă. Nu-i privise mâinile, nici măcar pentru a vedea dacă tremurau. Îi privise în schimb ochii. Mai încercă o ultimă dată.

— Nu trebuie să facem asta. Oamenii de aici nu te cunosc. Poţi pleca, pur şi simplu.

— Las-o baltă, replică băietanul, relaxându-se acum, bănuind că lui Angel îi era teamă să se lupte cu el, că el era cel care voia să abandoneze duelul. Sunt gata.

Nimeni nu era suficient de aproape pentru a-l auzi pe Angel oftând.

— Atunci fă pace cu tine, domnule. Nu trag pentru a răni doar.

Nici Tom Prynne cel de douăzeci de ani nu trase doar pentru a răni. Îşi scoase pistolul mai repede, cam cu două secunde mai repede, tot timpul de care ar fi avut nevoie dacă ar fi avut răbdare să ochească mai bine înainte să-şi caute gloria. Glonţul lui zbură peste umărul lui Angel, pierzându-se în ţărână la capătul străzii. Impulsul lui Angel fusese prea rapid pentru a se mai putea opri, chiar dacă ar fi vrut, iar ţinta lui avu o precizie mortală.

Tom Prynne îşi făcuse în cele din urmă un nume, deşi nu avea să călătorească departe. Dar avea să se vorbească aici despre el un timp, iar epitaful lui avea să fie:

Aici zace Pecos Tom.
L-a provocat pe Îngerul Morţii şi a pierdut.

Groparul acestui oraş avea un ciudat simţ al umorului.

Capitolul 2

Cassandra Stuart aruncă neatentă o bucată de lemn pe foc în timp ce trecu pe lângă şemineu. În cealaltă parte a camerei, felina îşi înălţă capul şi sâsâi deranjată. Fata zveltă îi aruncă pisicii o privire şi ridică din umeri.

— Îmi pare rău, Marabelle, spuse Cassie, reluându-şi plimbarea agitată. Obiceiul.

Atât Cassie, cât şi animalul ei de companie erau obişnuite cu vremea mult mai rece din Wyoming, acolo unde Cassie crescuse. Aici, în sudul Texasului, unde era ferma tatălui ei, probabil că afară nu erau mai mult de zece grade, şi erau deja în decembrie de câteva zile. O bucată de lemn ar fi fost suficientă pentru a alunga răcoarea din cameră. Cu două bucăţi... Nu trecu mult până să se dezbrace în cămăşuţă şi pantalonaşi.

Micul birou pe care îl evitase în ultima jumătate de oră era încă în colţul camerei, cu materialele de scris aranjate frumos într-un teanc, cu călimara deschisă, penele ascuţite şi flacăra lămpii deschisă la maximum. Tatăl ei îi dăruise setul de caligrafie de modă veche de îndată ce sosise aici, în toamnă. Iar ea îşi scrisese cu fidelitate scrisorile, trimiţând câte una sau două pe săptămână mamei sale – cel puţin aşa făcuse până în urmă cu aproximativ şase săptămâni.

Însă nu mai putea amâna să scrie. Telegrama sosise târziu în această după-amiază.

DACĂ NU PRIMESC UN SEMN DE LA TINE IMEDIAT, PORNESC ÎNTR-ACOLO CU O ARMATĂ.

Partea cu armata era o exagerare – Cassie aşa spera. Dar nu se îndoia că mama ei ar fi venit, iar asta nu avea să fie de niciun folos. Tatăl ei cu siguranţă nu ar fi apreciat acest lucru la întoarcere. Însă tatăl ei oricum nu avea să aprecieze faptul că vecinii îi erau acum inamici, din cauza fiicei sale băgăreţe.

Cassie îi răspunsese mamei sale că avea să trimită o scrisoare a doua zi pentru a-i explica totul. Nu mai avea ce face. Dar sperase din toată inima că Pacificatorul avea să sosească primul, aşa încât când avea să-i spună mamei sale ce făcuse, să-i poată spune cel puţin că rezolvase totul şi că nu mai exista niciun motiv de îngrijorare.

Scoase un sunet asemănător unui geamăt, care o făcu pe felină să o urmeze la birou, pentru a investiga problema. Marabelle era foarte sensibilă la dispoziţiile lui Cassie. Nu avea să se liniştească decât după ce Cassie o scărpina între urechi, asigurând-o că totul era în ordine.

În cele din urmă luă tocul în mână.

Dragă mamă,

Nu cred că vei fi surprinsă să auzi că m-am amestecat din nou în ceva. Nu ştiu de ce am crezut că aş putea pune capăt unei dispute ce ţine de douăzeci şi cinci de ani, dar asta e, optimismul meu infernal m-a lăsat încă o dată baltă. Până acum ţi-ai dat probabil seama că vorbesc despre vecinii lui tata, familiile Catlin şi MacKauley, despre care ţi-am povestit după prima mea vizită aici.

Aceasta era a doua vizită a lui Cassie la ferma tatălui său din Texas. Fusese uimită, atunci când venise prima dată, văzând casa pe care acesta o construise cu zece ani în urmă. Era o copie exactă a celei lăsate în urmă în Wyoming. Chiar şi mobila era la fel. Era ca şi cum ar fi fost acasă – până ieşise afară.

Tatăl ei aşteptase mult această vizită, însă mama ei refuzase să o lase să călătorească singură înainte de a împlini optsprezece ani, cu doi ani în urmă. Iar Catherine Stuart refuzase să pună piciorul pe pământul lui Charles Stuart în absenţa unei urgenţe care ar fi implicat singurul lor copil. Nu-şi văzuse fostul soţ de zece ani, de când el plecase din Wyoming, şi nu vorbise cu el de douăzeci, chiar dacă trăiseră în aceeaşi casă pentru primii zece ani de viaţă ai lui Cassie. Relaţia lor – sau absenţa unei relaţii – fusese singurul lucru în care Cassie nu încercase să se amestece. Oricât şi-ar fi dorit ca lucrurile să fi stat altfel, părinţii ei se dispreţuiau unul pe celălalt. Însă Cassie îi povestise mamei sale totul despre familiile Catlin şi MacKauley atunci când se întorsese acasă, în primăvara anului precedent, şi despre noua sa prietenă, Jenny Catlin, care era cu doi ani mai mică decât Cassie. La această vizită, Cassie o găsise pe Jenny plină de melancolie, deoarece era la vârsta la care îşi dorea să se căsătorească, şi se plângea de faptul că singurii tineri arătoşi din regiune erau cei patru fii ai lui R.J. MacKauley, care erau, din păcate, inamicii ei de moarte.

Cassie îşi dorea ca Jenny să nu-i fi menţionat pe bărbaţii MacKauley în aceeaşi propoziţie cu „căsătorie” Acest lucru o făcuse să se gândească că poate Jenny nu-i vedea în aceeaşi lumină ca mama şi fraţii ei mai mari. Observase astfel cum fiul cel mai mic al lui R.J., Clayton MacKauley, se uita lung la Jenny în biserică, şi cum tânăra roşea de fiecare dată când îl surprindea făcând acest lucru.

Probabil nu te va surprinde nici acest lucru, mamă, dar am reuşit să implic şi familia Stuart în dispută – cel puţin în cea care mă priveşte. Tata nici nu ştie încă, dar sunt sigură că nu va fi bucuros când va auzi. Eu voi pleca în cele din urmă, dar el trebuie să trăiască laolaltă cu oamenii aceştia şi după plecarea mea.

Înainte să începi să-l blestemi pentru că m-a lăsat să mă amestec, trebuie să-ţi spun că nu a fost aici pentru a mă putea opri. De fapt, totul a început înainte de plecarea lui, la puţin timp după ce am sosit eu, dar s-a desfăşurat în

secret, ca o conspiraţie, iar după aceea tata a primit scrisoarea aceea de la omul din North Texas, cu care se târguieşte de doi ani pentru cumpărarea unui taur premiat şi care s-a hotărât în sfârşit să vândă. Nu-l blestema pe tata nici pentru că m-a lăsat singură şi s-a dus după taur, pentru că trebuia să lipsească mai puţin de două săptămâni, iar eu am douăzeci de ani şi sunt perfect capabilă să conduc ferma – atunci când nu mă amestec în câte ceva. În plus, a vrut ca şi eu să merg cu el, dar l-am rugat să mă lase, de vreme ce începusem deja... ei bine, nu am cum să o spun altfel. Ce am făcut a fost să încerc iarăşi să fac pe peţitoarea, dar din nefericire, de această dată am reuşit.

Am reuşit să-i conving pe Jenny Catlin şi pe Clayton MacKauley că se iubesc unul pe celălalt. Şi aşa părea să fie, mamă. Au fost atât de surprinşi şi încântaţi de uneltirile mele. A fost atât de uşor să-i aduc împreună şi, după abia trei săptămâni, să-i ajut să plece la Austin, pentru a se căsători în secret. Din nefericire, în noaptea nunţii au descoperit că niciunul nu-l iubea pe celălalt, că toată povestea de dragoste a avut loc numai în imaginaţia mea bogată. Se pare că am evaluat greşit situaţia, dar asta nu este ceva nou. Se pare că fac asta destul de frecvent, după cum bine ştii. Desigur, am încercat să repar lucrurile. Am fost la ferma Catlin pentru a le explica faptul că intenţiile mele au fost bune, chiar dacă greşite. Dorothy Catlin nu a vrut să stea de vorbă cu mine. Fiul ei, Buck, m-a sfătuit să părăsesc Texasul şi să nu mă mai întorc.

Buck nu spusese lucrurile în acest fel, dar mama ei nu avea nevoie să ştie despre cât de urât se comportase din cauza furiei, nici despre ameninţările pe care le primise din partea familiei MacKauley, care chiar stabilise o dată pentru plecarea ei, avertizând că altfel ferma tatălui ei avea să fie incendiată. Nu avea niciun motiv să-i povestească despre cum Richard MacKauley îi ridica corespondenţa, spunându-i apoi că se pierduse, motiv pentru care nu primise nicio scrisoare de la mama ei în ultimele şase săptămâni, sau că o dată când ieşise din banca din Caully, găsise melasă

împrăştiată pe scaunul şi podeaua trăsurii ei, sau că trei dintre angajaţii tatălui ei fuseseră intimidaţi şi demisionaseră, inclusiv supraveghetorul său. Nu avea de gând să menţioneze nici biletul strecurat pe sub uşa din faţă, care ameninţa că dacă pisica ei avea să mai fie prinsă afară pe păşune, avea să fie transformată în friptură.

Era mai bine ca mama ei să nu ştie că Sam Hadley şi Rafferty Slater, două dintre ajutoarele familiei Catlin, o încolţiseră în grajdul din oraş şi o speriaseră de moarte cu purtarea lor grosolană înainte să-i oprească cineva, sau că de atunci purta mereu la ea pistolul ei Colt modificat, nu doar pe păşune, ca înainte, ci şi la fiecare vizită în oraş, şi avea să facă acest lucru în continuare, în ciuda amuzamentului arătat de orăşenii din Caully.

Şi mai cu seamă voia să evite să-i spună mamei că tatăl ei era plecat deja de câteva săptămâni şi avea să mai întârzie cel puţin trei, deoarece taurul său premiat îl lovise, rupându-i două coaste şi un picior. Era suficient să-i scrie:

Sunt nişte familii atât de drăguţe, dar atunci când nu le place cineva, devin o adevărată pacoste, iar acum niciuna dintre cele două familii nu mă place prea mult.

Se gândi să şteargă cuvântul „pacoste”, dar se hotărî că mama ei avea nevoie de un hohot bun de râs. Cassie avea cu siguranţă nevoie, dar avea la dispoziţie doar încă trei săptămâni pentru a pune lucrurile în ordine, deoarece ştia exact ce avea să facă tatăl ei la întoarcere. Avea să renunţe pur şi simplu la tot ce construise în ultimii zece ani, mutându-se altundeva. La urma urmelor, era fermier pentru că-i plăcea, nu pentru că avea nevoie să trăiască din asta, nu atunci când provenea dintr-una dintre cel mai bogate familii din Connecticut. Însă Cassie nu s-ar fi iertat niciodată dacă lucrurile ajungeau acolo.

De vreme ce nu vor să primească scuzele mele, am făcut singurul lucru la care m-am putut gândi. Am trimis după bunul prieten al bunicului Kimbal, bărbatul căruia i se

spune Pacificatorul. Nu am nicio îndoială că el va reuşi să pună capăt ostilităţilor încă de la sosire, şi trebuie să ajungă dintr-un moment în altul.

De fapt, îl aştepta de câteva săptămâni şi începuse să se îngrijoreze din cauza întârzierii lui, după ce el o asigurase că vine. Era cu adevărat singura ei speranţă. Poate că trebuia să-i mai trimită o telegramă a doua zi, când avea să meargă în oraş să ducă la poştă scrisoarea pentru mama ei.

Acum ştii de ce nu ţi-am scris. Nu am vrut să recunosc că am intervenit iarăşi, cel puţin nu înainte de a repara ce am stricat. Voi scrie din nou de îndată ce se termină totul, iar vecinii lui tata se întorc la starea obişnuită, în care se urăsc doar unii pe alţii.

Cassie îşi muşcă buza, încruntându-se la scrisoarea din faţa ei. Lăsase pentru sfârşit partea cea mai proastă – cum să-şi convingă mama să nu se grăbească încoace să-şi salveze „puiul" de la o altă nenorocire în care intrase singură. Avea să o facă pe un drum ocolit, invitând-o!

Ştiu că ai exagerat atunci când ai spus că vei veni aici cu o armată, dar eşti bine-venită, dacă nu te deranjează să călătoreşti în toiul iernii. Sunt sigură că tata nu se va supăra dacă ne vizitezi. Desigur, necazurile de aici se vor fi sfârşit până să ajungi tu, aşa că el se va mira probabil că vii. Crezi că ar putea considera că te interesează să te împaci cu el?

Cassie hotărî să încheie acolo scrisoarea. Îşi cunoştea mama bine şi ştia că după citirea ultimei propoziţii, Catherine Stuart avea să rupă scrisoarea în bucăţele aruncând-o în cel mai apropiat foc. Îşi putea de asemenea imagina răspunsul verbal al mamei sale la întrebarea ei.

— Să mă împac cu desfrânatul acela fără niciun Dumnezeu? Doar după ce voi fi moartă şi îngropată, aşa să-

i spui!

Cassie le spusese *lui* sau *ei* câte ceva din partea celuilalt de când îşi putea aduce aminte. Dacă nu se afla nimeni în preajmă care să le transmită mesajele, ar fi cedat ei, vorbind unul cu celălalt? Nu. Unul sau celălalt – în funcţie de cine era mai hotărât să spună ceva – căuta pe cineva care să vorbească pentru el.

Cassie se îndepărtă de birou, întinzându-se, apoi se uită în jos la Marabelle.

— Cel puţin una dintre probleme este rezolvată – pentru moment, îi spuse ea pisicii. Dacă Pacificatorul ar ajunge să o rezolve şi pe cealaltă, am putea rămâne până la primăvară, aşa cum am plănuit.

Îşi punea toate speranţele în prietenul bunicului ei, dar avea motive serioase pentru a face acest lucru. Odată îl văzuse spunându-i câteva cuvinte unui bărbat înfuriat peste măsură, iar acesta râdea deja în cinci minute. Talentul lui pentru calmarea oamenilor era incredibil, iar el avea să aibă nevoie de tot acest talent pentru a linişti lucrurile pe care le agitase ea.

Capitolul 3

Ferma Double C nu era greu de localizat. Dacă din oraş urmai drumul spre nord, după instrucţiuni, dădeai direct de ea. Dar nu era ce se aşteptase Angel. În această zonă atât de sudică, majoritatea fermierilor se inspirau de la vecinii lor mexicani şi construiau case din chirpici, în stil spaniol, care îi ajutau să treacă mai uşor peste valurile de căldură vara.

Angel însă ajunsese la o casă din lemn cu două niveluri, de dimensiunea unui conac, cu o înfăţişare mai potrivită zonei de nord-vest. O jumătate de duzină de trepte duceau la un pridvor care înconjura parterul şi care era suficient de lat pentru a adăposti scaune, balansoare şi chiar câte un leagăn de două locuri în fiecare colţ. Un

balcon spre care se deschideau uşi duble din dormitoare, după cum presupunea Angel, înconjura cel de-al doilea nivel şi umbrea pridvorul de dedesubt.

Casa i se părea oarecum familiară, ca şi cum ar mai fi văzut-o cândva, deşi nu mai călătorise niciodată atât de departe spre sud. Clădirile anexe, sau ce văzuse din ele înainte să se apropie atât de mult, erau împrăştiate în spatele casei principale, aşa că de la o distanţă de cinci-şase metri de casă, nu puteai spune că era o fermă funcţională. Chiar şi trăsura trasă în faţă semăna mai mult cu una dintre trăsurile de lux din marile oraşe decât cu şaretele preferate la ţară.

Angel nu ajunsese decât la vreo şase metri când uşa din faţă se deschise şi o felină neagră de mărimea unei pume începu să alerge în salturi în direcţia lui. Nu avu timp să se întrebe de unde naiba apăruse – era de neconceput să fi apărut din interiorul casei – înainte de a se trezi luptând să-şi controleze armăsarul înspăimântat, întinzându-se în acelaşi timp după pistol.

Nu ajunse la pistol înainte ca pălăria să-i zboare de pe cap în urma unei împuşcături, în timp ce el auzi:

— Nici să nu te gândeşti la asta, domnule.

Angel trebui să se hotărască în câteva secunde, timp în care ochii i se îndreptară asupra celei care vorbise, o femeie care-şi ţinea pistolul aţintit asupra lui, apoi din nou către animal, care fusese luat prin surprindere de împuşcătură şi nu se mai îndrepta spre el cu aceeaşi viteză. Însă venea totuşi spre el, iar calul său deveni disperat, păşind într-o parte, scuturându-şi capul nebuneşte şi ridicându-se pe picioarele din spate.

Luptă să-şi păstreze poziţia în şa – nu avea de gând să înfrunte animalul acela enorm pe jos –, însă femeia vorbi din nou, un singur cuvânt. Când calul său reveni cu toate patru copitele pe pământ, el văzu că pisica se oprise şi stătea pe loc acum, la câţiva metri distanţă, privindu-l cu nişte ochi mari şi galbeni.

— Marabelle, spuse ea, pe un ton ce trebuia ascultat.

El nu o înţelesese greşit. Marabelle… şi făcu ceva ce

nu făcea niciodată, ceva ce nu-şi permitea să facă în domeniul lui de activitate. Se înfurie şi arătă acest lucru.

— Doamnă, dacă nu-ţi iei animalul imediat de aici, spuse el printre dinţi pe un ton extrem de moderat, prin natura obişnuinţei, nu voi fi responsabil pentru ce se va întâmpla.

Femeia păru să fie ofensată de spusele lui, probabil din cauză că ea era cea care avea pistolul în mână – încă aţintit asupra lui.

— Nu vă aflaţi în poziţia de a…

Ceea ce se întâmplă dură numai câteva secunde. Angel îşi scoase pistolul şi trase, îndepărtând pistolul din mâna ei, ceea ce o făcu să strige:

— Ticălosule! în timp ce-şi scutura degetele dureroase.

Pisica mârâi tare ca răspuns la ţipătul femeii, iar calul lui Angel începu să dea din picioare cu sălbăticie auzind mârâitul pisicii. De data aceasta Angel ajunse în ţărână, în timp ce calul gonea spre comitatul învecinat, iar pisica era la o distanţă de doar un metru acum, şuierând, când ea pronunţă din nou cuvântul care opri imediat felina:

— Marabelle.

El voia s-o împuşte oricum. Voia să împuşte şi femeia, de asemenea. Nu-şi putea aduce aminte când îşi mai pierduse atât de tare controlul asupra emoţiilor. Şi un idiot şi-ar fi dat seama că pisica, sau ce-o fi fost, îi aparţinea ei. Un animal de companie. Trebuia să fie un animal de companie, ca să o asculte în acest fel. Iar ea îi dăduse drumul pentru a-i speria calul, pentru a-l speria şi pe el, nu avea nicio îndoială.

Chiar furios fiind, şi dându-şi seama că animalul era îmblânzit, măcar într-o oarecare măsură, tot avu nevoie de curaj pentru a-şi lua ochii de la o felină de dimensiunile ei, care stătea la doar un metru distanţă, mai ales că el era la pământ, iar el şi animalul se priveau ochi în ochi. Dar o făcu totuşi, îşi întoarse ochii, îngustându-şi privirea, înspre femeie, care stătea în pridvor.

Ea reuşise să-şi recupereze pistolul şi-l ţinea în

cealaltă mână, iar mâna cu degetele dureroase şi-o ţinea strânsă între celălalt braţ şi corp. Era puţin probabil că pistolul ar fi funcţionat fără o vizită la armurier, dar ea nu părea să creadă la fel şi îşi aţintise din nou arma asupra lui.

— Îţi voi spune chiar acum că ţinta mea este la fel de bună ca a dumitale, domnule, dar nu va trebui să te împuşc. Dacă-ţi mişti arma chiar şi cu un centimetru în direcţia mea, Marabelle te va sfâşia în bucăţi.

Era discutabil dacă putea nimeri ţinta. Atunci când îi doborâse pălăria de pe cap poate că o făcuse deliberat, pentru a-i atrage atenţia, însă era posibil să fi încercat să-l ucidă şi să fi ratat. Angel nu se îndoia însă cu privire la cea de-a doua ameninţare. Ei trebuia să-i fie frică, dacă îl ameninţa aşa. Ei bine, văzuse de ce era capabil. O dezarmase, deşi ea avea pistolul aţintit asupra lui, iar al său era încă în toc. În plus, la cât de furios era el acum, avea motive întemeiate să se teamă de el.

— Eşti nebună să crezi că-mi pun pistolul la loc cu bestia asta lângă mine.

Se aflau într-un impas, niciunul nedorind să cedeze. Se scurseră câteva momente lungi de tăcere înainte ca Angel să decidă că ar prefera să scape de pisică, aşa că adăugă în silă:

— Cheam-o de aici, cucoană, apoi *poate* că vom sta de vorbă.

Bărbia ei se ridică puţin.

— Nu vom discuta nimic, pentru că vei pleca. Le poţi spune că nu au avut motive să trimită un pistolar.

— Lor?

— Celor care te-au angajat.

— Nimeni nu m-a angajat, cucoană. M-a trimis Lewis Pickens să…

— Pentru numele lui Dumnezeu, îi tăie ea vorba, lăsându-şi pistolul în jos. De ce nu ai spus asta de la bun început? i se adresă apoi felinei: Marabelle, vino aici, puiule. Nu este periculos.

Era probabil pentru prima dată când cineva îl considera pe Angel inofensiv. Nu se lăsă ofensat de acest

lucru. Aşteptă să vadă dacă animalul asculta, şi fu uimit să vadă cum capul cel uriaş se întoarse spre femeie, urmat apoi de trupul lung şi neted, iar animalul traversă curtea şi urcă pe scări. Angel lăsă să-i scape un oftat, dar nu-şi puse pistolul în toc decât când felina intră în casă.

— Te poţi întoarce în bucătărie, Maria, îi spuse femeia cuiva aflat după uşă, adăugând, înainte de a o închide: Ştii să foloseşti puşca aceea?

Angel tresări. Avusese încă o armă aţintită asupra lui şi nu simţise nimic. Devenea neglijent. Nu, simţurile lui fuseseră acordate la animalul negru monstruos şi la femeia aceea idioată din pridvor. „Doamne, să nu fie Cassandra Stuart!”

Femeia cobora acum treptele. El îi observă abia acum ţinuta elegantă, o haină neagră, lungă, tivită cu blană, acoperind dantela albastră, de culoarea gheţii, de la gât, şi o fustă albastră cu cinci rânduri de volane, care era vizibilă doar de la genunchi în jos. O căciulă mică din blană de castor era aşezată pieziş peste părul castaniu închis. Haine de oraş, fără îndoială, dar nepotrivirea consta în faptul că femeia purta tocul pistolului peste haină.

Ea îşi strecură pistolul înapoi în toc înainte de a-i întinde mâna.

— Sunt Cassandra Stuart. Când soseşte domnul Pickens?

Angel ignoră mâna întinsă, nesigur ce să facă cu ea. Mâna întinsă fusese însoţită de un zâmbet, ca şi cum ea nu ar fi tras în direcţia lui, nu ar fi trimis felina carnivoră să-l întâmpine şi nu i-ar fi alungat calul. El ignoră de asemenea şi zâmbetul.

Faptul că ea era femeia la care trebuia să ajungă îl făcu să blesteme printre dinţi în timp ce se ridică în picioare şi îşi scutură haina de praf. Deocamdată, ultimul lucru pe care voia să-l facă era să o ajute. Dar pentru asta era aici. O datorie era o datorie. Se duse să-şi recupereze pălăria înainte de a răspunde. Văzând gaura prin care trecuse glonţul, exact prin mijlocul pălăriei, blestemă din nou, de data aceasta cu voce tare. La naiba, l-ar fi putut ucide!

Se întoarse şi-i aruncă o căutătură încruntată.

— Când repari pistolul acela, vreau dovezi că ştii să-l foloseşti.

Ea nu făcu decât să se încrunte, să-şi scoată din nou pistolul şi să-l examineze, apoi exclamă:

— La naiba, l-ai stricat!

— Iar tu mi-ai stricat pălăria!

Ea îl privi cu ochii îngustaţi.

— Acesta este un pistol făcut la comandă, domnule – cine eşti, de fapt?

— Angel – şi aceasta este o pălărie de douăzeci de dolari, doamnă.

— Îţi voi înlocui afurisita de pălărie… Făcu o pauză şi se dădu înapoi cu un pas. Cum adică *Angel?* Nu eşti *acel* Angel, nu? Cel căruia i se spune Îngerul Morţii?

Buzele lui se curbară într-un rictus. Cei mai mulţi oameni nu spuneau aşa ceva când îi putea auzi.

— Nu-mi place acest nume.

— Nu te învinovăţesc, replică ea.

Însă în ochii ei gri-argintii apăruse o sclipire precaută, care îi dădu lui Angel un sentiment de satisfacţie. Ar fi trebuit să apară mai devreme. Chiar şi oamenii care nu ştiau cine era îl ocoleau cu grijă. Avea o înfăţişare care avertiza: „aveţi grijă!”

— Ei bine, spuse ea cu un râs nervos, văzându-l cum o privea ţintă. Ai noroc că am mai mult de un singur pistol Colt modificat, altfel aş fi fost destul de furioasă acum.

— Mai bine speră că n-o să-mi ia prea mult timp să-mi găsesc calul, doamnă, altfel vei afla ce înseamnă să fii fur…

— Dacă pui mâna pe mine…

— Mă gândeam mai degrabă să te împuşc.

Nu vorbea serios, însă ea nu ştia acest lucru. Angel se întrebă ce naiba făcea, lăsând furia să se acumuleze din nou, după ce preluase controlul asupra lucrurilor. Nu făcea *niciodată* ameninţări neîntemeiate. Însă ea avea ceva care îl irita la culme, chiar şi atunci când nu aţintea un pistol asupra lui.

— Uită că am spus asta, adăugă el sec.

— Bucuroasă, replică ea, dar tot se îndepărtă cu încă un pas de el.

El aproape că zâmbi. Nervozitatea ei îi liniştea dispoziţia ca nimic altceva.

— Ai obiceiul de a trage la întâmplare asupra tuturor celor care te vizitează?

Ea clipi, îşi încreţi buzele – nişte buze generoase, observă el – şi îşi îndreptă spatele. La naiba. Putea simţi ce avea să urmeze. Tocmai îşi recăpătase curajul.

— Erai pe cale să o împuşti pe Marabelle. Nu puteam să te las să faci asta doar pentru că s-a strecurat afară înainte să o pot eu opri.

Replica ei îl puse pe gânduri.

— Nu tu ai asmuţit-o asupra mea?

— Cu siguranţă nu, spuse ea indignată, pe un ton care implica faptul că fusese o întrebare prostească.

— Nu mi s-a părut deloc aşa, doamnă.

— Bunul-simţ…

— Cred că mai bine o laşi baltă, o avertiză el înainte ca insultele ei să devină şi mai acide.

Ea se încordă, înţelegând ce voia el să spună.

— Cred că este mai bine să-mi spui ce treabă ai aici şi apoi să pleci.

De-ar fi putut pleca!

— Pickens nu vine, spuse el succint.

Ea îl privi absentă pentru un moment, apoi icni.

— Dar *trebuie* să vină! Mă bazam pe el – de ce nu vine? A spus că va veni.

Tulburarea ei îl făcu pe Angel să se simtă inconfortabil în legătură cu celelalte lucruri pe care le simţea. Nu-i plăcea tânăra, şi pe bună dreptate, după ce îi făcuse, dar avea probleme în a-şi păstra animozitatea faţă de ea în starea în care se afla aceasta.

Angel se relaxă suficient pentru a o asigura.

— Avea de gând să vină. Tocmai era la bancă, de unde scosese suficienţi bani pentru călătoria încoace, când un grup de indieni Comancheros au sosit din Staked Plain şi au atacat banca. Desigur, Pickens nu şi-a putut vedea de

treabă, lăsându-i şi pe ei să-şi vadă de treaba lor. S-a simţit obligat să-i oprească şi s-a ales cu o rană destul de urâtă din această cauză.

Chipul ei, palid la început, luă o expresie de-a dreptul suferindă atunci când el termină, tulburată acum dintr-un alt motiv.

— O, Dumnezeule, a… nu a murit, nu-i aşa? Dacă i s-a întâmplat ceva din cauza mea, bunicul nu mă va ierta niciodată…

— Stai puţin, cum să fie vina ta când nici nu erai acolo?

— Eu i-am cerut să vină. Nu ar fi fost la bancă dacă… Făcu o pauză, văzându-l cum scutura din cap în direcţia ei, iar tonul şi expresia i se transformară, arătându-i încăpăţânarea. Voi accepta vina dacă voi vrea. Mă pricep la asta.

În acest moment el ridică din umeri, nedorind să convingă o femeie că se purta prosteşte, când de fapt nu-i păsa deloc.

— Cum vrei.

Atitudinea bătăioasă o părăsi pe loc. Cassie îşi muşcă buza de jos. Părea să fie pe punctul de a izbucni în plâns, lucru care îl făcu pe Angel să simtă un nod în stomac. La naiba. Nu mai încercase niciodată să aibă de-a face cu o femeie care plângea, şi nici nu avea de gând să înceapă acum. Avea să-şi ia tălpăşiţa la prima lacrimă.

— Este…

Cassie nu reuşi să spună „mort”.

— Nu! răspunse Angel cât putu de repede. Doctorul spune că Pickens va trăi, dar nu va putea călători pentru un timp, de aceea a pus-o pe prietena lui să trimită pe cineva după mine.

Acest lucru alungă îngrijorarea din ochii ei. Acum se încrunta.

— Nu înţeleg. Asta a fost acum aproape şase săptămâni. De ce nu mi-a trimis vorbă mai repede pentru a-mi spune că nu poate veni? Acum am rămas aproape fără timp.

Angel putea accepta vina aproape la fel de uşor ca şi ea.

— Eu sunt de vină. Pickens mi-a dat de urmă repede, însă am întârziat în New Mexico câteva săptămâni. Însă mesajul lui nu pomenise nimic de vreo limită de timp.

— Înţeleg. De fapt nu înţelegea. Arăta extrem de confuză. Purtătorii de veşti rele sunt rareori apreciaţi, însă îţi mulţumesc că ai venit până aici, când o telegramă ar fi fost suficientă. Îmi pare rău pentru calul tău. Poţi împrumuta unul din caii noştri pentru a-l găsi. Trimite-l înapoi când eşti gata. Îşi băgă mâna într-unul din buzunare şi scoase o monedă de aur de douăzeci de dolari. Iar asta ar trebui să ajungă pentru o pălărie nouă.

Angel nu făcu decât să privească ţintă mâna întinsă către el, forţând-o să spună:

— Ia-o.

El nu o făcu, aşa că ea ridică din umeri şi strânse pumnul, ascunzând moneda.

— Cum vrei. Dar acum scuză-mă, eram în drum spre oraş când ai sosit.

Se întoarse şi se îndepărtă de el. Angel se legănă pe călcâie, lăsând-o să ajungă la jumătatea drumului spre trăsură înainte de a spune:

— Poate că ar fi trebuit să fiu mai clar, doamnă. Lewis Pickens a trimis după mine pentru a-l înlocui. Sunt aici pentru a-ţi rezolva problema, oricare ar fi aceasta, aşa că poate ar fi mai bine să-mi spui despre ce este vorba înainte să pleci în oraş.

Ea se întoarse pe călcâie atunci când auzi „pentru a-l înlocui”, îl privi cu scepticism, dar îşi recăpătă expresia beligerantă până când termină el de vorbit.

— Poftim?

— M-ai auzit suficient de bine.

— Ştiu că te-am auzit, spuse ea printre dinţi, arătând ca o femeie pe cale să-şi piardă cumpătul. Doar că nu cred. La ce s-a gândit domnul Pickens când te-a trimis pe *tine,* dintre toţi oamenii? Am nevoie de un pacificator, nu de un pistolar. Ai reuşi doar să înrăutăţeşti situaţia.

— Care este de fapt situaţia?

Ea dădu din mână, nerăbdătoare.

— Nu are rost să discutăm despre asta, când nu mă poţi ajuta. Dacă pistolul ar fi răspunsul, l-aş folosi pe al meu.

El nu se putu abţine. Rânji la imaginea cu pălării zburând prin aer pe care i-o aduseră în minte cuvintele ei. Dar reuşi să-şi alunge zâmbetul înainte ca ea să-l observe. Erau foarte puţini oamenii cărora le permitea să vadă că avea simţul umorului. *Ea* nu avea să fie unul dintre ei.

— Ai o baracă?

— Da, dar… stai puţin! strigă ea în timp ce el se îndrepta spre partea din spate a casei. Nu poţi rămâne aici. Nu ai ascultat ce am spus?

Angel se opri suficient pentru a spune:

— Ba da, dar tu nu ai ascultat. Sunt aici pentru a rezolva problema, ca o favoare pentru Pickens. Îi datorez asta, aşa că nu plec până nu-mi plătesc datoria.

Cassandra se grăbi să-l ajungă din urmă în timp ce el trecu pe lângă colţul casei.

— Orice datorie ai avea, nu are nimic de-a face cu mine, domnule.

— Acum are.

— Asta nu este acceptabil. Îţi mai spun o singură dată. Nu poţi…

Răgetul care se auzi din casă îi opri pe amândoi. Angel se întoarse şi văzu felina uriaşă stând în faţa unei ferestre, privindu-i. Din fericire, fereastra nu era deschisă, dar acest fapt nu-i linişti nervii pe cât de repede ar fi trebuit. Chiar ştiind că pisica era un animal de companie, nu o făcea să arate mai puţin periculoasă.

— Ce animal e ăsta? întrebă el în cele din urmă.

— O panteră neagră.

— Nu ştiam că au astfel de animale în Texas.

— Nu au. Marabelle a venit din Africa.

Angel nu avea de gând să întrebe cum.

— Doar ţine-o departe de mine cât timp sunt aici.

Ea se supără în mod evident auzind cele spuse de el.

— *Dacă* ai rămâne, ceea ce *nu* este cazul, aş insista să te înţelegi cu Marabelle. Şi ar trebui să-i prezinţi calul tău, din motive evidente – dar nu vei rămâne. Grajdul e acolo. Arătă spre o clădire lungă de lângă un hambar. Caută-ţi un cal şi întoarce-te de unde ai venit.

Probabil crezuse că asta avea să aranjeze lucrurile. Într-un fel, o făcuse. Vorbirea lui tărăgănată îi arătă asta, în timp ce se întorcea cu spatele la el pentru a doua oară.

— Atunci presupun că vă trebuie să rezolv problema în stilul meu.

Ochii ei aruncară flăcări în timp ce înţelegea ce-i spunea el.

— Nu ai face asta.

El tăcu.

— În regulă, izbucni ea. Poţi rămâne, dar nu ai voie să ucizi pe nimeni. Fără împuşcături. Fără cadavre. Este clar?

Nu aşteptă niciun răspuns. Plecă cu paşi apăsaţi, arătând cu claritate că cedase doar din cauza presiunii. Femeie enervantă. Dacă nu ar fi crezut că avea nevoie de explicaţiile ei pentru a-i rezolva problema, acum ar fi văzut-o pentru ultima oară. Tot ar fi rezolvat lucrurile în felul său. Dar în timp ce auzea trăsura plecând către oraş, îşi dădu seama că încă tot nu ştia despre ce problemă era vorba. *Afurisită* femeie enervantă.

Capitolul 4

Nu avea să funcţioneze. Cassie avusese suficient timp la dispoziţie pentru a lua în considerare toate repercusiunile pe drumul spre oraş, inclusiv cele mai rele, adică faptul că familiile Catlin şi MacKauley ar putea considera că voia să lupte cu ei. Ce putea oricum face un pistolar, în afară să ameninţe? Iar dacă ameninţările lui erau ignorate, aveau să înceapă împuşcăturile. Războiul ar fi fost ultimul lucru pe care ar fi dorit tatăl ei să-l găsească la întoarcerea acasă.

Ar fi trebuit să fie mai fermă cu bărbatul acela. Ar fi

trebuit să nu se lase intimidată şi să insiste pe „nu, mulţumesc” Nu avea genul de problemă pentru care să fie nevoie de angajarea unui pistolar. Ei bine, poate că avea, dar nu acesta era răspunsul – cel puţin nu era un răspuns acceptabil pentru ea, şi trebuia să-i spună acest lucru de îndată ce se înapoia la fermă.

Nu aştepta prea mult acest lucru. Ştiuse că era un pistolar încă înainte să-i audă numele. Dar auzise de el. Îi auzise numele jumătate de viaţă, deoarece venea din aceeaşi parte a ţării ca şi ea, şi se învârtise în jurul oraşului Cheyenne în ultimii unsprezece ani. Însă nu-l văzuse niciodată, nici măcar de departe, nu-l întâlnise niciodată până astăzi. Deoarece locuise în Cheyenne atunci când nu avusese nicio însărcinare, locuitorii oraşului se grăbiseră să se laude că Cheyenne era casa lui. Dacă avea o casă adevărată pe undeva, nimeni nu ştia.

Nu era aşa cum şi-ar fi putut ea imagina, dacă s-ar fi deranjat să încerce să dea un chip numeroaselor poveşti pe care le auzise despre el. Angel nu era atât de înalt, nu ca bărbaţii din familia MacKauley, la puţin peste 1,80, dar acest lucru nu era evident decât atunci când stăteai lângă el. Desigur, Cassie era destul de scundă, aşa că el era totuşi cu vreo douăzeci de centimetri mai înalt. Dar nu înălţimea era prima care sărea în ochi când era vorba de Angel.

De la distanţă vedeai un bărbat îmbrăcat complet în negru, cu excepţia hainei galbene care îi încadra corpul musculos. Vedeai pistolul expus pe şoldul său, pintenii argintii care sclipeau în soare, pălăria cu boruri late trasă până peste ochi, felul relaxat în care stătea călare pe cal, în contradicţie cu atenţia sporită la ce se întâmpla în jurul lui, rapiditatea cu care reacţiona, viteza la care Cassie fusese martoră în mod direct.

Dar de aproape, primul lucru care atrăgea atenţia erau ochii lui. Se putea ghici în ei cruzimea şi violenţa de care era capabil. Toată fiinţa lui era acolo, în ochii aceia negri ca smoala, lipsiţi de suflet, de conştiinţă şi de teamă. Erau atât de hipnotizanţi încât dura un timp până să-i fie

observată faţa masculină, cu fălcile pătrate, atent rase, nasul cizelat şi pomeţii proeminenţi. Dura şi mai mult până ca privitorul să înţeleagă că Angel avea o frumuseţe aspră. Cassie îşi dădu seama de acest lucru abia la jumătatea drumului spre oraş.

Dar era nerelevant; nu conta decât ce fel de om era Angel, iar el era genul de persoană cu care ea nu voia să aibă nimic de-a face, nici măcar pentru a rezolva o problemă. Adevărul era că o înspăimânta. Nu avea cum să ocolească adevărul, şi anume că meseria lui era să ucidă oameni, iar el era destul de bun în ceea ce făcea.

Ea spera doar că vecinii lor nu aveau să afle că bărbatul cunoscut drept îngerul Morţii o vizitase. Exista posibilitatea ca notorietatea lui să nu fi ajuns atât de departe în sud, dar asta nu ar fi contat, deoarece o singură privire în direcţia sa era suficientă pentru a şti cu ce se ocupa, chiar dacă nu pentru a-i şti numele, iar asta era la fel de rău. Aşa că trebuia să spere că nimeni nu avea să afle că el fusese la ferma Double C şi că avea să plece până la sfârşitul zilei.

În acest scop, ea avea să-i trimită o nouă telegramă lui Lewis Pickens înainte de a părăsi oraşul. Avea să-i mulţumească pentru grijă – şi să mintă. Avea să-i spună că îşi rezolvase problema, aşa că nu mai era nevoie de îngerul său acolo. Apoi avea să-i spună lui Angel ce făcuse, arătându-i că nu mai avea niciun motiv pentru a rămâne la fermă. El avea să plece – iar ea avea să se întoarcă în punctul în care fusese cu şase săptămâni în urmă, dar cu mult mai puţin timp la îndemână pentru a găsi o rezolvare.

Cassie ieşi de la armurier, unde îşi lăsase pistolul, ultima oprire înainte de a merge la gară pentru a-şi trimite telegrama. Astăzi era obligată să care după ea puşca pe care o ţinea de obicei în lada trăsurii, pentru urgenţe. Ştia să o folosească la fel de bine ca şi pistolul, dar era dificil de mânuit şi era greu de cărat. Ar fi trebuit să-şi ia celălalt pistol cu şase focuri înainte de a pleca de la fermă, dar fusese furioasă atunci şi nici măcar nu se gândise la asta.

Nu avea însă de gând să renunţe complet la armele

de foc. Deşi nu văzuse niciun MacKauley ori vreun Catlin prin preajmă, nici vreunul din ajutoarele lor loiale, încă nu părăsise oraşul, şi nu se întâmpla prea des să vină aici şi să nu dea cu ochii de unul dintre ei. Însă cel mai tare o îngrijorau Rafferty Slater şi Sam Hadley, ei erau motivul pentru care era mereu înarmată.

Cei doi nu lucrau de prea mult timp pentru familia Catlin, dar deja avuseseră probleme în oraş din cauza încăierărilor. Nu erau genul de oameni pe care îi angaja de obicei Dorothy Catlin, rătăcitori care nu petreceau prea mult timp într-un singur loc şi munceau doar pentru a strânge bani să chefuiască sâmbetele în oraş. Fără îndoială că aveau să fie concediaţi în cele din urmă, dar între timp se aliaseră cu angajatorii lor, iar Cassie se afla de cealaltă parte.

Deveni agitată gândindu-se la ziua aceea când o încolţiseră în grajd, blocându-i calea de ieşire, cu Sam înghesuind-o şi Rafferty atingând-o în locuri în care nu avea voie să pună mâna. Privirea lui lăsase să se vadă că avea de gând să facă la fel, ba chiar mai mult, dacă avea s-o mai prindă singură. Sam încercase doar să o sperie. Lui Rafferty îi făcuse plăcere.

Niciodată nu i se mai întâmplase nimic asemănător, şi nici nu avea să i se mai întâmple. Dacă l-ar vedea pe Rafferty Slater în oraş şi i s-ar părea că vrea să se apropie de ea, ar trage întâi şi abia apoi l-ar întreba ce dorise. Bărbatul acela *nu* avea să mai aibă ocazia de a o atinge vreodată.

Incidentul o făcuse să evite folosirea celor două grajduri din oraş. Astăzi îşi lăsase trăsura în faţa magazinului universal din Caully, de unde trimisese scrisoarea către mama ei. Se dusese pe jos în restul locurilor unde avea treabă, însă în timp ce se întorcea pentru a merge la gară, care funcţiona şi ca oficiu pentru trimiterea telegramelor, îşi văzu trăsura acolo unde o lăsase, numai că acum avea doi cai legaţi în partea din spate.

Văzând caii, Cassie se opri imediat şi se uită în jur,

căutându-l pe pistolar cu privirea. Nu se îndoi nici măcar pentru o secundă că era vorba de calul lui Angel şi cel pe care acesta îl împrumutase de la ea, deşi era la o distanţă suficient de mare pentru a vedea toate detaliile. Îl văzu destul de repede. Nu era greu de reperat, cu impermeabilul lui galben.

Se sprijinea de peretele barului Second Chance, peste drum de ea. Cu pălăria trasă atât de tare peste ochi, nu putea spune pe cine urmărea cu privirea, însă avea sentimentul că o privea pe ea.

Sentimentul acesta o făcu să se simtă inconfortabil. Nu ştia de ce o urmărise până în oraş. Iar acum nu se apropie de ea pentru a-i explica, nu se mişcă deloc din poziţia lui relaxată. Dar toată lumea de pe stradă ştia că era acolo. Caully era un oraş mic, la urma urmei, iar Angel era un străin. Era normal ca orăşenii să se întrebe cine era, chiar dacă nu ar fi arătat ca un pistolar.

Cassie scrâşni din dinţi, plină de frustrare. Se zisese cu încercarea ei de a ţine secretă legătura cu el. Nu avea cum să părăsească oraşul fără să stea de vorbă cu el, nu cu calul lui legat în spatele trăsurii ei. Chiar dacă direcţia din care venise el în acea dimineaţă trecuse neobservată, lucrurile nu stăteau la fel acum. La sfârşitul zilei, toată lumea din oraş avea să se întrebe: ce nevoie avea domnişoara Stuart de un pistolar? Însă vecinii ei ostili nu aveau să se întrebe doar, aveau să dea năvală la ferma ei, cerând o explicaţie, iar dacă Angel era încă acolo, avea să se dezlănţuie iadul.

Era vina ei. Nu ar fi trebuit să-i permită să o năucească în asemenea hal. Ar fi trebuit să nu se lase intimidată. Dar nu, trebuise să-i permită să rămână, ceea ce-i permisese să-şi bage nasul în treburile ei. Iar faptul că o urmărise până în oraş, ţinând-o sub supraveghere, ca şi cum ar fi fost gardianul ei personal, arăta că avea de gând să facă lucrurile în felul lui, indiferent ce ar fi avut ea de spus.

Nu se mai uită înspre el, continuând să meargă pe stradă. Însă acum se grăbea, temându-se că avea să fie

oprită înainte de a putea trimite telegrama. Aşa se şi întâmplă. Însă nu fu oprită de către Angel.

Morgan MacKauley ieşi din magazinul de şei al lui Wilson drept în calea ei. Cassie aproape că dădu peste el. Văzând cine era, încercă să se strecoare pe lângă el înainte să fie observată. Nu avu noroc.

Morgan se considera un cuceritor. Adevărat sau nu, ochii lui erau atraşi de orice fustă, aşa că nu-i luă decât o secundă să o observe pe a lui Cassie şi să se îndrepte către ea – păşind înapoi, pentru a-i bloca drumul. Ea încercă să-l ocolească prin cealaltă parte, dar el se mişcă pentru a-i bloca din nou calea. În cele din urmă ea se dădu înapoi şi-l privi încruntată, ceea ce nu avu niciun efect asupra lui.

O irita faptul că aici în Texas nimeni nu părea să o ia în serios. Râdeau când purta pistol. O ignorau atunci când se enerva. Era asemenea unei gărgăriţe, uşor de îndepărtat – cu excepţia momentelor când avea pantera neagră lângă ea. Chiar şi neînfricaţilor MacKauley le era teamă de Marabelle.

Însă Cassie nu-şi aducea niciodată felina în oraş, iar privirea încruntată pe care i-o aruncă Morgan era mult mai eficientă decât a ei. Era de-a dreptul intimidantă.

Dintre cei patru fii ai lui R.J., Morgan era al doilea cel mai tânăr, având douăzeci şi unu de ani, dar erau cu toţii nişte bărbaţi bine făcuţi, peste un metru optzeci înălţime, şi foarte robuşti pentru dimensiunile lor. Toţi semănau cu tatăl lor, cu părul roşcat şi ochii de un verde-închis. Cassie nu se gândise niciun moment că vreunul dintre ei i-ar putea face rău fizic, dar asta nu oprea frica pe care o simţea faţă de animozitatea lor. Aveau cu toţii temperamente aprinse, iar un om furios putea face lucruri prosteşti pe care nu le-ar fi făcut într-o altă situaţie.

— Nu credeam să te văd în oraş săptămâna asta, domnişoară Stuart, spuse Morgan pe un ton nonşalant.

Cu doar două luni în urmă, îi spunea Cassie, aşa cum făceau majoritatea prietenilor şi familia ei, nu domnişoară Stuart. O invitase de asemenea la balul organizat de Will Bates într-o seară de sâmbătă şi la un picnic în Willow

Ridge în duminica următoare. Intenţiile lui fuseseră clare. Fusese evident că o curta. Iar ea fusese foarte flatată – şi interesată. La urma urmei, fraţii MacKauley erau foarte frumoşi, iar ea descoperise de-a lungul anilor că era foarte dificil să găsească un bărbat dispus să se căsătorească cu ea *şi* cu Marabelle.

Morgan n-o plăcuse foarte mult pe Marabelle, însă acest lucru nu-l împiedicase să o curteze pe Cassie – până când aceasta se amestecase în viaţa fratelui lui într-un fel pe care niciunul dintre ei nu avea să-l uite sau să-l ierte. Iar după ce ea devenise ţinta furiei lor, el o lăsase să înţeleagă că nu-l interesase decât ferma tatălui ei.

Fie că era adevărat sau o spusese doar din cauza furiei, pe Cassie o duruse mai mult decât dorea să-şi amintească. Nu avea prea mare încredere în ea atunci când venea vorba despre bărbaţi. Morgan MacKauley îi scăzuse şi mai mult încrederea. Iar tristul adevăr era că ea-l plăcuse cu adevărat. Avusese mari speranţe timp de câteva săptămâni. Acum… nu mai rămăsese cu nimic, nici măcar cu fiorul de plăcere dat de apropierea de el. Nu mai simţea decât regret – şi o cantitate însemnată de iritare.

Se întrebă ce voia să însemne remarca lui nonşalantă, despre care ştia, în lumina experienţelor recente, că nu era deloc întâmplătoare, întrebă, cu prudenţă:

— De ce?

— Bănuiam că îţi faci bagajele.

Ar fi trebuit să ştie că nu se poate întâlni cu un MacKauley sau cu un Catlin fără să i se aducă aminte de impasul în care se afla. Cei din familia MacKauley erau cei care stabiliseră data la care ea trebuia să plece din Texas – şi o ameninţaseră că, în cazul unui refuz, aveau să recurgă la incendierea fermei cu torţe.

— Bănuiai greşit, spuse ea cu glas şoptit şi încercă din nou să treacă pe lângă el. Încă o dată, el se mişcă pentru a-i bloca accesul, ceea ce o făcu să adauge: Eşti insuportabil, Morgan. Lasă-mă să trec.

— Întâi povesteşte-mi despre străinul care a venit la ferma voastră azi-dimineaţă.

Cassie gemu în sinea ei. Nu avea timp să scornească un motiv plauzibil pentru vizita lui Angel, şi avea nevoie de timp, pentru că, atunci când venea vorba despre minţit şi găsit motive, Cassie era absolut nepricepută. Dacă nu dedica suficient timp şi pregătire, toată lumea care o cunoştea ştia că minte.

Însă trebuia totuşi să încerce să-l mintă pe Morgan.

— N-a fost nimic. El – el căuta doar de lucru.

— Ar fi trebuit să-l trimiţi la noi în cazul acesta, replică el calm. N-o să mai poţi da nimănui de lucru la sfârşitul săptămânii.

Cassie înţepeni la această a doua aluzie la termenul-limită care îi fusese dat pentru a pleca. Cumva, sperase că ameninţarea cu incendierea fermei tatălui ei fusese făcută la furie, fără să fie reală, de fapt.

Aceştia erau oameni cu care îşi petrecuse timpul, cu care fusese prietenă; fusese chiar curtată de unul dintre ei. Dar toate astea se întâmplaseră înainte să se amestece în treburile lor.

Sări peste subiectul legat de Angel, de vreme ce Morgan îi oferise un altul.

— Trebuie să vorbesc cu tatăl tău, Morgan. Spune-i că voi veni mâine…

— Nu vrea să te vadă. Treaba este că fratele meu Clayton l-a înfuriat mai mult ca niciodată, şi ştii de ce, domnişoară Stuart?

Ea începu să clatine din cap pe măsură ce tonul lui devenea tot mai aprins. Nu voia cu adevărat să ştie, deoarece, indiferent de motiv, ştia că ea avea să fie cea învinuită, indiferent dacă avea vreo vină sau nu.

Însă Morgan era foarte hotărât să-i spună, şi o făcu, pe un ton nimicitor.

— Prostul acela de frate al meu nu e în toate minţile de când s-a întors de la Austin. Nu este în stare să muncească nimic zilele astea. Iar acum vorbeşte despre „drepturi” şi despre cum are astfel de drepturi când e vorba de „soţia” lui. A spus chiar că ar putea merge să o ia pe domnişoara Catlin, dat fiind faptul că nu sunt divorţaţi.

Desigur, tata a luat biciul şi l-a făcut să uite de prostiile astea.

Lui Cassie nu-i venea să creadă şi nici măcar nu se străduia să-şi ascundă reacţia.

— Vrei să spui că *doreşte* să rămână căsătorit cu Jenny?

Morgan se făcu roşu ca racul la auzul acestei întrebări, negând din toate puterile.

— Pe naiba doreşte, mârâi el. A prins gustul ei, mulţumită ţie, şi acum vrea mai mult. Asta e tot, nimic mai mult.

Cassie roşise din cauza subiectului, care era extrem de nepotrivit pentru urechile ei inocente. Morgan ştia că trecuse peste limita bunului-simţ, însă nu-i păsa. Era furios pe ea pentru ceea ce făcuse, pentru că asta pusese capăt speranţelor lui de a se căsători cu ea, şi era furios pe sine pentru că nu avea curajul de a-şi înfrunta tatăl, apărând-o, aşa cum fusese înclinat să facă. Adevărul era că încă o dorea.

Morgan nu o băgase mult în seamă atunci când ea îşi vizitase prima dată tatăl. Pe atunci avea optsprezece ani şi nu era deosebită, putea fi cel mult considerată drăguţă, iar în Caully erau suficient de multe femei frumoase. Iar ea era prea micuţă şi copilăroasă pentru gusturile lui Morgan. Nimic din ea nu inspira pasiune, sau cel puţin aşa crezuse prima dată.

Dar era ceva ciudat la domnişoara Cassandra Stuart, ceva ce o făcea tot mai interesantă şi mai atractivă de fiecare dată când o întâlneai. Era genul de persoană care îi cucerea treptat pe cei din jur – cel puţin în ceea ce privea înfăţişarea ei. Deşi la început părea mică, nu era nimic copilăros în felul în care era construită. Cu cât o vedeai mai mult, cu atât mai drăguţă părea să devină.

Morgan se surprinsese gândindu-se la ea tot mai mult înainte ca vizita ei din anul precedent să ia sfârşit, şi fusese într-o dispoziţie bătăioasă întreaga vară, supărat că nu-şi dăduse seama că o dorea înainte ca ea să plece. Pentru că nu se întorsese în iarna precedentă, interesul lui se

îndreptase către altcineva, nimic serios, însă îl ajutase să-şi îngroape sentimentele pentru Cassie, să uite de ele – până când ea revenise.

În mod ciudat, când o revăzu, fu ca şi cum ar fi văzut-o din nou prima dată, nimic care să facă un bărbat să o observe. Crezu că fusese puţin nebun în anul de dinainte, lăsând-o să-i acapareze gândurile şi chiar fanteziile sexuale. Dar durase mai puţin de şase luni pentru ca sentimentele faţă de ea să revină. Dorinţa lui revenise după prima lună de la sosirea ei, şi el fusese suficient de serios pentru a-i cere tatălui său permisiunea de a o lua de soţie.

Faptul că permisiunea lui R.J. MacKauley era singura de care fiii săi aveau nevoie era un indicator puternic al autorităţii pe care o avea asupra lor. Binecuvântarea lui Charles Stuart cu privire la curtarea fiicei sale era secundară, iar aprobarea lui Cassie nici măcar nu fusese luată în considerare. Bărbaţii din familia MacKauley erau incredibil de aroganţi şi credeau că li se cuvenea totul.

Acesta era unul din lucrurile pe care R.J. i le reproşa lui Cassie, faptul că reuşise cumva să-l convingă pe fiul său cel mai mic să renunţe la tradiţie şi să facă lucrurile după bunul său plac, fără permisiunea lui R.J. Faptul că „bunul-plac” al lui Clayton implica unul din duşmanii lui R.J. nu făcuse decât să mai pună sare pe rană. Însă şi rana lui Morgan era încă deschisă şi supura, pentru că o dorea în continuare pe Cassie şi ştia că nu o mai putea avea.

Nu-şi învinuia tatăl, care era prea rigid şi inflexibil pentru a se mai schimba. Nu învinuia nici disputa a cărei cauză nici măcar nu o cunoştea, dar care durase de când îşi putea el aminti. O învinuia pe Cassie pentru că-şi băgase nasul în treburile altora. Dacă s-ar fi căsătorit cu ea, ar fi scăpat-o de acest obicei. Acum nu avea să mai aibă această ocazie.

Dar ea nu trebuia să ştie ce simţea el încă pentru ea. Nu avea să o lase să afle. Iar la sfârşitul săptămânii, avea să fie plecată, iar el putea începe să o uite din nou. Privind-o acum, îşi dădu seama că nu era deloc prea repede.

Cassie nu observă cum ochii lui Morgan se plimbau

de-a lungul trupului ei micuţ în timp ce stăteau acolo. În ciuda felului stânjenitor în care se exprimase el, Cassie se gândea la posibilitatea că Clayton ajunsese să regrete faptul că-şi dusese mireasa înapoi la familia ei. Ideea era atât de neaşteptată, atât de eliberatoare, încât ea icni şi îşi strânse braţele la piept. Însemna că instinctele ei fuseseră totuşi corecte. Însemna că planul ei de a uni prin căsătorie cele două familii, punând capăt vrajbei, putea funcţiona – la un moment dat. Desigur, ea nu avea să fie acolo, pentru a vedea asta.

— Ce faci cu asta, Cassie?

Ea reveni cu privirea asupra lui Morgan, pe care îl văzu încruntându-se în direcţia puştii din mâna ei. Fusese atât de surprins să o vadă, încât uitase să-i mai spună „domnişoara Stuart”. Însă era prima oară când îl întâlnea, după ce începuse să umble înarmată.

— Am avut nişte necazuri cu… de fapt… nu contează ce fac cu ea, termină ea într-o notă încăpăţânată.

Era supărată pe ea însăşi că dorea încă să menţină pacea dintre cele două familii, aşa cum încercase să facă înainte de a începe toate problemele, când probabil lui Morgan nu i-ar fi păsat dacă i-ar fi pomenit despre ce îi făcuseră angajaţii familiei Catlin. I-ar fi aplaudat probabil pentru spaima pe care i-o provocaseră. Nu avea să menţioneze episodul.

Însă încruntarea lui Morgan spori, în timp ce el îşi ţinea privirea fixată într-a ei.

— Ce fel de necazuri?

Cassie nu-i răspunse. Mai încercă o dată să treacă pe lângă el. De această dată el nu se mişcă pentru a-i bloca drumul. În schimb, o apucă de braţ, ceea ce avu un efect mult mai eficient.

— Răspunde-mi, îi ceru el.

Dacă n-ar fi ştiut mai bine, ar fi putut crede că-i păsa de soarta ei. Însă atunci când propria lui familie intenţiona să incendieze ferma tatălui ei la sfârşitul săptămânii, era imposibil să fie aşa. Poate că-l deranja faptul că cei din familia Catlin reuşiseră să o îngrijoreze mai mult decât ai

săi.

În orice caz, nu-i datora un răspuns, sincer sau nu.

— Nu ai dreptul să-mi pui întrebări, Morgan MacKauley, spuse ea cu încăpăţânare şi se răsuci pentru a-şi elibera braţul. Acum lasă-mă, te rog…

Cererea de eliberare i se opri în gât, deoarece răsucirea o făcuse să se întoarcă cu faţa spre stradă, suficient încât să vadă cu coada ochiului haina de un galben strălucitor. Îşi roti capul complet şi-l văzu pe Angel, care se apropiase în spatele ei şi se sprijinea relaxat de unul din stâlpii care susţineau acoperişul ieşit în afară al magazinului de şei.

Nu lăsa impresia că ar fi fost împreună cu ea. De fapt, părea un observator întâmplător al scenei interesante pe care o jucau ea şi Morgan. Însă poziţia sa relaxată era doar o mască, dacă-l priveai cu atenţie. Degetul mare al mâinii stângi era trecut printr-o buclă a curelei, mantaua îi era desfăcută şi îndoită în spate, iar mâna dreaptă i se odihnea pe şold – drept peste pistolul său Colt 0.45.

Era la aproximativ doi metri depărtare, suficient de aproape pentru a auzi – suficient de aproape pentru a ajuta. Iar Cassie era absolut îngrozită, imaginându-şi ce s-ar fi putut întâmpla în următoarele câteva secunde.

Îşi luă privirea de la el, prefăcându-se că nu-l cunoştea, sperând că Morgan nu-i observase deloc prezenţa. Fără noroc, însă. Morgan se uita direct la Angel acum, urmând privirea lui Cassie, iar încruntarea lui nu se diminuase deloc.

— Vreţi ceva, domnule?

Cassie tresări la auzul agresivităţii din tonul lui Morgan. Problema cu cei din familia MacKauley era că dimensiunile lor impresionante le ofereau un sentiment de superioritate şi invincibilitate. Dar gloanţele aveau un fel anume de-a aduce oamenii cu picioarele pe pământ, înlăturând diferenţele. Angel ştia asta din experienţă, de aceea probabil nu mişcă niciun muşchi, nu păru deloc impresionat de bărbatul mai mare, nici măcar nu lăsă impresia că ar vrea să răspundă. Iar absenţa unui răspuns

avea să înrăutăţească lucrurile. Nici unui bărbat nu-i plăcea să fie ignorat, iar un MacKauley ar fi fost de-a dreptul ofensat, de vreme ce nimeni nu-i ignora *vreodată.*

Cassie rupse tăcerea prelungită, dorind să distragă atenţia lui Morgan, aşa că spuse primul lucru care îi trecu prin minte.

— Spune-i tatălui tău că nu plec până când nu este de acord să stăm de vorbă.

Asta îl făcu pe Morgan să-şi îndrepte din nou privirea asupra ei.

— Ţi-am spus că nu va…

— Ştiu ce ai spus, îi tăie Cassie vorba neliniştită, dar transmite-i oricum mesajul meu, sau ne vedem în ziua răfuielii, Morgan. Vei arunca *tu* prima torţă, cu mine încă în casă?

— Nu fi… ascultă aici… la naiba, femeie! termină el, atât de agitat încât nu mai putea scoate niciun cuvânt.

Cassie era şi ea destul de agitată, ba chiar de-a dreptul îngrozită de îndrăzneala ei. Nu intenţionase să dezvăluie cacealmaua familiei MacKauley, dacă era o cacealma. Nu ar fi avut curajul să o facă, dacă ar fi avut timp să se gândească. Dar nu avusese. Intenţionase doar să atragă atenţia lui Morgan de la Angel – fapt care nu ar fi fost necesar dacă Angel ar fi păstrat distanţa.

Din nefericire, planul ei dăduse rezultate doar temporar. Dacă Angel ar fi plecat pur şi simplu în timp ce ea-i distrăgea atenţia lui Morgan, ar fi meritat. Însă el era în continuare acolo, privindu-i cu ochii lui negri ca păcatul, provocând prin simpla lui prezenţă. Iar Morgan, stânjenit de bâlbâială şi neştiind cum să se descurce cu încăpăţânarea feminină, presupuse că avea la dispoziţie o cale sigură de evacuare a frustrării, sub forma unui străin băgăreţ. Încă nu îşi dăduse seama că acesta era străinul despre care o întrebase pe Cassie.

— Fie spuneţi ce treabă aveţi, domnule, fie vă luaţi tălpăşiţa. Conversaţia noastră este privată.

Angel nu-şi schimbase poziţia relaxată de lângă stâlp, dar de această dată răspunse:

— Ăsta e un trotuar public – şi în plus vreau să aud de la domnişoara că nu este deranjată de dumneavoastră.

Morgan pufni plin de indignare la această idee.

— N-o deranjez deloc.

— Mie mi se pare altfel, replică Angel tărăgănat. Aşa că vreau să aud de la ea.

— Nu mă deranjează! izbucni Cassie, avertizându-l cu privirea pe Angel să-şi vadă de treburile lui, apoi şuieră către Morgan: Acum dă-mi drumul şi dovedeşte-o. M-ai reţinut suficient de mult.

Morgan trebui să-şi desprindă privirea de la Angel pentru a se uita în jos la Cassie. Păru surprins de faptul că mâna lui era încă strânsă în jurul braţului ei, şi-i dădu drumul de îndată.

— Îmi pare rău, murmură el.

Cassie dădu rigid din cap şi se îndepărtă. Oricât de supărată era în acel moment, luând în considerare faptul că tocmai luase o poziţie care putea avea urmări neplăcute la sfârşitul săptămânii, nu-i păsa că-i lăsase singuri pe cei doi bărbaţi, unul imprevizibil şi celălalt capricios. N-aveau decât să se împuşte unul pe celălalt, din punctul ei de vedere.

Capitolul 5

Angel era pe jumătate atent la femeia care se îndepărta, pe jumătate la bărbatul căruia ea îi spusese Morgan. Cassie mergea atât de repede, încât aproape alerga. Morgan se iuta şi el în urma ei – înjurând printre dinţi. Angel nu era sigur la ce fusese martor, dar ştia că nu-i plăcea. Era însă timpul să afle despre ce era vorba.

Texanul înalt se întoarse spre el, amintindu-şi în cele din urmă de prezenţa lui, şi se pregătea să spună ceva, însă Angel nu avea timp să-i stea la dispoziţie.

— Scuzaţi-mă, dar domnişoara este pe cale să plece cu tot cu calul meu.

La naiba, exact asta făcea. Înjură şi el, la rândul lui,

dându-şi seama că trebuia să alerge pentru a ajunge trăsura cu care ea deja pornise.

Până când o ajunse din urmă, ea era aproape ieşită din oraş, iar el îşi pierduse răsuflarea şi cumpătul, aşa că primele cuvinte pe care le scoase atunci când ea-l văzu aşezat pe locul de lângă ea nu fură menite să-i scadă tulburarea.

— Doamnă, asta se numeşte furt de cai!

Ea rămase cu gura căscată, iar ochii i se rotunjiră plini de mirare în timp ce se uită în spate, observând caii legaţi în spatele trăsurii.

— Dumnezeule, am uitat… nici n-am băgat de seamă… cu siguranţă nu am vrut să…

Îşi termină brusc explicaţia şovăielnică, închizând gura cu putere. Reveni în poziţia iniţială atât de încet, încât avea o cu totul altă expresie atunci când fu din nou cu faţa înspre el, una pe care Angel o recunoştea prea bine din interacţiunile lor anterioare.

— Nu începe… încercă el să oprească diatriba anticipată, însă ea îi dejucase deja eforturile.

— Ce *naiba* ai încercat să faci acolo? Nu ştii să stai de vorbă cu oamenii fără să le răneşti mândria?

— Presupun că nu.

Cassie nu se aşteptase la acest răspuns, nu se aşteptase nici să-l vadă lăsându-se pe spate, cu braţele încrucişate la piept, ca şi cum ar fi provocat-o să continue să-l critice. Asta făcu să-i mai scadă furia, aşa că se întoarse cu faţa către drum.

— Înseamnă că laşi cadavre peste tot în urmă, spuse ea, cu un dispreţ abia ascuns.

— Cam aşa se întâmplă.

Ea nu mai avu nicio replică. La câtă emoţie manifesta el faţă de subiectul uciderii altor persoane, ar fi putut sta la fel de bine de vorbă despre vreme. Ea nu ştia cum să se comporte cu cineva ca el, şi nici nu mai voia să încerce.

Trebuia ca el să plece, astăzi – în acel moment. Cu acest gând bine fixat în minte, ea opri trăsura pentru a-i spune asta. Însă el se aplecă în faţă atunci când ea trase de

hăţuri, şi când se întoarse către el, îl găsi la doar câţiva centimetri depărtare de ea, atât de aproape încât trebui să-şi lase capul pe spate pentru a-i vedea faţa, aşa că fu prinsă în mreje de ochii aceia de cărbune, acum deloc ameninţători, doar curioşi, însă la fel de fermecători.

— De ce ai oprit?

De ce oprise? Nu avea nicio idee… apoi îşi aminti. Icni şi se trase cât de mult putu în colţul ei. Nu era sigură ce tocmai se întâmplase, de ce îi pieriseră toate gândurile din minte. Sau de ce se simţise atât de ciudat, fără răsuflare, ca şi cum ar fi fost îngrozită. Dar nu fusese speriată, nu atunci. Iar Angel nu arăta deloc înspăimântător acum, cu expresia aceea curioasă.

Se forţă să-şi mute privirea pentru a-şi putea aduna gândurile, amintindu-şi de hotărârea luată. Gândurile îi reveniră repede, acum că nu-l mai privea. Se hotărî să privească în continuare în faţă până avea să-i spună ce dorea – pentru a fi sigură că reuşea.

— Nu-mi place ce s-a întâmplat în oraş. M-aş fi descurcat cu Morgan. Însă nu şi cu Morgan, *şi* cu tine. Am făcut un pas pe care nu l-aş fi făcut dacă nu ar fi trebuit să-i distrag atenţia de la tine înainte să începeţi să vă duelaţi.

— Nu aş fi făcut aşa ceva, replică Angel cu răceală în voce. Nu provoc lupte, pentru că nu ar fi cinstite. În afara unei lupte, totuşi, ajunge să scot pistolul din toc şi majoritatea oamenilor închid gura şi pleacă.

— Majoritatea oamenilor nu fac parte din familia MacKauley, ca Morgan, iar ei sunt cu toţii iuţi la mânie. Accesele lor de furie i-au făcut uneori să atace pe câte cineva ca nişte tauri înfuriaţi. S-ar fi putut ca Morgan să nu observe pistolul tău scos din toc, şi ar fi trebuit să-l împuşti pentru a-l opri, sau ai fi sfârşit pe jos, cu faţa desfigurată. Dar s-a terminat acum şi din fericire nu a murit nimeni.

— Exact, aşa că…

— Nu am terminat! îi tăie Cassie vorba scurt, ţinându-şi privirea departe de el, inconfortabil de conştientă că el nu făcea acelaşi lucru. Am fost atât de supărată pentru ce *s-ar fi putut întâmpla* încât am plecat fără să-mi fi terminat

treburile, dintre care ultima era – ei bine, ţi-aş putea spune, la urma urmei. Îi voi trimite o telegramă lui Lewis Pickens pentru a-l informa că problema mea a fost rezolvată şi că nu mai am nevoie de ajutorul său – sau de al tău. Mă întorc acum în oraş pentru a face asta.

— Dă-i drumul, fu tot ce spuse el.

Cassie fu vizibil uşurată. Se aşteptase la opoziţie, se aşteptase să trebuiască să mintă pentru a-l convinge că nu mai avea nicio problemă cu care ar fi putut-o ajuta, mai ales după scena cu Morgan la care fusese martor. Poate că şi el se bucura să plece de aici. La urma urmei, dimineaţă nu păruse foarte încântat că rezolvarea problemei ei era calea de a scăpa de datoria pe care o avea.

Se întoarse spre el cu o umbră de zâmbet, care însă îi muri pe buze de îndată ce văzu încruntarea cu care o privea el. Îi înţelesese greşit răspunsul? Poate că erau totuşi necesare câteva minciuni.

— Chiar nu mai am aceeaşi problemă pe care am avut-o acum şase săptămâni, când am cerut ajutor. Dacă nu aş fi fost atât de surprinsă de sosirea ta din dimineaţa asta, mi-ar fi trecut prin gând să îţi spun. Pentru că a trecut atâta timp, toanele s-au potolit, iar situaţia este atât de neînsemnată că nici nu mai merită menţionată.

El se lăsă din nou pe spate în poziţia aceea relaxată, cu braţele încrucişate, şi spuse tărăgănat:

— Acum sunt foarte curios, de ce nu o menţionezi oricum?

Ea nu avea de gând să pornească discuţia, de vreme ce ar fi putut spune fără să vrea ceva ce ar fi putut sugera că era încă nevoie de ajutorul lui.

— A fost vorba doar de câteva persoane care s-au supărat pe mine.

— Câte persoane?

Cassie ezită.

— Este vorba de două familii.

— Câte persoane?

Insistenţa lui o făcu să-şi îngusteze ochii şi să izbucnească nerăbdătoare.

— Nu m-am deranjat să număr.

— Chiar atâtea?

Detecta o notă de umor în vocea lui? Nu era sigură, dar nu era nimic de glumă, nu pentru ea. Totuşi, nu strica să creadă el astfel.

Dădu cu indiferenţă din mână şi-l asigură:

— Nu este nimic serios. Motivul pentru care aş fi apreciat ajutorul domnului Pickens este acela că mi-aş fi dorit ca lucrurile să revină la normalul de dinainte să fi enervat pe toată lumea. Speram să pot rămân aici până la primăvară, aşa cum intenţionam. Dar acum voi rămâne doar până la întoarcerea tatălui meu, iar asta nu va fi o problemă.

El nu răspunse nimic, se uită doar la ea cu răbdare, ca şi cum ar fi aşteptat să continue – ca şi cum ar fi ştiut că trebuia să fie mai mult decât spusese ea. Ei bine, păcat. Spusese tot ce avea de gând să spună pe marginea acestui subiect.

— A fost amabil din partea ta să îţi oferi ajutorul, dar nu mai ai cu ce mă ajuta acum. Nu sunt în niciun… pericol – nu am fost niciodată, de fapt, iar telegrama pe care o voi trimite domnului Pickens te va scuti de orice obligaţii.

— Chiar aşa?

— Cu siguranţă. Poate chiar va considera că ţi-ai plătit datoria, deşi nu ai avut nimic de făcut. La urma urmei, ai venit. Erai dispus să ajuţi – chiar insistent, de altfel, adăugă ea mormăind cu voce joasă. Ai făcut aşa cum ţi-a cerut, aşa că ce mai rămâne…

— Nu va vedea lucrurile astfel, şi nici eu, îi tăie Angel vorba. Dar de vreme ce nu există „nicio problemă”, nu te superi dacă mai rămân câteva zile şi pun întrebări, nu-i aşa?

Cassie înţepeni şi întrebă tăios:

— De ce ai face aşa ceva?

— Pentru că nu minţi prea bine, cucoană.

Ea îl privi ţintă un moment lung, citind în privirea lui, uşor batjocoritoare, că nu crezuse niciun cuvânt din ce-i spusese ea. Lăsă să-i scape un oftat şi spuse cu tristeţe:

— Ştiu. Dar cei mai mulţi nu observă.

— Poate fiindcă ai o figură atât de agreabilă încât nimeni nu-şi închipuie că ai putea spune altceva decât adevărul.

Fusese insultată sau i se făcuse un compliment? Şi cum de el ştia, dincolo de orice îndoială, că nu îi spusese adevărul, când doar cei care o cunoşteau foarte bine aveau această abilitate?

Încercă pentru ultima oară.

— Tot nu mă poţi ajuta. Ce s-a întâmplat cu Morgan o dovedeşte. Enervezi oamenii, iar eu am nevoie să fie liniştiţi.

El clătină încet din cap.

— Nu te cred pe cuvânt, doamnă, nu după grămada de minciuni pe care mi-ai servit-o. Voi decide singur dacă pot ajuta sau nu. Dar până nu aud care este de fapt problema, cu adevărat, de această dată, rămân pe urmele tale, şi nu cred că-ţi va plăcea asta.

Ea ştia că aşa avea să fie. Poate că el nu era ameninţător deocamdată, doar încăpăţânat, dar tot o făcea să se simtă foarte agitată. Era prea conştientă de prezenţa lui, de masculinitatea lui aspră şi de violenţa de care era capabil. Pur şi simplu nu avea experienţă în a face faţă cuiva ca el, dar trebuia să înveţe repede, deoarece se părea că nu avea să scape de el prea curând.

— În regulă, spuse ea, pe jumătate resemnată şi pe jumătate înverşunată. Dar întâi trebuie să te asigur că necazurile pe care le am acum sunt din vina mea. Sunt prima care să recunoască asta. Se pare că nu reuşesc să mă abţin. Şi mai trebuie să te avertizez că, dacă rămâi pe-aici, voi încerca probabil să mă amestec şi în viaţa ta.

— Mă consider avertizat, replică el.

Ea observă totuşi că nu era impresionat. Probabil se gândea că era prea intimidant şi ea nu avea să încerce astfel de lucruri cu el. Dacă se gândea bine, putea fi adevărat.

— În orice caz, continuă ea, de data asta am încercat să pun capăt unei dispute care durează de douăzeci şi cinci

de ani. E vorba de două familii, Catlin şi MacKauley. De fapt, nu este vorba numai de familii. Toţi cei care lucrează pentru ei aleg o parte sau alta. Din când în când au loc încăierări între angajaţii celor două familii, când se întâlnesc în oraş. Dacă li se amestecau vitele – ei bine, asta putea duce la împuşcături. Tata a fost un fel de tampon între ei în ultimii zece ani, cel puţin pe păşune, de vreme ce s-a stabilit între cele două proprietăţi. Vrajba a cam depăşit aşadar stadiul violenţelor, dar asta nu înseamnă că nu s-a adunat mult prea multă ură în ambele părţi.

— Ştiu tot ce se poate despre vrajbe, domnişoară Stuart. Am fost eu însumi amestecat în câteva.

Cassie ştia asta, cel puţin auzise despre una dintre aceste situaţii în care fusese angajat să se implice, dar nu avea de gând să comenteze nimic pe această temă.

— Oamenii ăştia nu sunt chiar aşa încăpăţânaţi, nu insistă ca străinii să aleagă o tabără sau alta. Eu am fost prietenă cu ambele familii, mai ales cu Jenny Catlin, care este de aproape aceeaşi vârstă – şi cu Morgan MacKauley.

— Individul acela ţâfnos cu care stăteai de vorbă? Asta numeşti tu prietenie?

Ea se îmbujoră la auzul tonului lui sarcastic.

— Eram destul de prieteni înainte să-i întorc împotriva mea întreaga familie.

— Dar cum ai reuşit asta?

— M-am jucat de-a peţitoarea. M-am gândit că cel mai simplu mod de a-i împăca este prin unirea familiilor printr-o căsătorie. A fost o idee bună. Nu crezi?

— Dacă cei doi însurăţei nu sfârşesc omorându-se unul pe celălalt, presupun că ar putea funcţiona. Asta s-a întâmplat? S-au omorât?

Cassie se încruntă din cauza tonului lui blazat.

— Nu s-a omorât nimeni. Însă Jenny şi Clayton s-au căsătorit cu ajutorul meu, fiecare crezând că celălalt îl iubeşte. I-am convins eu de asta, oarecum. Dar în noaptea nunţii au descoperit că niciunul nu ajunsese încă la partea cu iubirea. Clayton şi-a dus mireasa înapoi la familia ei, ambele familii s-au înfuriat la culme, eu am fost învinuită

pentru întreaga încurcătură, pe bună dreptate de altfel, de vreme ce cei doi tineri, mezinii familiilor, nu ar fi făcut nimic în legătura cu atracţia pe care o simţeau dacă nu o observam eu, hotărând să mă amestec.

— Aşa că ai ajuns să fii urâtă de jumătate din oamenii de aici. Asta e tot?

Cassie rămase cu gura deschisă.

— Tot? Este destul pentru mine, mulţumesc, spuse ea indignată. Nu sunt obişnuită să mă urască lumea. Dar nu, nu este tot. Mi s-a cerut de către ambele familii – de fapt mi s-a *spus* – să plec din Texas. Însă cei din familia MacKauley mi-au dat şi un termen-limită la care să fiu plecată, altfel vor da foc fermei Double C. Au fost generoşi, de fapt, dacă te gândeşti că asta a fost acum şase săptămâni. Mi-au oferit suficient timp, de-ajuns pentru ca tata să se întoarcă. Doar că tata a întârziat din cauza unui accident. Timpul meu expiră sâmbăta aceasta, iar supraveghetorul nostru a fost alungat de către familia Catlin, aşa că nu pot pleca nici dacă aş vrea; în plus, nici Dorothy Catlin, nici R.J. MacKauley, capii celor două familii, nu vor să stea de vorbă cu mine, aşa că nu-mi pot cere scuze sau implora iertare. Aşa că spune-mi dumneata, domnule, cum ai de gând să mă ajuţi? Am nevoie de talentul domnului Pickens, care se pricepe să stea de vorbă cu oamenii şi să-i facă să fie rezonabili. Din câte am auzit, tu nu prea stai la discuţii.

— Din câte ai auzit? Nu este prima dată când insinuezi că m-ai cunoaşte, dar, din câte ştiu eu, nu ne-am întâlnit niciodată. Sau ne cunoaştem?

Nu era foarte flatant să presupună că s-ar fi întâlnit şi ar fi uitat-o. Însă Cassie nu se supără. Era foarte conştientă că nu avea o frumuseţe care să capteze atenţia bărbaţilor. Nu fusese însă complet ignorată odată ce atinsese vârsta măritişului. Desigur, faptul că Lazy S era o fermă destul de mare, iar familia Stuart dispunea şi de alte proprietăţi avea mult de-a face cu acest lucru. Dar cei doi bărbaţi care se arătaseră interesaţi o întrebaseră amândoi dacă era dispusă să scape de Marabelle, iar interesul lor luase sfârşit atunci când ea le spusese că nu avea să facă aşa ceva.

Acum îi spuse lui Angel:

— Nu ne-am întâlnit, însă am auzit de tine, cine eşti şi cu ce te ocupi. Am crescut auzind poveşti despre isprăvile tale.

El o privi neîncrezător.

— Numele meu este cunoscut în nord, doamnă, dar aici s-a auzit de el doar în câteva locuri.

— Da, dar eu sunt în Texas doar în vizită, îi explică ea. Casa mea este în Wyoming.

El o privi lung pentru un moment, apoi înjură.

— La dra… Eşti una dintre acei Stuart excentrici de la ferma Lazy S de lângă Cheyenne, nu-i aşa? Cei care au un e-le-fant care iese la păşune cu cireada de vite? La naiba, ar fi trebuit să ştiu.

Pronunţă ultimele cuvinte cu atâta dezgust, încât ea roşi de furie.

— Nu ştii nimic, spuse ea în apărarea familiei ei. Bunicului meu îi place să ofere cadouri ciudate. Călătoreşte prin toată lumea şi merge prin tot felul de locuri nemaivăzute. Îi place să împărtăşească câte puţin din experienţele sale cu familia, într-un mod tangibil. Nu văd niciun rău în asta.

— Niciun rău? Am auzit că e-le-fantul v-a dărâmat odată jumătate de hambar.

Ea roşi şi mai tare.

— *Elefantul* îi aparţine mamei mele. Stă afară pe păşune, dar din când în când vine acasă – aşa că e puţin neîndemânatic. Nu face nicio pagubă *însemnată,* iar mama îl îndrăgeşte.

— Mama ta…

Nu termină de spus ce voia să spună, dar ea îşi putu imagina. Prin Cheyenne se ştia că doamna Catherine Stuart locuise în aceeaşi casă cu soţul ei timp de zece ani fără să-i spună vreodată vreun cuvânt – decât prin intermediari. O grămadă de oameni considerau că era ciudat. Iar colecţia lor neobişnuită de animale nu făcea decât să le întărească părerea.

— Aşa ai ajuns să ai pantera neagră? A fost un cadou

de la bunicul tău?

Ea-şi dădea seama că lui îi venea greu să accepte ideea. Se gândea probabil că bunicul ei era puţin nebun – sau mai mult. Însă era obişnuită cu astfel de reacţii. Era la fel de obişnuită să dea explicaţii.

— Nu chiar. Bunicul a intenţionat să o ţină pe Marabelle pentru el. A găsit-o în ziua în care pleca din Africa. Băştinaşii îi omorâseră mama şi voiau să o ucidă şi pe ea, însă bunicul a intervenit şi a adus-o pe corabia lui. După ce au plecat, a descoperit că el şi Marabelle nu erau compatibili. Ei nu-i plăcea să călătorească pe mare, i-a fost rău tot drumul până acasă, iar el nu era pregătit să renunţe la navigaţie, în plus, de fiecare dată când se apropia de ea, începea să strănute dintr-un oarecare motiv. Când a ajuns la fermă, ea era pe jumătate moartă, ajunsese numai piele şi os din cauza răului de mare. El se hotărâse deja să o trimită la o grădină zoologică în est, dar mi-a lăsat-o întâi mie în grijă, să se înzdrăvenească. Mă tem că eu m-am ataşat repede de ea, micuţă şi adorabilă cum era atunci. A durat un timp să-l conving să mi-o lase mie, dar e destul de sentimental când este vorba de mine. Nu am regretat niciodată că am păstrat-o.

Chiar dacă Marabelle îi speriase pe cei câţiva peţitori ai lui Cassie.

— Dar cred că am deviat de la subiect, nu? continuă ea pe un ton mai sever. Te-am întrebat cu ce mi-ar putea fi de ajutor un pistolar în situaţia prezentă. Vrei să-mi răspunzi la asta acum?

El o privi pieziş, încruntându-se pentru că fusese pus într-o situaţie delicată.

— Nu spuneai că cei din familia MacKauley sunt bătăioşi?

— Ba da, dar…

— Dacă nu vrei să stau de vorbă cu ei în locul tău, lucru pe care l-aş face cu plăcere…

— Nu!

— Atunci voi fi acolo doar pentru a te proteja dacă se dovedeşte necesar, până se hotărăsc să te lase în pace sau

până pleci. Se pare că va trebui să stau destul de aproape, totuşi.

Nu părea foarte fericit de această perspectivă. Cassie era şi ea îngrozită.

Capitolul 6

Va fi acolo pentru a o proteja. Suna bine, inducea siguranţă – dacă ar fi spus-o oricine altcineva în afară de îngerul Morţii. Problema era neîncrederea lui Cassie că Angel avea doar să o protejeze. Probabil dorea să scape de favoarea datorată domnului Pickens cât mai repede posibil. Nu ar fi vrut să stea degeaba, lăsând lucrurile să-şi urmeze calea. Însă nici nu voia să se gândească la ce ar fi putut el face dacă i-ar fi intrat în cap că *ar putea* face ceva pentru a grăbi lucrurile.

Pe drumul înapoi spre fermă, ea sublinie din nou că nu avea să fie vorba de ucis pe cineva. Nu era sigură că o ascultase. Şi chiar dacă o ascultase, se îndoia că o băgase în seamă. Până la urmă nu ea era cea care îl angajase, aşa că probabil nu se simţea obligat să urmeze ordinele ei.

Era o călătorie exasperantă. Cassie sperase că Angel avea să plece din trăsură şi avea să călărească până la fermă, însă el nu făcuse nicio mişcare după ce terminaseră de vorbit. Iar el nu era cu siguranţă amator de conversaţii. Dacă nu începea ea să vorbească, el nu spunea nimic, iar uneori nu răspundea nici măcar atunci când ea deschidea discuţia.

Apropierea de el o făcea să se simtă agitată şi neatentă la drum. Picioarele lui în pantaloni negri erau întinse alături de ale ei şi-i atrăgeau mereu privirea. Cizmele lui erau bine făcute şi bine îngrijite, cu pintenii strălucind ca şi cum nu s-ar fi murdărit niciodată. Cizmele şi basmaua erau negre, ca şi restul ţinutei lui; totul era negru, cu excepţia pistolului, a pintenilor şi a impermeabilului galben, care îl făcea vizibil de la distanţă.

Ţinuta lui nu era deloc obişnuită. Se îmbrăca pentru a atrage atenţia asupra lui. Cassie se întreba de ce, dar nu avea de gând să-i pună întrebări personale. Din nefericire, avea suficient timp la dispoziţie pentru a face asta dacă îşi aduna suficient curaj, de vreme ce el avea să rămână – ca o umbră în spatele ei. Dumnezeule, spera că nu avea să facă efectiv asta.

Angel se surprinse aruncând priviri furişe înspre Cassandra Stuart de mai multe ori în timpul călătoriei. Ochii i se întorceau mereu către faţa ei şi către profilul care era mai drăguţ decât crezuse prima dată. Îi vedea nasul mic, în vânt, linia blândă a pometţilor, bărbia frumos rotunjită şi buzele pline, ispititoare. Buzele ei erau frumoase de-a dreptul, cerând parcă mii de sărutări. Se surprinse privindule ţintă atunci când ea se întorsese spre el mai devreme şi întrebându-se ce gust ar fi avut – un gând care îl făcu să se simtă confuz, deoarece nu era câtuşi de puţin atras de femeia asta iritantă.

Nu era greu de văzut că o tulbura, dar asta nu era ceva neobişnuit. Angel tulbura majoritatea oamenilor, mai ales femeile. Spatele ei ţeapăn, tensiunea din gât şi umeri, pielea albită din jurul încheieturilor degetelor din cauza felului în care strângea hăţurile erau toate elocvente. Îşi ridicase chiar puşca de pe podeaua trăsurii şi o aşezase între ei, pe banchetă. Asta îl amuzase atât de tare încât aproape că izbucnise în râs. Nu o făcuse, totuşi, şi nici nu avea de gând să o liniştească. De obicei îşi pierdea vremea încercând să liniştească oamenii, însă în cazul ei nu simţea nevoia nici măcar să încerce.

Acum că ştia cine era ea, o privea diferit, deşi nu într-o lumină mai bună după ce mai adăugase şi minciuna pe lista lui de motive pentru care nu o plăcea. Însă era din Cheyenne, iar asta schimba lucrurile, îl făcea să o vadă într-un mod mai personal, deşi îşi dorea să nu fi fost cazul.

Însă Cheyenne era locul cel mai apropiat pe care îl putea numi acasă, deoarece acolo îşi petrecuse cel mai mult timp după ce părăsise munţii când avea cincisprezece ani – sau pe-acolo. Nu era sigur câţi ani avea acum, undeva

în jur de douăzeci şi şase, probabil. Nu ştia când se născuse, sau unde. Nu-şi cunoştea părinţii, nu ştia cum să-i găsească, sau dacă mai erau în viaţă. Old Bear îl răpise din St. Louis, dar el îşi mai amintea de o călătorie cu trenul încolo, ceea ce însemna că St. Louis nu era casa lui adevărată. Se întorsese acolo odată, dar nimeni nu-şi amintea de băieţelul dispărut din oraş cu atâţia ani în turmă. Iar descoperirea trecutului nu menţinuse prea mult timp ridicat interesul băiatului care îşi petrecuse copilăria fiind prizonierul nebunului care trăia în munţi. Fusese prea ocupat să înveţe toate lucrurile care i se refuzaseră timp de nouă ani – şi să se adapteze din nou la viaţa în mijlocul oamenilor.

Nu-i plăcea să se simtă ca şi cum ar fi cunoscut-o pe Cassandra Stuart, dar adevărul era că era una dintre acei Stuart excentrici – una dintre acei Stuart *bogaţi şi excentrici* –, iar el îi cunoscuse mama. Fusese odată la ferma acesteia cu Jessie Summers, pe când lucra în Rocky Valley, un timp scurt în care încercase să facă pe fermierul – dar hotărâse că nu i se potrivea. Însă îşi amintea cu claritate ziua aceea, din mai multe motive.

Fusese prima şi singura ocazie în care o întâlnise pe Catherine Stuart, şi din ce auzise despre ea, nu fusese aşa cum se aşteptase. Era o femeie frumoasă, cu un caracter puternic şi un comportament deschis, care îşi privea interlocutorul în ochi, exact ca un bărbat. Nu avea nicio urmă de timiditate sau de lipsă de fermitate, nu era deloc aşa cum trebuia să fie o doamnă, cel puţin nu în acea zi, de vreme ce o găsiseră întorcându-se de la păşune, purtând pantaloni şi un pistol – vedea acum de unde învăţase domnişoara Stuart să umble înarmată. Trebuia să fie o trăsătură de familie.

Nu-i întâlnise niciodată soţul, pe Charles Stuart. Acesta plecase din Wyoming înainte ca Angel să fi auzit de familia lor ciudată. Însă nu era nimeni care să nu ştie despre cearta lor, sau care să creadă că ştia, şi care să nu-l acuze pentru că-şi părăsise soţia şi fiica.

Unii spuneau că soţia îl găsise în pat cu o altă femeie,

dar că zece ani era un timp prea lung pentru a pedepsi pe cineva pentru o indiscreţie. Alţii spuneau că o bătuse o dată, iar ea nu-l iertase niciodată pentru asta. Şi mai exista o a treia versiune, conform căreia ei îi fusese atât de greu la naşterea Cassandrei încât nu-l mai primise niciodată în pat.

Oricare ar fi fost motivul pentru cei zece ani de tăcere, ea preluase conducerea fermei Lazy S după plecarea soţului ei, şi o conducea cu o mână de fier. Bărbaţii care lucrau pentru ea săreau atunci când le spunea ea să sară. Angel îşi putu da seama de ce, după ce o întâlnise. Femeia avea ceva cu adevărat intimidant.

Dar ceea ce făcuse acea dimineaţă memorabilă pentru Angel fuseseră cei doi papagali roşii ca focul care stăteau pe balustrada pridvorului unei case identice cu cea la care ajunsese în această dimineaţă, dacă se gândea mai bine. Papagalii erau foarte neobişnuiţi, cele mai comice vietăţi pe care le văzuse vreodată. Se plimbau în sus şi-n jos de-a lungul balustradei cu o asemenea simetrie, că păreau să fie o singură pasăre şi reflexia ei în oglindă. Aveau un limbaj atât de murdar, încât Jessie izbucnise într-un râs nestăpânit. Catherine Stuart nici nu clipise. Angel roşise în faţa celor două femei, mai mult din cauza surprizei, de vreme ce nu ştiuse de existenţa unor astfel de păsări, cu atât mai puţin că ştiau să vorbească.

Dar acesta fusese doar primul motiv pentru care reţinuse cu atâta claritate ziua respectivă. Celălalt fusese faptul că aproape murise în acea după-masă, când se întâlnise cu hoţii de vite care atacau turma de la Rocky Valley de câteva săptămâni. Primise un glonţ în trunchi şi fusese pe cale să mai primească unul de la mică distanţă, drept între ochi, când apăruse fratele vitreg al lui Jessie, Colt. Fusese aproape de moarte, la doar câteva secunde distanţă. Văzuse chiar cum trăgaciul începuse să se mişte.

Aceea fusese a doua lui datorie, către Colt Thunder, una pe care o plătise recent şi care îl făcuse să sosească cu întârziere în Texas. Colt era de asemenea singurul bărbat pe care Angel îl putea numi prieten. Erau bărbaţi care îi

spuneau lui prieten, bărbaţi care doreau să împartă gloria reputaţiei sale. Angel îi tolera până la un punct. Lucrurile stăteau însă altfel când venea vorba de Colt. Erau amândoi singuratici, amândoi foarte rapizi în mânuirea pistoalelor, amândoi având de-a face cu felul ciudat în care erau priviţi de ceilalţi oameni, deşi din motive diferite. Colt spunea că sunt spirite înrudite. Angel nu-l contrazicea.

Iar Cassandra Stuart şi mama ei erau vecinele lui Colt. Probabil acesta le cunoştea bine. Era un alt motiv pentru care era forţat să o privească într-o lumină nouă, acum că ştia. Era prietena unui prieten. La naiba, ar fi preferat să nu ştie nimic.

Capitolul 7

Cassie era atât de nerăbdătoare să scape de compania pistolarului, încât nu se mai deranjă să ducă trăsura până în hambar, aşa cum făcea de obicei când se întorcea din oraş, ci se opri în faţa casei. Emanuel, fiul Mariei, avea să vină şi să o ducă de-acolo, indiferent unde ar fi lăsat-o, aşa că nu se mai gândi la calul obosit. Voia doar să plece de lângă el cât mai curând posibil.

Fusese cea mai lungă călătorie a ei pe o distanţă atât de scurtă. Fusese suficient de rău că simpla prezenţă a lui Angel o tulbura atât de mult, însă îl şi simţise de câteva ori privind-o insistent, iar asta fusese şi mai rău, pentru că nu ştia ce gândea, nu ştia de ce o privea, nu ştia ce putea face un bărbat ca el de la un minut la altul.

Ştia, cu inteligenţa pe care o avea, că era ridicol să-l lase să o tulbure atât de mult. Era aici pentru a o ajuta, nu pentru a-i face rău. Însă emoţiilor ei nu le păsa de logică sau de raţiune.

Sări jos din trăsură pe partea ei în secunda în care aceasta se opri, şi aproape că alergă în jurul ei pentru a ajunge pe prispă. Însă Angel făcu acelaşi lucru, ajungând la baza scărilor, unde-i blocă drumul.

Pentru a doua oară în acea zi, Cassie abia reuşi să nu se izbească de un bărbat, de data aceasta numai pentru că vocea lui o făcu să se oprească brusc.

— De ce naiba te grăbeşti aşa, doamnă?

Cassie fu îngrozită să vadă că felul în care se purtase ea – neîntemeiat – îl supărase. Nu avea niciun răspuns care să nu înrăutăţească şi mai mult lucrurile. Făcu ezitând un pas înapoi, suficient pentru a vedea că el avea în mână puşca ei.

De îndată ce ochii îi căzură asupra acesteia, el i-o aruncă.

— Ai uitat asta.

O spusese pe un ton atât de sarcastic, încât ea ştiu că *el* ştia că simţise nevoia de a se proteja de el. Obrajii i se înroşiră în câteva secunde. Dumnezeule, se mai făcuse oare de râs în asemenea hal vreodată?

— Îmi pare rău, începu ea să se scuze, cel mai mic lucru pe care îl putea face după ce comportamentul ei insinuase că-l credea un monstru depravat – sau mai rău.

Însă el o întrerupse, spunând:

— Ia-o. S-ar putea să ai nevoie de ea – de vreme ce se pare că ai nişte vizitatori.

Pauza lui fu suficient de lungă pentru a o face să pălească, gândindu-se că avusese totuşi dreptate, însă obrajii i se colorară din nou când îşi dădu seama că el o făcuse intenţionat. Dar nu era momentul să se enerveze din această cauză, aşa cum avea de gând. Fu nevoită să privească în direcţia spre care dădu el din cap, iar asta îi potoli furia, deoarece văzu cum trei dintre bărbaţii familiei MacKauley călăreau în direcţia fermei.

— O, nu! gemu ea. Probabil Morgan a fugit acasă mâncând pământul pentru a-i spune tatălui lui ce am spus eu. Aceia din frunte sunt R.J. MacKauley şi Morgan, iar în spatele lor pare să fie fiul cel mai mare al lui R.J., Frazer. Presupun că ar trebui să mă bucur că vine şi el.

— De ce?

— El este cel mai temperat dintre ei – ceea ce nu înseamnă că nu poate exploda ca şi ceilalţi, doar că nu este

chiar atât de rău ca ei. Este singurul MacKauley care mi-a aruncat o privire furioasă atunci când a început totul, apoi m-a ignorat complet. Pe de altă parte, Frazer are un simţ al umorului ciudat, pe care nimeni în afara lui nu-l înţelege. De fapt, nu aş fi surprinsă să aflu că totul i se pare de-a dreptul hilar acum.

— Poate să-i calmeze pe ceilalţi? o întrebă Angel în timp ce-o luă de braţ şi o conduse în sus pe scări.

— Din când în când... ce faci?

— Te pun într-o poziţie mai bună. Dacă descalecă, vor trebui să se uite în sus la tine. Dacă rămân călare, cel puţin îi vei înfrunta de la acelaşi nivel.

Strategie – în timp ce stomacul ei se strângea de groază.

— Aş prefera să nu-i înfrunt deloc.

Era sigură că doar gândise asta, n-o spusese cu voce tare, până când el replică:

— Atunci intră în casă şi lasă-mă pe mine să mă descurc cu ei.

Cassie se albi la faţă.

— Nu!

Angel oftă.

— Hotărăşte-te odată, doamnă. Credeam că vrei o şansă să stai de vorbă cu bătrânul.

— Vreau.

Însă nu crezuse că avea să o obţină, deşi abia cu câteva ore în urmă luase o poziţie ce îi garanta şansa aceasta. Însă nu se gândise că avea să fie atât de curând, nu avusese timp să se gândească, cu Angel ocupându-i mintea. Avea însă nevoie de timp pentru a plănui astfel de confruntări, trebuia să se gândească ce să spună pentru a fi sigură că spunea lucrurile potrivite. Fără planificarea aceasta, Cassie avea tendinţa de a încurca şi mai tare lucrurile – aşa cum o făcuse deja de câteva ori astăzi.

Dar nu avea timp. Cei din familia MacKauley aproape ajunseseră. Angel păşi în faţa ei pentru a-i înfrunta, ceea ce o sperie şi mai tare decât prezenţa lor acolo.

Trecu pe lângă el pentru a i se posta în faţă, pledând.

— Te rog, nu spune niciun cuvânt. Şi nu sta aici ca şi cum ai spera ca ei să scoată pistoalele. Ţi-am spus, au un temperament iute. Nu le trebuie mult pentru a se enerva. Iar asta i-ar enerva cu siguranţă.

„Asta” era puşca pe care el o ţinea încă în mână. Cassie i-o luă şi o sprijini de perete. Pe când se întoarse, pridvorul se umpluse deja de praful stârnit de cei trei cai opriţi la baza scărilor.

— Domnule MacKauley, spuse Cassie pe un ton plin de respect, îndreptându-se spre capul scărilor – plasându-se în faţa lui Angel.

R.J. era şi mai mare decât fiii săi; cel puţin avea umerii mai largi. Morgan pomenise odată că avea doar patruzeci şi cinci de ani. Părul lui roşu nu era încă pătat cu gri, nici nu începuse să-şi piardă culoarea. Avusese cei patru fii la o vârstă fragedă, ei aveau între douăzeci şi douăzeci şi trei de ani – câte unul pe an, lucru despre care se spunea că-i ucisese soţia.

R.J. abia-i aruncă o privire lui Cassie. La fel făcură Morgan şi Frazer. Erau mai interesaţi de Angel acum, aşa încât Cassie începu să spună ce avea de spus, cât avea încă ocazia.

— Ştiu că prezenţa mea aici vă irită, domnule MacKauley, dar tata întârzie din cauza unui accident. Nu cred că va sosi înainte de trei săptămâni, iar cei din familia Catlin l-au făcut pe supraveghetorul nostru să plece, împreună cu alţi doi angajaţi. Ne-au mai rămas doar câţiva oameni, dintre care niciunul nu este capabil să preia îndatoririle supraveghetorului. Vedeţi aşadar de ce nu pot pleca deocamdată, nu cât timp tata lipseşte.

Cassie trase adânc aer în piept, uimită şi încântată că reuşise să-şi exprime cea mai mare îngrijorare fără să fie întreruptă – nici măcar atunci când îi menţionase pe Catlinii cei urâţi. Dar încă mai avea de abordat un subiect, iar din felul în care cei trei bărbaţi îl priveau pe Angel, se îndoia că mai avea mult timp.

— Nu mi-aţi oferit şansa de a spune cât de rău îmi pare…

Cassie avusese dreptate. R.J. o întrerupse, privindu-l încă lung pe Angel.

— Cine e, fato? Şi fără prostiile pe care i le-ai spus băiatului meu, că ar fi un rătăcitor.

— De ce nu mă întrebaţi pe mine? spuse Angel pe un ton atât de ameninţător – cel puţin pentru urechile lui Cassie –, încât ea intră în panică.

— Este logodnicul meu.

Spusese primul lucru care îi trecuse prin cap.

Asta atrase atenţia tuturor asupra ei, inclusiv a lui Angel. Însă văzând privirea incredulă, apoi furioasă, a lui Morgan, ştiu că făcuse o greşeală alegând *acea* explicaţie pentru prezenţa lui Angel. Acum trebuia să mintă în continuare, găsind o explicaţie logică pentru că-l lăsase pe Morgan să o curteze, deşi avea deja un logodnic. Adăugă aşadar repede.

— Credeam că a murit, dar a apărut, dovedind contrariul.

R.J. nu o crezu.

— Minţi, fată, spuse el fără nici cel mai mic dubiu. Nu ştiu unde l-ai găsit, dar nu înseamnă nimic pentru tine.

Cassie nu mai ştiu ce să spună pentru a susţine afirmaţia făcută, până când Frazer remarcă.

— Tata are dreptate. Dacă tocmai v-aţi regăsit, nu v-aţi mai desprinde unul de celălalt. Mi se pare…

Cassie nu mai aşteptă ca el să continue. Se întoarse către Angel, îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui într-o strânsoare mortală şi îşi turti buzele de ale sale.

Nimeni nu fu la fel de surprins ca Angel de acţiunile ei, însă nu făcu nimic pentru a strica încercarea ei de „regăsire”, împingând-o deoparte. Îşi puse totuşi o mână pe talia ei, mişcând-o într-o parte, departe de pistolul lui, pentru că nu avea de gând să rămână lipsit de apărare indiferent de ce dorea ea să dovedească. Îi acceptă aşadar sărutul, chiar îi răspunse neatent, dar în tot acest timp privirea îi rămase la cei trei bărbaţi care îi observau, împărţindu-şi atenţia între ei şi femeia strâns lipită de el.

Pe măsură ce secundele treceau, faţa lui R.J. deveni

stacojie, iar acesta îşi întoarse brusc calul şi plecă. Morgan îi aruncă o privire ucigătoare lui Angel înainte de a face acelaşi lucru. Frazer nu făcu nicio mişcare pentru a-i urma. Stătea acolo rânjind, amuzamentul său lăsându-se în cele din urmă auzit atunci când izbucni în râs.

Auzindu-l, Cassie îi dădu drumul lui Angel şi puse capăt sărutului. Braţul lui se strânse însă mai tare în jurul taliei ei, ţinând-o lipită de el. Ea trebui să-şi pună mâinile pe pieptul lui pentru a-şi păstra echilibrul în timp ce se întorcea să vadă cine era atât de amuzat – ca şi cum nu ar fi ghicit deja.

— Nu te credeam în stare, domnişoară Cassie. Vocea lui Frazer era încărcată de umor. Asta-l va face pe tata să se agite o săptămână, şi va fi o adevărată plăcere să-l privesc.

Umorul lui Frazer nu înceta să o uimească, deşi în acest moment nu îl aprecia foarte tare.

— Dar va veni încoace la sfârşitul săptămânii?

— Nu, rânji Frazer. A vrut să te sperie, să pleci fugind la mama. Adevărul e că tata era foarte îngrijorat de faptul că se apropia termenul-limită, iar tu erai încă aici. Este probabil uşurat că i-ai oferit o scuză pentru a da înapoi – cu excepţia acestui individ. Cine eşti de fapt, domnule?

— Numele meu e…

— John Brown, spuse Cassie repede, tăindu-i vorba lui Angel.

Dar asta nu-l făcu pe Frazer decât să chicotească.

— Poţi mai bine de atât, domnişoară Cassie.

Ea roşi, apoi păli în timp ce Angel încercă din nou.

— Numele meu este…

Călcâiul ei trântit peste laba piciorului lui îl opri şi de această dată – şi-l făcu să o elibereze. Îl auzi înjurând printre dinţi şi păli şi mai tare, deşi Frazer râdea nestăpânit acum.

— Bănuiesc că nu mai prea contează, reuşi el să spună în cele din urmă, dar în ochii lui verzi apăru o sclipire răutăcioasă atunci când adăugă: Poate că vom mai avea parte de o nuntă înainte să te întorci înapoi în nord. Lui tata

îi plac la nebunie deserturile.

Cassie ignoră umorul lui.

— Asta înseamnă că voi fi lăsată în pace acum?

— De către tata? Poate. Nu ştiu însă ce să spun despre Morgan, totuşi, de vreme ce *el* te-a crezut în legătură cu prietenul nostru de aici. Nu l-am mai văzut aşa de furios de când Clay a venit acasă şi ne-a spus ce a făcut – şi rolul jucat de tine. Desigur, problema cu familia Catlin este una total diferită, nu?

Cu un ultim chicotit enervant, Frazer îşi duse mâna la pălărie şi plecă, iar Cassie îşi dădu seama cu groază că rămăsese din nou singură cu Angel. După ce tocmai făcuse – o, Doamne, ce enormitate, ce ofensă –, se întrebă dacă nu putea intra pur şi simplu în casă, trântindu-i uşa în faţă. Nu, îi datora întâi nişte scuze – abia *apoi* avea să alerge înăuntru şi să-i trântească uşa în faţă.

Se răsuci pe călcâie doar pentru a-l găsi pe Angel chiar în spatele ei, mult prea aproape, luând în considerare circumstanţele. Începu să se dea înapoi, îndepărtându-se de uşă, însă el o urma încetişor. Nu părea furios, şi totuşi, mersul lui avea o hotărâre ameninţătoare care îi făcu inima să bată cu putere, la fel ca atunci când începuse, fără să se gândească, sărutul acela.

— Îmi pare rău, începu ea cu o voce ascuţită, apoi continuă grăbită. Îmi pare *cu adevărat* rău pentru piciorul tău. Nu am vrut să – ei bine – nu, nu ar fi trebuit. Dar dacă aflau cine eşti – mi-a fost teamă că ar fi înrăutăţit lucrurile. Şi…

Cassie icni când se lovi cu spatele de balustrada pridvorului, care îi întrerupse retragerea. Însă el continua să înainteze, până când partea lui din faţă fu presată de trupul ei, cel puţin în jumătatea de jos. Ea era încă aplecată în spate, întinzându-se cât mai mult peste balustradă pentru a păstra distanţa dintre ei, chiar dacă era una mică.

Mâinile lui se prinseră de balustradă, de o parte şi de cealaltă a ei, în timp ce-i spuse apăsat:

— Ţi-am *spus* că aici nu mă cunoaşte lumea.

— Nu – nu ştii asta cu siguranţă. Ai fi uimit să afli cum

călătoreşte reputaţia cuiva ca tine. Nu are rost să ne asumăm riscul şi să presupunem că nu au auzit de tine. Nu ar ajuta deloc situaţia.

— Dar crezi că minciunile şi o mică demonstraţie ajută? Drăguţă, tot cei ai reuşit să faci a fost să-mi arăţi ce gust dulce are gura ta. Va trebui să mai încercăm cândva, de data asta fără companie.

Culoarea reveni în obrajii lui Cassie în dungi intense, arzătoare.

— Eşti mai nebun decât pari, nu? şopti ea pe un ton jalnic.

— Degetul meu încă pulsează, doamnă. M-am gândit că-mi eşti datoare pentru asta.

Cassie gemu.

— Te rog, sunt o persoană pe care nu merită să te răzbuni. Ai văzut cât de nesatisfăcător a fost pentru familia MacKauley. Şi nu te-aş fi lovit niciodată peste picior – nici n-aş fi făcut celălalt lucru – dacă aş fi avut suficient timp să mă gândesc. Dar am intrat în panică. Nu gândeam limpede. Mi-era teamă…

— Încă îţi este, iar asta începe să mă enerveze. Ai avut suficient tupeu să înfrunţi trei texani uriaşi, dintre care doi nebuni de-a dreptul. Eu sunt un singur bărbat.

— Dar tu eşti un ucigaş.

Îşi dori să nu îi fi spus asta. Sunase ca şi cum ar fi vestit sfârşitul cuiva, al ei, iar tăcerea care urmă fu îngrozitoare. Cassie se simţi ca şi cum l-ar fi lovit, când tot ce făcuse fusese să constate un fapt. Însă emoţia care apăruse în ochii lui…

— Crezi că ţi-aş face rău?

Momentul adevărului. Nu întreba doar pentru a auzi răspunsul ei. O forţa şi pe ea să-l audă şi să-l accepte o dată pentru totdeauna – şi să înceteze să se mai comporte ca o gâsculiţă de fiecare dată când se apropia de ea. În adâncul sufletului, ea ştia răspunsul. Doar că nu-şi ascultase cu atenţie propriile instincte.

— Nu, nu mi-ai face rău – aşa că lasă-mă în pace.

Îl îmbrânci în timp ce spunea ultimele cuvinte şi se

strecură pe lângă el, îndreptându-se către uşa din faţă. Furia ei creştea cu fiecare secundă, gândindu-se la ce-i făcuse el, jucându-se cu temerile ei pentru a se răzbuna, apoi făcând-o pe ea conştientă de acest lucru. Dacă trebuia să-i mai spună vreun cuvânt...

— Domnişoară Stuart?

Se răsuci brusc, gata să-l potopească cu furia ei ajunsă acum la cote maxime, însă fu oprită de expresia lui, atât de intensă, cu privirea fixată asupra buzelor ei.

— Voi aştepta un timp înainte să-mi iau răsplata.

Respiraţia ei se opri în gât.

— Credeam... credeam că tocmai ai făcut-o.

El clătină din cap, în timp ce un rânjet neliniştitor i se formă pe buze, primul semn de umor pe care îl văzuse la el şi pe care ar fi preferat să nu-l vadă. El nu spuse nimic altceva. Ocoli pridvorul şi dispăru din raza ei vizuală.

Cassie intră în casă şi închise uşa încet, în loc să o trântească cum voia iniţial. Inima ei, în schimb, era cea care făcea zgomot.

Capitolul 8

— Nu provoc lupte, dar nici nu dau înapoi de la ele.

Cassie îşi dorea să nu mai fie agitată în preajma lui Angel. Cu o zi în urmă stabiliseră că el nu avea de gând să o rănească, aşa că disconfortul acesta continuu pe care îl simţea de fiecare dată când el era în apropiere nu avea nicio noimă. Nu se mai temea pentru viaţa ei. Nu-i era teamă nici măcar pentru virtutea ei. Ameninţarea aceea pe care o făcuse în ziua precedentă nu avea niciun fond, decisese ea după ce se gândise suficient. La urma urmei, îşi cunoştea punctele tari, iar atragerea bărbaţilor frumoşi nu făcea parte dintre ele – cel puţin nu a bărbaţilor care nu erau interesaţi de munca de fermier. Insinuarea că avea să o sărute din nou pentru a-şi regla conturile fusese de bună seamă suficientă. Nu avea cu adevărat de gând să facă

asta.

Însă în această dimineaţă, când Angel insistase să călărească cu ea pentru a inspecta cireada, Cassie devenise din nou agitată şi tulburată. De data aceasta îşi exprimă tulburarea prin sporovăială, care deveni serioasă atunci când îl întrebase câţi oameni provocase. Replica lui nu fusese răspunsul la care se aşteptase ea. Însă acum că deschisese subiectul, curiozitatea nu o lăsa să îl abandoneze.

— Se spune că ai ucis mai bine de o sută de oameni, spuse ea cât de nonşalant putea.

— Se spun o mulţime de lucruri neadevărate despre mine, replică el.

Călăreau unul lângă celălalt. Ea-i aruncă o privire, însă expresia lui nu o sperie. Arăta destul de indiferent, de fapt.

— Ai ţinut socoteala? întrebă ea.

El îi întâlni privirea pentru un moment, iar ea putea jura că văzuse o scânteie de umor în ochii lui în timp ce-i răspunse:

— Urăsc să te dezamăgesc, dar numărul nu este atât de mare încât să nu-l ştiu.

Era evident că nu avea de gând să-i împărtăşească numărul.

— Au fost toate dueluri cinstite?

— Depinde de cum defineşti „cinstit”. Am ucis câţiva care nu ştiau ce urmează. Însă nu am ezitări în a ucide pe cineva pe care îl aşteaptă oricum spânzurătoarea pe undeva. Îi dau aceeaşi şansă pe care i-o dă şi călăul – niciuna.

— Şi asta nu e crimă?

— Nu, este pur şi simplu justiţie. Crezi că aceşti ticăloşi le dau vreo şansă victimelor lor atunci când le violează, le jefuiesc şi le ucid?

Subiectul nu-i mai era indiferent acum. De fapt, afirmaţia lui avea suficientă pasiune cât să o facă pe Cassie să-şi dorească să fi lăsat baltă discuţia. Aşa că fu îngrozită de propria-i persoană atunci când întrebă:

— Cât de mulţi sunt câţiva?

— Trei.

— Iar motivele?

— Unul a încercat să mă angajeze să-i împuşc partenerul pe la spate. S-a gândit că, dacă mă plăteşte pe mine, nu avea să fie el cel responsabil. Nu văd lucrurile în acelaşi fel. Nici partenerul lui nu le-ar fi văzut aşa. L-aş fi predat şerifului dacă nu ar fi făcut greşeala de a-mi spune că ofiţerul legii era pe statul lui de plată.

Asta nu era ceva ce ea nu mai auzise vreodată. Şeriful din Caully era mai mult sau mai puţin în buzunarul lui Dorothy Catlin, fiind nepotul ei. Dar şeriful de dinaintea lui fusese verişorul celor din familia MacKauley.

— Aşadar, nu i s-ar fi întâmplat nimic, ghici Cassie.

— Absolut nimic, iar partenerul lui, care era un om cinstit şi de treabă, ar fi fost ucis într-o noapte doar pentru că intrase în afaceri cu persoana greşită. Nu am vrut să las să se întâmple aşa ceva.

Cassie se întrebă dacă ea ar fi putut lua o asemenea decizie. Slavă Domnului că nu trebuise să o facă vreodată.

— Iar ceilalţi doi?

El se opri brusc. Când îşi dădu seama, se opri şi ea şi se întoarse pentru a-l putea vedea. El era aplecat în faţă peste oblâncul şeii, privind-o ţintă, cu chipul umbrit din cauza distanţei.

O privi ţintă câteva secunde lungi înainte de a întreba:

— Eşti sigură că vrei să ştii?

Întrebarea pusă astfel, pe acel ton al vocii, o avertiză că trebuia să răspundă cu un. Însă avea această idee ciudată, că dacă ajungea să-l cunoască mai bine, i-ar fi fost mai puţin frică de el. Deocamdată nu prea funcţiona, dar instinctele ei de a se amesteca mereu în treburile altora nu o lăsau să abandoneze. Cu toate acestea, nu putu răspunde, aşa că trebui să dea afirmativ din cap.

El dădu pinteni calului până când ajunse să călărească iarăşi lângă ea. Nu o privi în timp ce vorbea.

— Acum vreo doi ani am dat peste un bărbat care siluia o fată de fermier. Părea să o fi târât de pe câmpul

unde lucra ea. În depărtare se putea vedea ferma ei, cu ogoarele întinse până la marginea râului pe malul căruia călăream eu pentru a ajunge în oraşul vecin. El o dusese pe celălalt mal, suficient de departe în spatele copacilor ca să nu îi fi observat dacă n-aş fi auzit-o pe ea ţipând. Până când am trecut râul şi am ocolit să ajung în spatele lor, el aproape terminase cu ea. Fusese bătută, probabil pentru că i se opusese. Totuşi, din câte ştiam eu, puteau să fie căsătoriţi, deşi nu aş suporta un bărbat care să-şi trateze în asemenea hal soţia. I-am sugerat să o lase în pace. El mi-a sugerat să dispar – cu nişte cuvinte destul de urâte. Apoi am observat un băieţel care semăna destul de bine cu fata pentru a fi rude. Aparent încercase să o ajute, dar acum zăcea nu prea departe, cu un cuţit înfipt în burtă drept mulţumire pentru eforturile lui. Era deja mort.

Cassie înghiţi cu greu înainte de a spune:

— Aşa că l-ai împuşcat.

Nu era o întrebare.

— L-am împuşcat.

— Bine ai făcut, spuse ea atât de încet, încât el nu o auzi.

— Dar n-am putut face nimic cu fata. Nu se oprea deloc din ţipat. În secunda în care l-am dat pe ticălos jos de pe ea, s-a ridicat şi a alergat la râu. M-am dus după ea, dar apa se adâncea nu departe de mal, iar ea a alunecat sub apă. Până când am reuşit să o scot, murise – iar eu am vrut să-l mai împuşc o dată pe nemernic.

Cassie încercă să-şi alunge din minte episodul. Era o tragedie veche de câţiva ani – pe care tocmai îl forţase să o retrăiască. Era nevoie de ceva care să înveselească atmosfera sumbră lăsată de poveste, dar ea nu se prea pricepea la descreţit frunţile. Punctul ei tare era iritarea oamenilor.

Dar îi era datoare să încerce, aşa că spuse:

— Sper că nu ai lăsat cea mai urâtă experienţă la sfârşit.

El râse.

— M-am gândit că asta te va face să taci.

Ea îl privi cu suspiciune.

— Mi-ai spus adevărul?

— Versiunea prescurtată – dacă nu vrei să auzi şi despre reacţia familiei ei. Cei doi copii erau tot ce aveau. M-au învinuit pe mine că nu le-am salvat fata.

— Dar ai încercat!

— Nu au fost interesaţi să audă asta.

Nu, nu fuseseră, însă durerea era o emoţie ciudată, care afecta diferit fiecare persoană. Iar Angel nu părea să fie supărat din această cauză. Probabil avusese de-a face cu multă durere în cariera sa – uneori cauzată chiar de el.

El adăugă pe neaşteptate:

— Nu am povestit nimănui despre fată şi despre fratele ei.

Cassie fu surprinsă, însă mărturisirea lui o făcu de asemenea să simtă ceva asemănător cu plăcerea, care era ceva mai mult decât simpla mulţumire că împărtăşise ceva cu ea. O tulburră suficient de mult pentru a spune:

— Ai vrea atunci să-mi spui şi ultima poveste?

Era pregătită pentru un nu răspicat, însă în loc de aceasta, el remarcă:

— Chiar îţi place să te amesteci peste tot, nu-i aşa?

Ea roşi, însă el nu aşteptă răspunsul.

— Nu contează. A treia oară s-a întâmplat luna trecută. Se zvonea că un individ pe nume Dryden se căsătorea cu văduve bogate şi bătrâne pentru bani, apoi le omora. Îşi făcuse o carieră din asta.

— Ai ucis un om pe baza unor *zvonuri*?

El ignoră şocul din expresia ei, continuând conversaţia pe acelaşi ton.

— O mulţime de oameni ştiau despre asta, doar că nu aveau cum să o dovedească. Chiar crezi că aş ucide pe cineva pe baza unui zvon?

Roşeaţa se întoarse, şi mai intensă de această dată. Din nou, momentul adevărului.

— Nu, nu ai face-o.

— Nu, nu aş face-o – deşi aşa a fost mai uşor să apăs pe trăgaci, ştiind despre toate acele văduve care au murit

înainte să le fi sunat ceasul. Dar pe Dryden l-am împuşcat pentru că le-a dat unor ticăloşi pe mână o femeie, o ducesă englezoaică, ştiind foarte bine că aceştia aveau să o ucidă. Ea era o prietenă de-a lui Colt Thunder, iar el m-a rugat să mă alătur acestei bande de nelegiuiţi care o urmăreau, pentru a fi acolo în caz că ar fi avut nevoie de ajutor. S-a dovedit că a avut. Dacă nu l-aş fi împuşcat, Dryden ar fi şters-o cu banii lui însângeraţi, iar eu nu am vrut să risc să nu-i mai pot da niciodată de urmă.

— Ai salvat-o pe englezoaică?

— Era vie ultima dată când am văzut-o. De-acum este problema lui Colt să o ţină în viaţă.

— Am uitat că-l cunoşti, la fel ca pe Jessie şi Chase Summers. Sunt vecinii mei, ştii?

— Ştiu.

Tonul era oarecum resemnat, ca şi cum şi-ar fi dorit ca lucrurile să fi stat altfel. Ea-l privi curioasă, însă el se uita ţintă la câmpia smălţuită cu pelin, aşa că se hotărî să nu cerceteze acel gând.

— Sunt surprins să aflu despre Colt că s-a împrietenit cu o femeie albă. Dacă nu l-aş fi cunoscut înainte – ei bine, înainte de incidentul din Callan, probabil nu mi-ar fi acordat deloc atenţie.

Toţi cei care îl cunoşteau pe Colt Thunder ştiau despre povestea prin care trecuse cu câţiva ani în urmă, când fusese biciuit aproape mortal pentru că îndrăznise să curteze o femeie albă. Tatăl fetei se supărase aflând că era pe jumătate indian Cheyenne. Însă Colt nu mai privise niciodată la fel femeile albe după acel incident, cel puţin nu pe acelea pe care nu le cunoştea deja. Pe restul le trata ca pe ciumă.

— Poate că termenul „prietenă” este puţin prea generos, admise Angel. Ducesa a reuşit să-l convingă pe Colt să o escorteze în Wyoming, aşa că s-a ales cu ea pe cap pentru un timp. N-am spus că îi place. Adevărul e că nu i-a plăcut deloc.

Asta semăna mai mult cu acel Colt Thunder pe care îl cunoştea ea, aşa că gândurile îi reveniră la ceea ce-i

mărturisise Angel despre cea de-a treia ucidere „necinstită”.

— Ştiai că aveai s-o salvezi pe englezoaică, sau cel puţin să încerci, aşa că în ce fel ai justificat uciderea lui Dryden?

Întrebarea îl făcu să se oprească din nou, iar ea trebui iarăşi să se întoarcă pentru a-l privi.

— Doamnă, *el* nu ştia că nu fac parte din banda care îi promisese cinci mii dacă le-o dădea pe mână. Din câte ştia el, ne-o aducea pentru a fi ucisă, şi lasă-mă să-ţi mai spun ceva, planurile lor nu includeau o moarte curată şi rapidă. În plus, eu spun lucrurilor pe nume. Dacă cineva face un lucru care l-ar duce la spânzurătoare, nu mă deranjează să scap călăul de o corvoadă. Aşa că dacă îţi închipui că regret uciderea acelui ticălos, mai gândeşte-te o dată. A fost o adevărată plăcere. Dar ce naiba ar trebui să aştept? Chiar şi *ea* a spus că-i o crimă cu sânge rece, când ar fi moartă dacă nu aş fi fost acolo. Îţi închipui aşadar că-mi pasă vreun pic de ce crezi tu?

Cassie nu ştia ce să spună. Era furios pentru că-l judecase, şi pe bună dreptate. Dacă ar fi fost acolo, poate că ar fi văzut lucrurile exact ca el – deşi nu ar fi avut curajul să se ocupe de Dryden aşa cum ar fi meritat.

Se întoarse din nou către drum, şi aşteptă până când el ajunse lângă ea. Tonurile de maro şi gri ale câmpiei joase începeau să facă loc nuanţelor de verde ale regiunii deluroase în care păşteau vitele. Tabăra celor două ajutoare care mai lucrau pentru tatăl ei era dincolo de următoarea ridicătură, dar părea să fie la kilometri distanţă, acum că se simţea atât de inconfortabil.

— Ai dreptate, spuse ea încercând să se scuze. Bărbatul acela era la fel de vinovat ca şi cum ar fi ucis-o el însuşi, pentru că intenţia are aceeaşi valoare ca şi fapta în sine.

— Nu întotdeauna.

Se uita la ea în timp ce-i răspundea, cu rămăşiţele furiei încă prezente, aşa că ea nu avu nicio îndoială cu privire la gândurile pe care le nutrea acum Angel faţă de

ea. În mod ciudat, în loc ca acest lucru să o sperie, ideea i se păru hilară şi ea îi zâmbi.

— Atâta vreme cât te gândeşti doar, spuse ea.

— La ce?

— Să-mi frângi gâtul.

El îşi împinse pălăria pe spate, lăsând soarele să-i atingă jumătate din faţă, şi spuse pe un ton leneş, tărăgănat:

— Asta făceam?

Ochii ei se rotunjiră de mirare.

— *Mai rău* de atât?

El râse atunci, acceptându-i jocul.

— Presupun că frângerea gâtului ar fi suficientă.

— Dar gâtul meu este sfrijit. S-ar frânge tare repede. N-ai avea mare satisfacţie.

— Atunci trebuie să mă gândesc la altceva. Nu poţi să te răzbuni fără…

Nu-şi termină propoziţia. Două focuri trase unul după celălalt îi atraseră atenţia, iar expresia i se schimbă într-una de alertă activă, deşi împuşcăturile se auziseră la mare distanţă. Huruitul jos care se auzi după câteva momente nu avu însă nevoie de nicio explicaţie. Cunoşteau amândoi acest sunet dinainte.

Cassie gemu în sinea ei. Angel fu mai vocal.

— Să plecăm naibii de aici, spuse el în timp ce turma de juncani călca totul în picioare în goană – îndreptându-se direct spre ei.

Lui Cassie nici nu-i trecu prin minte să-i urmeze sfatul.

— Asta e turma tatălui meu, fu singura ei replică înainte să-şi îndemne calul la galop pentru a ajunge vitele.

Lui Angel nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Femeie, te duci în direcţia greşită! strigă el în urma ei, însă Cassie nu se opri.

Timp de două secunde se gândi: „La naiba cu ea”.

*

Zona era larg deschisă, cu suficient loc pentru a se

feri din drumul turmei. Apoi însă lăsă să-i scape o înjurătură obscenă, îşi înfipse pintenii în burta calului şi o urmă.

Capitolul 9

Cassie nu se temea în timp ce călărea direct înspre turmă – ei bine, nu prea mult, oricum. Însă ştia ce avea de făcut. Animalele fuseseră puse pe goană de împuşcături. Alte împuşcături le puteau întoarce înapoi. Însă la cât de speriate erau acum, trebuia să aştepte să se apropie înainte de a trage, pentru a se asigura că focurile aveau să le sperie şi să le întoarcă din drum.

Nu scoase piedica puştii decât când fu aproape de vite; apoi trase de două ori în aer, însă împuşcăturile nu avură efectul scontat. În loc ca vitele să vireze şi să se întoarcă de unde veniseră, turma se împărţi în două, cu Cassie exact în mijlocul lor. Vitele se uniră repede în spatele ei.

Angel nu mai avu cum să ajungă la ea, calea fiindu-i tăiată de turma îngrozită care alerga pe lângă el. Trase şi el un foc pentru a-şi croi o cărare înspre ea, dar nu reuşi decât să înlăture vreo doi juncani. Erau prea mulţi, şi se mişcau prea repede pentru ca el să se poată strecura printre ei. Însă ea era prinsă în mijlocul turmei, abia se vedea dintre vite, şi, din câte se părea, pierduse controlul calului. Acesta nu avea suficient loc pentru a se întoarce, galopând în aceeaşi direcţie cu turma. Deveni apoi agitat, iar picioarele din spate i se îndoiră, iar el o văzu pe femeie căzând odată cu el.

Dintr-odată Angel fu cuprins de o teamă mai puternică decât atunci când fusese aproape de moarte pentru prima dată. Acum era împăcat cu ideea propriei morţi. Făcea parte din slujba sa. Incidentul acesta era însă ceva diferit. Îl făcu să călărească în jurul turmei, suficient de departe pentru a reuşi să intre prin spatele acesteia, îl făcu să-şi golească puşca în masa mişcătoare de animale,

indiferent în ce lovea, şi să strige cât îl ţinea gura – şi în curând îl făcu să fie la fel de captiv ca şi Cassie, cu animalele zbierând şi înghesuindu-l din toate părţile. Dar cel puţin se mişca deodată cu ele, deplasându-se către ea, deşi deocamdată nu o mai vedea.

Auzi o altă împuşcătură, dar nu era sigur dacă o trăsese ea sau dacă în sfârşit apăruse vreunul din cei doi cowboy, călărind în paralel cu turma, încercând să o oprească. Dar după un moment apăru din nou calul lui Cassie, puţin mai în faţă, însă Angel tot nu o putea vedea.

Inima păru să-i rămână în gât până când reuşi să ajungă calul. Pe Cassie o găsi de cealaltă parte a acestuia, agăţată de oblâncul şeii, folosind calul ca pe un scut, însă acest lucru nu-i scăzu frica. Trebuia să o ridice de-acolo…

Făcu acest lucru, aplecându-se peste calul ei şi trăgând-o peste şa. Instinctul îi spunea să o tragă până când ar fi fost în siguranţă, pe armăsarul lui, însă ea – şi trecea deja piciorul peste şa pentru a se aşeza, ceea ce însemna că nu era rănită prea grav. El îi apucă hăţurile şi reuşi să-i întoarcă calul pentru a continua să înainteze deodată cu vitele, croindu-şi treptat drum spre marginea turmei.

Din fericire, majoritatea vitelor erau în spatele lor deja, aşa că nu dură mult până să iasă din turmă. Însă Angel nu se opri până nu ajunseră la un copac singuratic la baza dealului peste care venise turma. Acolo descălecă şi o ridică pe Cassie cu grijă în braţe, cărând-o sub copac şi sprijinind-o cu spatele de trunchiul acestuia.

Ea era palidă ca moartea sub stratul de praf cu care erau amândoi acoperiţi, de aceea vocea lui fu tăioasă când o întrebă:

— Unde te-ai rănit?

— Sunt bine, reuşi ea să spună înainte să înceapă să tuşească. Am fost călcată pe picior, dar nu cred că e ceva rupt. Aş bea însă nişte apă. Mă simt de parcă aş fi înghiţit jumătate din praful din Texas.

Asta *nu* era ceea ce aşteptase el să audă. Stătea pe vine lângă ea şi o privi lung timp de câteva secunde,

nemişcat. Atâta dură până realiză că nu era rănită, ci doar şocată. Furia lui crescu direct proporţional cu uşurarea pe care o simţea. O păstră însă pentru el. Îi venea să o strângă de gât pentru spaima pe care i-o provocase, dar socoti că trecuse prin destule. Nu avea nevoie…

— La naiba, femeie! N-ai niciun pic de minte?

Se ridicase în picioare în timp ce striga la ea, dar nu aşteptă un răspuns, ci mărşălui spre plosca lui cu apă. I-o lăsă apoi neglijent în poală când reveni lângă ea. Ea nu o apucă imediat. Era prea atentă la expresia lui furioasă pentru a face vreo mişcare.

— Ei bine?

— Probabil că nu, spuse ea împăciuitoare.

— De bună seamă că nu! Vitele erau panicate, cucoană! Nu te arunci cu bună ştiinţă în faţa lor atunci când sunt aşa.

— Credeam că le pot întoarce. Se îndreptau direct spre păşunea familiei MacKauley, iar aceştia nu ne-au mai înapoiat vitele pe care le-au găsit acolo în ultima vreme. Ne lipsesc deja vreo treizeci de capete. Am încercat să păstrez turma la un loc din cauza asta.

— Probabil de aceea au fost atât de uşor de pus pe fugă, spuse el cu dezgust. Cărei părţi crezi că trebuie să-i mulţumim?

Ea se relaxă vizibil, acum că nu mai striga la ea. Îşi clăti gura, apoi bău apă din plosca lui înainte de a răspunde.

— Asta poartă amprenta familiei Catlin. Iar împuşcăturile au venit din direcţia păşunii lor.

— Poate că ceilalţi au vrut să te facă să crezi asta, arătă Angel.

— Adevărat, însă până acum familia MacKauley m-a ameninţat doar, în timp ce familia Catlin nu lasă să treacă o săptămână fără să facă *ceva* care să grăbească plecarea mea de aici. Niciuna din părţi nu a încercat să-şi ascundă intenţiile şi comportamentul, ori să arunce vina pe cealaltă. Vor să ştie despre cine este vorba.

El se gândi la asta un timp în timp ce o privea cum

încerca să desfacă nodul de la basmaua ei cu degetele tremurând. În cele din urmă el se aşeză pe vine lângă ea, ca s-o ajute. Cassie tresări când îi văzu mâna întinzându-se către ea, apoi se uită ţintă la el în timp ce el desfăcea nodul şi-i dădea jos basmaua de la gât.

— Ar fi trebuit să-ţi acoperi gura cu ea, spuse Angel aspru, udând bucata de pânză cu apă şi dându-i-o înapoi.

— Ştiu, dar nu am avut prea mult timp să mă gândesc la astfel de lucruri şi, deşi ai putea crede altfel, nu-mi vin natural. Poate că am crescut la o fermă, dar nu am lucrat cu vitele, aşa cum face mama.

El nu spuse nimic, aşa că ea profită de tăcere pentru a-şi curăţa faţa de mizerie cu basmaua udă. Când termină, el i-o luă din mână şi curăţă câteva pete pe care ea le ratase. Ea-l privi uluită.

— De ce eşti atât de drăguţ?

Ochii lui negri priviră încruntaţi într-ai ei.

— Ca să nu arăţi atât de deplorabil când te bat.

Cassie rămase cu gura căscată. El se întinse şi-i ridică bărbia pentru a-i închide gura. Apoi udă din nou pânza roşie şi o folosi pentru a-şi curăţa şi el faţa prăfuită. Avusese suficientă minte pentru a-şi acoperi faţa cu basmaua înainte de a intra în norul de praf ridicat de vitele panicate, aşa că nu avea mult de şters.

Cassie îşi verifica piciorul atunci când termină.

— Vrei să mă uit la el? se oferi Angel.

Ea-l privi aspru după ultima sa remarcă, dar de data aceasta părea sincer. Dar să-l lase să pună mâna pe piciorul ei gol? Gândul o făcu să se înfioare.

— Nu, mulţumesc. Pot mişca toate degetele, aşa că nu este decât o vânătaie.

Încruntarea lui deveni şi mai accentuată în timp ce-i privea piciorul.

— Nu ar trebui să fie nici măcar atât, aşa că mă duc să le fac o vizită dacă îmi arăţi în ce direcţie ar trebui să mă îndrept.

„Le” se referea probabil la familia Catlin.

— O, nu! dădu ea energic din cap. Sub nicio formă.

El se ridică pentru a bombăni în direcţia ei.

— Doamnă, am avut de-a face cu o turmă de vite panicate. Cineva ar fi putut fi rănit, inclusiv eu – îndeosebi eu. Şi *mai ales* tu.

— Nu asta a fost intenţia lor.

— La naiba cu intenţia lor! Începuse din nou să strige. Ar fi trebuit să pui capăt acestei poveşti cu mult timp în urmă. Din câte înţeleg, nu ai încălcat nicio lege. Nu au niciun drept să încerce să te alunge.

Cassie oftă când îşi dădu seama că el era furios acum pentru ea, mai degrabă decât din cauza ei. Cu asta îi venea mult mai uşor să se descurce.

— Acasă, când lumea se supără pe mine, mama are mereu grijă să îndrepte lucrurile, admise ea cu tristeţe. Mă protejează ca o leoaică, probabil pentru că sunt singurul ei copil. Dar faptul că s-a ocupat mereu de problemele mele nu m-a lăsat să câştig prea multă experienţă, să mă pot ocupa singură de ele. Presupun că această primă încercare nu este una prea reuşită.

— Am observat.

Ea se zbârli la această replică.

— Să nu crezi că nu aş fi putut face singură ceva ameninţător. Nu port pistolul doar pentru a împuşca şerpi. Ştiu să-l folosesc, probabil la fel de bine ca tine. Ignoră râsul lui sarcastic. Dar nu aşa procedez eu.

— Poate că tu nu, dar aşa procedez eu. Pentru astfel de lucruri sunt angajat, aşa că lasă-mă să fac ce mă pricep.

— Te pricepi la ucis oameni, dar nu vreau să moară nimeni din cauza a ceea ce am început eu. Nu am fost suficient de clară până acum?

— Atunci când este vorba doar de tine, voi asculta. Când sunt şi eu implicat, voi face ceva în legătură cu asta. Sunt suficient de clar, cucoană?

— Aşteaptă puţin, spuse ea supărată, ridicându-se în picioare. Nimeni de aici nu ţi-a făcut ţie nimic. Nu îndrăzni să o iei personal.

— A devenit personal când mi-am dat seama cine eşti. Eşti vecina lui Colt, iar el este singurul bărbat pe care îl

pot numi prieten. Asta face lucrurile extrem de personale.

Ea nu avu niciun răspuns, de vreme ce nu se gândise că el ar putea vedea lucrurile în acest fel. Nu părea să vrea să mai aştepte părerea ei. Se îndrepta deja către calul său.

Trebuia însă să încerce.

— Ce ai de gând să faci?

El încălecă înainte de a spune:

— Întâi mă duc la şerif. Dacă legea poate rezolva problema, mă voi retrage.

Acest lucru ar fi trebuit să o încânte, dar o făcu să geamă în schimb.

— Nu-ţi pierde timpul. Şeriful de anul acesta este rudă cu familia Catlin. S-a ocupat de câteva plângeri împotriva familiei MacKauley, dar nu va face nimic împotriva alor săi.

— Înseamnă că va trebui totuşi să vizitez familia Catlin, replică el.

Cassie nu se putu gândi decât la povestea pe care i-o spusese el, despre partenerul care îl avea pe şerif pe statul de plată, şi despre cum luase problema în propriile mâini din această cauză.

— Nu ai putea face lucrurile puţin diferit de această dată?

— Cum adică?

— Pistoalele nu sunt răspunsul pentru orice. Ai putea să *nu* împuşti pe nimeni pe-aici? Aş… aş considera asta o favoare personală.

El nu-i răspunse imediat, iar ochii aceia păcătoşi ai lui reuşiră s-o buimăcească înainte să o facă replica sa.

— Îmi eşti deja datoare, doamnă. Nu cred că vrei să mai măreşti datoria – dar voi ţine cont de asta.

Obrajii ei se înroşiră violent, însă el nu mai aşteptă să vadă acest lucru. Ea speră că nu avea să reuşească să găsească ferma Catlin. Spera ca Buck Catlin să nu fie acolo, în caz că reuşea, pentru că Buck, deşi nu la fel de coleric precum cei din familia MacKauley, era de două ori mai arogant. Şi cum îndrăznea Angel să ia în râs cererea ei, amintindu-i de acea datorie ridicolă despre care ştiau amândoi că nu vorbea serios? Era o glumă – una plină de

posibilităţi care îi făceau inima să bată cu putere.

Capitolul 10

Ferma Catlin era o vilă construită în stil spaniol, mare şi impresionantă. Zidurile înalte de chirpici care înconjurau casa şi dependinţele o transformau într-o adevărată fortăreaţă cu porţi de fier la intrarea în formă de arc. Porţile nu erau închise, aşa că Angel nu fu oprit de nimic.

Înăuntrul zidurilor se desfăşura o activitate intensă. Trei bărbaţi îmblânzeau un cal într-un ţarc. O servitoare ieşea din magazie cu şorţul plin de mere uscate. Câţiva copii mexicani se jucau de-a evitarea unui masacru indian, stârnind praful în apropierea unui mic cimitir în care se zăreau trei cruci. Cineva tăia lemne. De undeva se auzea vocea unei femei cântând fals, râzând şi apoi încercând din nou.

În timp ce Angel înaintă în curtea din faţa casei, capetele se întoarseră spre el, oamenii se opriră din ce făceau, zgomotul de lângă cimitir încetă, iar cântecul fals se auzi mai tare.

Un tânăr bărbat ieşi în verandă cu o cană de cafea în mână. Avea părul blond, lung până la umeri, ochi căprui, era de înălţime medie şi nu avea mai mult de douăzeci şi unu sau douăzeci şi doi de ani. Pantalonii lui erau din piele netăbăcită; pistolul său cu şase focuri se odihnea jos pe şold, pregătit pentru un acces uşor. Postura lui emana aroganţă, transmiţându-i lui Angel că era pe cale să întâlnească primul membru al familiei Catlin.

— Vă pot ajuta, domnule? întrebă tânărul pe un ton neutru.

Angel nu descălecă, însă îşi odihni braţele într-o postură neamenințătoare pe oblâncul şeii.

— Am venit să vorbesc cu proprietarul.

— Ar fi vorba de mama. Eu sunt Buck Catlin, eu mă ocup de angajări aici.

— Nu caut de lucru. Am un mesaj pentru mama dumitale, aşa că aş aprecia dacă ai chema-o.

Buck Catlin nu se mişcă, luă doar încă o înghiţitură de cafea.

— Mama e ocupată. Pot prelua eu mesajul pentru ea. Îl va primi cu siguranţă.

— Eşti bine-venit să-l auzi deodată cu ea, nu înainte.

Ochii lui Buck se îngustară la auzul acestui răspuns. Nu era obişnuit să fie refuzat. Le dădea ordine bărbaţilor mai în vârstă decât el încă de când avea treisprezece ani. Ferma avea să fie a lui într-o zi. Deja o conducea. *Nimeni* nu îi spunea nu – cu excepţia mamei lui.

— Cine naiba eşti, domnule?

— Numele meu e Angel.

— Şi de la cine este mesajul?

— De la mine, replică Angel, apoi elaboră. De fapt este mai mult un avertisment. Aşa că adu-o, te rog, pe mama ta, sau trebuie s-o caut singur?

— Nu cred că vei face nimic, în afară să pleci.

Buck începu să-şi scoată pistolul înainte de a termina de vorbit. Arma lui Angel era deja scoasă, cu cocoşul tras şi îndreptat spre burta lui Buck înainte ca mâna acestuia să se apropie de toc.

— Nu vrei să faci asta, spuse el tărăgănat. Iar domnişoara Cassie nu vrea să împuşc pe nimeni, aşa că retrage-te. Astfel vei reuşi să rămâi în viaţă, iar eu nu o s-o supăr. Câştigăm amândoi.

Degetele lui Buck tresăriră, apoi se strânseră în aer, iar mâna îi coborî uşor.

— Cine spuneai că eşti? întrebă el cu vocea sugrumată.

— Angel.

— Angel şi mai cum?

— Doar Angel.

— Ar trebui să te cunosc?

— Nu văd niciun motiv.

— Dar o cunoşti pe domnişoara Stuart. Aşa ai spus. Te-a angajat ea să vii aici?

— Nu, replică Angel. Adevărul e că mi-a spus să nu vin. Avea ideea asta trăsnită că aş putea împuşca pe cineva. Dar asta nu va fi necesar, nu-i aşa?

Buck Catlin păli puţin, având pistolul lui Angel aţintit încă asupra lui şi văzând expresia hotărâtă a acestuia. Tot ce reuşi să facă fu să clatine din cap.

— Bine, spuse Angel. Acum, ţi-am permis să pui mai multe întrebări decât de obicei, aşa că de ce nu-mi întorci favoarea şi te duci după mama ta?

— Mama lui este deja aici, domnule, spuse deodată Dorothy Catlin, din spatele lui Angel. Am o puşcă aţintită spre capul dumitale, aşa că lasă pistolul dacă vrei să pleci de aici în viaţă.

Muşchii lui Angel se tensionară numai puţin. Însă expresia lui nu se schimbă, iar pistolul rămase aţintit asupra lui Buck.

— Mă tem că nu vă pot face pe plac, doamnă, spuse el politicos, deşi fără să se întoarcă. Voi păstra pistolul până plec.

— Crezi că nu te-aş împuşca? întrebă Dorothy, nevenindu-i să creadă.

— Nu mă interesează foarte tare dacă aţi face-o sau nu, doamnă. Desigur, băiatul dumneavoastră, aici de faţă, ar muri şi el. Dacă asta doriţi, n-aveţi decât să trageţi.

Urmă o tăcere lungă, care îl făcu pe Buck să transpire. El fu cel care rupse tăcerea, când mama lui tot nu făcu nicio mişcare pentru a lăsa puşca în jos.

— Mamă, dacă nu te superi, aş prefera să nu mor astăzi.

— Ticălosule, blestemă ea şi veni în faţa lui Angel. Puşca ei era aţintită acum înspre pământ. Ce eşti tu, un nebun?

— Doar un bărbat care a trăit prea mult în compania morţii pentru a o băga prea tare în seamă. Îşi atinse uşor pălăria, acordându-i jumătate din atenţia sa. Pistolul lui rămase totuşi aţintit spre Buck.

Dorothy era înaltă pentru o femeie, doar cu câţiva centimetri mai scundă decât fiul ei. Avea acelaşi păr blond

şi ochii căprui. Angel presupuse că încă nu avea patruzeci de ani. Sincer vorbind, Dorothy Catlin era încă o femeie frumoasă, aşa că trebuie să fi fost uluitoare în tinereţe. Arăta foarte drăguţă în fusta ei largă şi bluza cu dantelă pe margine.

Nu i se potrivea să aibă o puşcă în mână. Ideea că ar putea împuşca pe cineva părea absurdă. Însă Angel nu supravieţuise atâta timp subestimând oamenii care păreau inocenţi. Învăţase cu mult timp în urmă că oricine era capabil să ucidă, cu motivaţia corespunzătoare.

— Te-am auzit menţionând-o pe fata Stuart, spuse Dorothy pe un ton extrem de nemulţumit. Dacă eşti aici pentru a-ţi cere scuze în numele ei, îţi pierzi timpul degeaba.

— Nu. Nu îmi cer scuze nici pentru mine, cu atât mai puţin pentru altcineva.

— Asta e bine, pentru că ceea ce a făcut ea este de neiertat.

Buck vorbi pentru a susţine afirmaţia.

— Şi dacă te uiţi numai la sora mea zilele astea, începe să ţipe. Tot ce mai face acum este să plângă, iar Cassie Stuart şi amestecul ei sunt cauza.

Angel se întrebă dacă era adevărat, când se putea la fel de bine ca fata să plângă din cauza întoarcerii acasă, în loc să trăiască cu soţul ei. Însă singura lui replică fu:

— Aşa am auzit.

— Atunci spune ce doreşti şi pleacă de pe proprietatea mea, spuse Dorothy.

— Cireada familiei Stuart a fost pusă pe fugă azi-dimineaţă, vitele au fost mânate înspre păşunea MacKauley. Împuşcăturile care le-au pus pe fugă au venit din partea asta.

Faţa lui Dorothy se roşi de indignare.

— Mă acuzi că aş fi provocat panică printre vite?

— Sunt crescător de vite, domnule, adăugă Buck supărat. Nu aş face aşa ceva pentru niciun motiv.

— Iar *ultimul* lucru pe care l-aş face, chiar dacă aş scăpa de fata asta băgăreaţă din nord, ar fi să sporesc

cireada unui MacKauley, adăugă Dorothy.

— Dar presupun că aveţi angajaţi care s-ar putea să nu gândească aşa, spuse Angel. Iar o turmă panicată de vite este ceva prea periculos pentru a te juca. Au murit oameni în asemenea situaţii. Aşa că dacă aflu cine a provocat asta, probabil îl voi omorî.

— Te-ai făcut înţeles, spuse Dorothy printre dinţi, însoţindu-şi presupusa nevinovăţie cu o doză semnificativă de furie.

— Nu chiar, replică Angel, iar vocea lui căpătă un ton rece ca gheaţa. Cassie Stuart se afla pe păşune şi a fost prinsă între vitele panicate. Dacă nu asta aţi intenţionat, voi presupune că a fost vorba de un accident. Dacă se mai întâmplă altceva, nu voi mai presupune asta şi mă voi întoarce pentru a-l considera pe el răspunzător. Arătă din cap spre Buck, pentru ca ea să înţeleagă exact ce voia să spună. Nu vrei să vin să-l caut, doamnă. Nu trag pentru a răni, aşa că probabil nu va supravieţui.

Buck înghiţi cu greu. Îl văzuse deja pe Angel scoţându-şi pistolul, îl văzuse şi Dorothy în timp ce se apropiase prin spate, însă nu discută despre acest subiect acum.

— A fost rănită?

Angel nu stătu să judece expresia îngrijorată care apăruse pe faţa lui Dorothy.

— Ar fi putut fi, *ar fi trebuit să fie,* de vreme ce femeia aia nesăbuită a călărit direct în mijlocul vitelor panicate, pentru a le opri.

— Nu pari să o placi foarte mult, îşi adună Buck curaj pentru a spune.

— Încă mă gândesc la asta, admise Angel. Dar indiferent dacă o plac sau nu, asta nu are nimic de-a face cu protecţia pe care i-o ofer. Voi face asta până pleacă de aici, şi nu va pleca înainte de întoarcerea tatălui ei. Aşa că vă sugerez să o lăsaţi în pace cât mai stă aici – dacă nu vreţi să aveţi de-a face cu mine.

— N-o vreau moartă, domnule, numai plecată de aici, afirmă Dorothy, al cărei ton redevenise beligerant. Cu cât

mai repede pleacă, cu atât mai repede fiica mea poate uita cele întâmplate.

— Poate uita când are un soţ care trăieşte la doar câţiva kilometri distanţă?

— Fost soţ, de îndată ce judecătorul se întoarce de la Santa Fé.

Angel clătină din cap la auzul acestui argument. Certificatul de divorţ nu avea să o facă pe Jenny Catlin MacKauley să uite că fusese căsătorită, sedusă şi abandonată.

— Asta este treaba voastră, replică el. Cassie Stuart este a mea.

— Ai curaj să vii aici şi să mă ameninţi, recunosc, îi spuse Dorothy. Ar fi destul de uşor să scap de tine, indiferent de cât de rapid eşti cu pistolul.

— Puteţi încerca, dacă vreţi vărsare de sânge. Însă vreau să fie clar, ameninţ rareori, doamnă. Eu doar expun faptele, aşa cum sunt în prezent. Ce faceţi cu ele, vă priveşte.

Dorothy roşi din nou de mânie.

— În regulă, ţi-ai expus *faptele,* uite acum una de-a mea. Dacă mai apari pe-aici, vei fi împuşcat pe loc.

Angel râânji.

— Foarte bine, deşi ar trebui să te avertizez că asta nu m-ar opri. O zi bună, doamnă Catlin.

Îşi duse din nou mâna la pălărie, salutând-o, îşi puse pistolul în toc şi le întoarse spatele. Înaintase câţiva metri înainte ca ea să-l strige.

— Dacă nu fata Stuart este cea care te-a angajat, ce reprezintă pentru tine?

— O favoare.

Dorothy nu mai spuse nimic, îl privi doar plecând fără cea mai mică teamă că ar putea fi împuşcat în spate. Dorothy ura pistolarii, îi ura cu adevărat. Nu putea face faţă cuiva care nu se temea de moarte.

— Află cine e, Buck, spuse ea, încă furioasă. Niciun bărbat nu vorbeşte aşa decât dacă are pe ce se baza. Şi mai află care dintre băieţi a făcut mai mult decât i s-a spus.

Vreau să plece până la apusul soarelui.

Capitolul 11

Cassie se plimba de la un capăt la altul al pridvorului, cu braţele încrucişate strâns sub sâni, privind plină de nelinişte în ambele direcţii ale drumului din depărtare. Se curăţase după ce se întorsese la fermă. Acum era îmbrăcată cu o fustă foarte elegantă, cu trei volane mari din satin crem, presărată cu floricele. Bluza albă de mătase era tivită cu dantelă siciliană la manşete şi la guler; peste bluză avea un şal alb gros. Reuşise să-şi aranjeze părul într-o coafură simplă, dar atractivă chiar şi fără ajutorul Mariei.

Efectul general nu era nici prea extravagant, nici prea minimal – era „desăvârşită”, cum ar fi spus mama ei, deşi Cassie, spre deosebire de aceasta, prefera subtilitatea în locul ostentaţiei atunci când se îmbrăca pentru o anumită ocazie. Acum, ocazia era de a apărea calmă şi liniştită, când de fapt nu era deloc aşa.

Aştepta revenirea lui Angel la fermă. Aştepta deja de câteva ore. Lucrurile pe care şi le imagina întâmplându-se la ferma Catlin o făceau să se plimbe agitată de la un capăt la altul al terasei.

Marabelle se plimba alături de ea. Ocazional, pantera se freca de piciorul ei, iar Cassie o mângâia absentă. Încercase la un moment dat să o bage în casă, însă Marabelle se aşezase pe labele din spate şi îşi mârâise refuzul, astfel încât Cassie renunţă. Dar felina reuşea mereu să simtă atunci când ceva era în neregulă cu Cassie, şi în astfel de momente refuza să o părăsească. Aparenţele nu o puteau păcăli.

Era după-masă târziu când Cassie auzi în sfârşit tropotul copitelor unui cal, deşi nu ştia dacă era calul lui Angel, deoarece sunetul venea din spatele casei. Nu aşteptă însă pentru a afla, ci se grăbi să înconjoare casă, ajungând la grajd odată cu Angel.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea înainte ca el să fi apucat să descalece.

Îşi frângea mâinile în timp ce-i puse întrebarea. Cam atât cu eforturile depuse pentru a părea calmă şi liniştită. Însă bărbatul acela enervant nu-i răspunse imediat – bine, poate din cauză că îi venea greu să-şi controleze calul, acum că Marabelle o urmase pe Cassie la grajd.

Angel o privi aspru de pe calul agitat.

— Credeam că ţi-am spus să-ţi ţii pisica departe de mine.

— Nu va face niciun rău – nu contează. Nu pleca, adăugă ea înainte de se grăbi înspre casă.

Intră prin bucătărie, aşteptă până când Marabelle intră după ea, apoi se strecură din nou afară, închizând uşa cu fermitate. Un răget de neplăcere se auzi în spatele ei, însă Cassie îl ignoră şi alergă înapoi la grajd. Angel descăleca, deşi calul lui era încă agitat.

— Ei bine? întrebă ea, cu răsuflarea puţin tăiată.

Angel îşi conduse calul în grajd, iar vocea lui avea o notă sarcastică în timp ce-i strigă peste umăr:

— Nu a trebuit să împuşc pe nimeni, dacă asta eşti nerăbdătoare să afli.

Pe Cassie o cuprinse un sentiment copleşitor de uşurare. Îl urmă în grajd, în ciuda iritării pe care o afişa el faţă de ceea ce tocmai se întâmplase.

În această dispoziţie calmă, ea se gândi să-l liniştească.

— Marabelle nu ţi-ar face rău… cel puţin cât timp ai cizmele în picioare când este prin preajmă.

Spusele ei îl făcură să se oprească.

— De ce?

— Are o slăbiciune pentru picioare, în special pentru ale mele, dar sunt bune ale oricui atunci când are chef. Îi place să-şi frece faţa de ele, şi din când în când îşi curăţă dinţii cu ajutorul picioarelor.

— Îşi curăţă… cum naiba face *asta*?

Cassie râni.

— Nu mestecând, te asigur. Îşi râcâie suprafaţa

dinţilor de tine, dar asta *poate* fi puţin dureros dacă ai picioarele goale atunci când o face.

El nu păru deloc mai liniştit. De fapt părea şi mai nemulţumit.

— Nu intenţionez să aflu, spuse el pe un ton categoric şi îşi duse calul în cea mai apropiată boxă liberă.

Cassie ridică din umeri în spatele lui. Ştia din experienţă că străinilor le venea greu să se obişnuiască cu Marabelle, şi le venea şi mai greu să se relaxeze în preajma ei. Angel nu se dovedea a fi diferit din acest punct de vedere, deşi exista o diferenţă majoră în privinţa lui. Ar fi fost mai înclinat să-i împuşte animalul de companie dacă s-ar fi simţit ameninţat, în timp ce restul oamenilor ar fi fugit pur şi simplu din calea lui. Aşa că nu avea de gând să renunţe să-l convingă de faptul că Marabelle era inofensivă, însă acum renunţă la acest subiect în favoarea altuia care o preocupa.

— Ai găsit aşadar familia Catlin?

El continuă să-şi deşeueze calul în timp ce-i răspunse:

— Am găsit-o.

— Şi?

— Şi nu au primit prea bine sfatul pe care li l-am oferit.

— Ce sfat?

— Să te lase în pace sau să aibă de-a face cu mine. Le-am explicat de ce nu ar fi bine să facă asta.

Ea nu putu decât să-şi imagineze.

— Nu i-ai ameninţat, nu?

— Le-am explicat doar care ar fi consecinţele dacă continuă să se poarte în acelaşi fel.

Asta tot nu-i dezvălui nimic, aşa că se enervă suficient pentru a spune:

— Jur că este mai greu să obţin vreo informaţie de la tine decât să fac un măgar să meargă unde vreau eu. Nu-mi poţi spune totul deodată?

El o privi lung.

— Dacă ţi se mai întâmplă ceva, îl voi vizita din nou pe Buck Catlin. O ştie. O ştie şi mama lui. Asta voiai să

auzi?

— Te duci acolo să-l împuşti?

— Probabil.

Cassie gemu.

— Mi-aş dori să pari puţin mai şovăitor când spui asta.

El se încruntă la ea.

— Crezi că-mi place să ucid?

— Nu-ţi place?

— Nu.

— Atunci de ce nu-ţi schimbi meseria?

— Spune-mi la ce altceva m-aş pricepe. Am încercat să fiu fermier şi nu a mers. Nu ştiu nimic despre viaţa la fermă. Poate că mi-aş putea deschide un bar pe undeva, dar nu cred că aş avea suficientă răbdare să învăţ partea care ţine de afaceri. Nu mă mai pricep decât la pus capcane pentru animale, dar cred că aş prefera să mor decât să mai trăiesc singur în munţi.

Ea era uimită că îi spusese atât de multe şi că se gândise cu adevărat la alte modalităţi în care şi-ar putea câştiga traiul.

— Ai fi un şerif foarte bun, sugeră ea ezitând. Nu ţi s-a oferit postul acesta în Cheyenne?

El se întoarse la calul său, continuând să-l îngrijească.

— Dacă aş lucra vreo doi ani ca şerif, aş câştiga cam cât câştig acum pentru o singură treabă. Nu mi se pare prea rentabil, luând în considerare faptul că îmi risc viaţa în ambele situaţii.

Avea dreptate. Iar ea nu avusese nicio idee că serviciile lui erau atât de scumpe.

Remarca îi provocă suficient de tare curiozitatea pentru a întreba:

— Ai făcut asta timp de câţiva ani. Înseamnă că eşti bogat, sau îţi cheltuieşti toţi banii de îndată ce-i ai?

El ieşi din boxă şi o închise, apoi se întoarse spre ea, oferindu-i întreaga lui atenţie. Buza de jos îi era puţin curbată atunci când replică:

— Pe ce aş putea oare cheltui atâţia bani?

Ea ştia pe ce-şi cheltuiau tinerii bărbaţi banii, pe

lucruri care se găseau toate în baruri. Dacă el nu făcea asta, însemna că avea o sumă considerabilă la bancă.

— Nu te-ai gândit să te retragi? se întrebă ea cu glas tare, apoi insistă, adăugând: Să nu mai ucizi niciodată?

— M-am gândit, însă, chiar dacă m-aş retrage, doritorii de glorie tot m-ar căuta şi m-ar provoca. Ar trebui să-mi schimb numele.

— De ce nu o faci?

— Ce să fac?

— Să-ţi schimbi numele.

El tăcu pentru atât de mult timp încât ea începu să se fâstâcească sub privirea lui, iar apoi spuse:

— Ultimei femei care m-a bătut atâta la cap cu flecăreala i-am propus să o iau în căsătorie – ca să am dreptul de o bate.

Ochii ei aruncară flăcări pentru o clipă înainte de a pufni şi de a spune pe un ton plin de siguranţă:

— Nu ai face aşa ceva. Ai spus că te dezgustă să vezi un bărbat care-şi tratează astfel soţia.

— Nu se pune problema că nu aş face-o, ci că nu aş vrea să o fac, spuse el pe tonul lui tărăgănat. Sunt lucruri mai plăcute pe care să le faci cu o femeie – atunci când nu este o pacoste. O întrebă apoi, rânjind: Roşeşti, drăguţă?

Ea-şi dădu seama că trebuia să fie roşie ca racul, dacă el o putuse observa în lumina obscură din grajd. Afectată, insistă:

— Va trebui să-ţi cer încă o dată să nu-mi spui astfel de lucruri.

El ridică din umeri.

— Îmi poţi cere, replică el, apoi porni spre uşa grajdului.

— Stai puţin!

Cassie se grăbi în urma lui, apoi trecu pe lângă el şi i se puse în faţă, oprindu-l la ieşire. Din păcate obrajii ei erau încă roşii, iar soarele răcoros al după-amiezii crescuse semnificativ vizibilitatea. Însă nu se gândea la asta, sau la remarcile lui nepotrivite, pe care probabil le făcuse doar pentru a-i închide ei gura. Foarte rău pentru el! Dacă nu

putea suporta întrebările, ar fi trebuit să ofere de la bun început mai multe informaţii.

— De ce a durat atât de mult să vii înapoi? vru ea să ştie. Ai fost plecat mai mult de patru ore.

Angel îşi dădu pălăria pe spate, oftând.

— Ar fi trebuit să mă avertizezi că eşti şi cicălitoare, pe lângă băgăreaţă.

Cassie se zbârli.

— Dacă nu ai fi atât de scump la vorbă…

— În regulă, cedă el. Am făcut un ocol pe păşunea vecinilor tăi şi am numărat.

Acest lucru o surprinse.

— Vitele?

— Ajutoarele, o corectă el. Merită să ştii cu cine te pui. Am numărat douăsprezece ajutoare de partea familiei Catlin.

Cassie fu de acord cu raţionamentul lui, aşa că se hotărî să-i vină în ajutor.

— Au mai mulţi de atât. Probabil câţiva sunt în oraş astăzi.

— Şi cam paisprezece de partea familiei MacKauley.

— Oricare ar fi numerele, este sigur că sunt la fel. De fiecare dată când Catlin angajează pe cineva nou, la fel fac şi ceilalţi – şi viceversa. Este ca şi cum s-ar asigura că au aceeaşi şansă dacă ar ajunge la un război deschis.

— S-a ajuns vreodată?

— Nu. Dar de fiecare dată când am mers la biserică, cu cei din familia MacKauley de-o parte şi cei din familia Catlin de cealaltă, părea că ar putea izbucni unul în orice moment, din cauza privirilor pline de ură aruncate peste culoar. Tensiunea aceasta neplăcută, resimţită în fiecare duminică, a fost cea care mi-a dat ideea de a o scădea, mai ales după ce am observat că ocheadele pe care şi le aruncau Jenny şi Clayton nu aveau nici urmă de ură.

— Dacă mă întrebi pe mine, n-ai făcut decât să grăbeşti puţin lucrurile.

— De ce ai spune aşa ceva?

— Am auzit deja despre dubiile lui Clayton. Se pare că

şi Jenny le are, de vreme ce, după spusele fratelui ei, nu face decât să plângă toată ziua.

— Dar este groaznic!

Angel ridică din umeri.

— Depinde de motivul pentru care plânge. Poate că cei doi tineri ar fi sfârşit împreună la un moment dat fără ajutorul tău. Dacă familiile lor i-ar lăsa în pace, încă ar putea.

Spusele lui aduseră pe chipul lui Cassie o încruntătură meditativă uşor de interpretat.

— Nici nu te gândi la asta! Mama ta ar fi trebuit să te vindece de obiceiul de a te băga în vieţile altora.

Ea îi aruncă o privire ursuză.

— Nu este corect pentru Jenny şi Clayton să fie prinşi în mijlocul acestei duşmănii care îi ţine departe unul de celălalt. Dacă vrei să ştii, n-au nici măcar o idee de ce se urăsc părinţii lor.

— Dar nu este treaba ta, *ei* nu sunt problema ta, iar tu nu o să te amesteci din nou, adevărat?

Expresia lui era atât de intimidantă, încât Cassie spuse:

— Ei bine, dacă prezinţi lucrurile astfel, bănuiesc că nu. Dar spune-mi, după ce te-ai întâlnit cu Dorothy Catlin, crezi că ar vrea acum să stea de vorbă cu mine?

— Nici vorbă. Dar i-am spus că nu vei pleca înainte de întoarcerea tatălui tău. Nu cred că vei mai avea vreo problemă din partea lor.

Cassie zâmbi uşor.

— Înseamnă că nu a stricat să le faci o vizită. Mulţumesc.

— Pentru nimic.

— Ei bine, te las să pleci. Începu să se îndepărteze de el, mergând către casă, dar înainte să se întoarcă complet, adăugă: De vreme ce ajutoarele noastre rămân pe păşune, eşti bine-venit să iei cina în casă.

În seara precedentă, Emanuel îi adusese cina la baracă.

— Este o invitaţie?

Tonul lui surprins o făcu să se tulbure.

— Nu – adică da, este, dar nu în sensul pe care îl presupui tu.

— Vrei să spui că încă nu am început să-ţi plac, drăguţă? întrebă el rânjind.

Întrebarea aceea sâcâitoare nu merita un răspuns, dar o făcu din nou să roşească în timp ce se întoarse, grăbită să scape de sub privirea lui. Începu să se întrebe dacă Angel avea cumva un simţ al umorului ciudat, similar cu al lui Frazer MacKauley.

Capitolul 12

Cassie nu se îmbrăcă cu altceva pentru cina din acea seară, aşa cum ar fi făcut dacă ar fi fost tatăl ei acasă, deoarece atât ea, cât şi mama ei urmau manierele mai protocolare din est, deşi trăiseră mai mult de jumătate din viaţă în vest. Se temea că dacă s-ar fi schimbat, Angel nu ar fi văzut acest lucru ca pe o simplă formalitate, crezând că voia să-l impresioneze, iar ea nu-şi dorea deloc să creadă aşa ceva.

Însă îşi dorea cu adevărat să-şi fi ţinut gura închisă. Maria îi observă tulburarea şi-i atrase atenţia că Angel ar putea mânca în bucătărie cu ea şi cu fiul ei. Aceasta fusese de fapt ideea atunci când Cassie îi făcuse oferta. Dar după ce Angel înţelesese greşit, cu adevărat sau nu, ar fi crezut că încă o înspăimânta dacă ar fi refuzat să mănânce cu el. Adevărat sau nu, ar fi preferat ca el să nu creadă aşa ceva. La urma urmelor, nu era un ajutor angajat. Era un oaspete – neinvitat, dar totuşi un oaspete.

În plus, nu ajunse la timp. Maria întârziase deja cina cu cincisprezece minute când Angel sosi în sfârşit la uşa din faţă. Cassie însă nu menţionă întârzierea lui, deşi Emanuel fusese trimis să-i spună la ce oră era servită de obicei cina. Era prea surprinsă de felul în care arăta, pentru a mai spune orice altceva.

Angel nu purta impermeabilul său galben. Îl schimbase cu o jachetă neagră care reliefa musculatura ascunsă înainte de haina aceea fără formă. Cămaşa lui neagră curată era închisă până la ultimul nasture şi avea în jurul gulerului o lavalieră îngustă în locul basmalei obişnuite. Îşi scoase imediat pălăria. Părul său negru, încă umed după baie, era bogat şi împărţit în două, ajungându-i până la umeri, aranjat într-un mod aproape perfect. Ca în cazul celor mai mulţi bărbaţi care-şi petreceau majoritatea timpului în aer liber, era evident că-şi lăsa părul să crească pentru iarnă, pentru a-i proteja gâtul şi urechile de frig.

De data aceasta, frumuseţea lui nu mai putea fi trecută cu vederea. Era evidentă, şi o tulbură pe Cassie la fel de mult ca şi reputaţia lui periculoasă. Se surprinse privindu-l ţintă. Din fericire, el nu o observă. Era prea ocupat să se uite în jur.

— Ai încuiat-o? întrebă el după ce ea închise uşa în urma lui.

— Pe cine – a, te referi la Marabelle? Este în bucătărie. Nu te îngrijora, am rugat-o pe Maria să o ţină acolo cât timp eşti în casă.

— Apreciez, replică el.

Prudenţa lui faţă de animalul cel mare ar fi trebuit să o amuze, însă era prea conştientă că bărbatul venise cu pistolul chiar şi la cină, aşa că Marabelle, în ciuda lipsei ei de agresivitate, nu era în siguranţă în preajma lui.

Cu mintea plină de imagini ale serii dezastruoase care o aştepta, Cassie îl conduse pe Angel pe hol spre uşa dublă de pe partea dreaptă. Masa lungă, formală, era pregătită pentru două persoane. Văzând locurile aşezate unul lângă celălalt, Cassie îşi dori să-i fi spus Mariei să le aşeze la capetele opuse ale mesei, nu la un singur capăt, aşa cum făcea când ea cina cu tatăl ei. Părea un aranjament mult prea intim pentru situaţia dată, dar dacă schimba locurile acum, l-ar fi insultat pe Angel.

Se îndreptă spre unul dintre scaune şi fu surprinsă să-l simtă în spatele ei, trăgând scaunul pentru ca ea să se poată aşeza. Nu se aşteptase să aibă maniere atât de

rafinate.

— Mulţumesc, spuse ea, simţindu-se şi mai tulburată atunci când el nu răspunse nimic, ci se aşeză pe scaunul din faţa ei.

Auzind vocea lui Cassie, Maria îşi vârî capul pe uşă şi apoi aduse cina. Angel făcu câteva comentarii cu privire la amenajarea elegantă a camerei, iar Cassie fu uşurată să aibă un subiect neutru de conversaţie. Îi spuse cum fiecare decoraţiune era identică cu ce aveau în casa din Wyoming, cum tatăl ei se dusese la acelaşi magazin din Chicago de unde fuseseră cumpărate toate piesele originale. Unele nu mai fuseseră disponibile, aşa că le făcuse la comandă.

— De ce? întrebă Angel când ea aproape că epuizase subiectul.

— Nu am întrebat niciodată, admise ea. Sunt câteva lucruri pe care nu le discut cu tata. Nu discutăm nimic din ce are legătură cu mama, sau suspectez că ar putea avea.

— De ce nu? Doar pentru că sunt divorţaţi…

— Nu sunt. Atunci când el îşi lăsă furculiţa jos pentru a o privi, ea adăugă: Probabil cei mai mulţi oameni presupun că sunt divorţaţi, dar niciunul nu a ajuns să facă asta. Traiul în colţuri diferite ale ţării pare să fie satisfăcător pentru amândoi.

— Dar dacă unul dintre ei vrea să se căsătorească din nou? întrebă el.

Cassie ridică din umeri.

— Atunci probabil că acela va face ceva pentru a încheia căsnicia asta.

— Te-ar deranja?

— În toată viaţa mea, părinţii mei nu şi-au vorbit direct unul altuia. De ce să mă deranjeze dacă vreunul dintre ei ar dori să aibă parte de o căsnicie *normală*?

Angel clătină din cap înainte de a-şi continua cina.

— Nu credeam cu adevărat că nu au schimbat niciun cuvânt unul cu celălalt în toţi acei ani. Probabil că a fost dificil pentru tine să creşti aşa.

Ea rânji.

— De fapt, aveam şapte ani când am aflat că părinţii

celorlalţi copii nu se purtau aşa. Eu credeam că era normal. Dar de ce nu-mi spui acum câte ceva despre tine, Angel?

Roşi în timp ce-i rostea numele. Era pentru prima dată când o făcea, şi până atunci nu-şi dăduse seama cât de intim suna, mai ales când era pronunţat de către o femeie.

El observă.

— Ce s-a întâmplat?

— Aş putea… să-ţi spun altfel?

El nu zâmbi, dar ea – şi dădu seama că era amuzat de disconfortul pe care îl simţea ea.

— Te descurcai suficient de bine cu „domnule”, îi spuse el.

Dar nu era potrivit să-i mai spună aşa acum, iar „domnule Angel” n-ar fi mers nici atât, de vreme ce Angel nu era numele lui de familie. El păru să fie indiferent la chinul prin care trecea ea, lucru care o irită suficient pentru a întreba:

— Ce te-a făcut să alegi numele de Angel?

Una din sprâncenele lui negre se ridică.

— Crezi că aş alege un astfel de nume?

— Nu ai făcut-o?

— La naiba, sigur că nu. Aşa îmi amintesc că mă striga mama, aşa că este singurul nume pe care i l-am putut spune bătrânului muntean care m-a crescut, atunci când m-a întrebat. *Lui* i s-a părut amuzant, din câte îmi amintesc.

Lui Cassie îi luă numai zece secunde să se gândească şi să remarce:

— Dar probabil că a fost doar un nume de alint pe care l-a folosit mama ta, un fel de „iubitule” sau „dragă”.

— În cele din urmă mi-am dat seama, dar deja mă pricopsisem cu acest nume. Nu mi-a păsat foarte mult, oricum. După atâta timp în care am crezut că acesta era numele meu, mă obişnuisem deja cu el. Orice alt nume nu mi s-ar mai părea potrivit acum.

Cum rămânea cu oamenii care nu erau obişnuiţi cu el? îşi dori ea să întrebe, însă era mai curioasă cu privire la ce dezvăluise el fără să vrea.

— Mama ta a murit? De aceea ai fost crescut de un muntean?

— M-a răpit.

De data aceasta, Cassie fu cea care-şi lăsă furculiţa jos.

— Poftim?

— Din St. Louis, continuă el, ca şi cum ea nu l-ar fi privit cu gura căscată. Aveam vreo cinci sau şase ani pe atunci. Nu mai ţin minte exact.

— Nu? Vrei să spui că nu ştii câţi ani ai acum?

— Nu.

Acest lucru i se păru atât de trist, încât se întinse automat pentru a-i mângâia mâna. Şi-o trase repede înapoi când îşi dădu seama ce era să facă. El observă, iar asta o tulbură atât de mult, încât luă repede trei îmbucături din puiul picant făcut de Maria, astfel încât să nu poată scoate nicio vorbă.

Dar după ce înghiţi, vorbi.

— Cum a putut fi răpit un copil dintr-un oraş atât de mare? Nu s-a făcut niciun efort pentru găsirea ta?

— De vreme ce nu am fost găsit, n-aş putea spune. Mi-am petrecut următorii nouă ani în Munţii Stâncoşi, unde n-am văzut niciodată vreun indian, cu atât mai puţin un alt om alb.

— Nu ai încercat niciodată să evadezi?

— La câteva luni după ce am ajuns în cabana aceea din munţi, am rătăcit prea departe de ea. Când Old Bear m-a găsit, m-a legat cu lanţul în curte timp de trei săptămâni.

Lui Cassie îi venea greu să accepte ce auzea. Ultima parte o îngrozi.

— Te-a lăsat afară?

— Presupun că trebuie să fiu recunoscător că era vară atunci, spuse el nonşalant, ca şi cum subiectul nu i-ar fi deşteptat amintiri dureroase. Însă după aceea nu am mai plecat. Au trecut apoi aproape cinci ani până să mă lase să merg cu el până la aşezarea unde-şi vindea blănurile. Drumul până acolo dura o săptămână.

— N-ai spus nimic nimănui de acolo?

— Mă avertizase să-mi ţin gura închisă. Pe atunci eram deja obişnuit să-l ascult. În plus, oamenii de acolo îl cunoşteau pe Old Bear. Nimeni nu i s-ar fi pus împotrivă, ajutându-mă să ajung înapoi în St. Louis.

Cassie îşi dori să nu-l fi întrebat despre numele lui, însă nu era capabilă să lase baltă subiectul, odată deschis.

— Ştii de ce te-a luat? Voia să aibă un fiu?

— Nu, doar companie. Spunea că se săturase să vorbească singur.

Doar companie. Un băieţel fusese luat din sânul familiei sale pentru a-i ţine companie unui bătrân. Nu mai auzise niciodată ceva la fel de patetic sau de trist – şi de cumplit.

— Unde este el acum? întrebă Cassie.

— Mort.

— L-ai…

— Nu, replică el. Îşi primise numele pentru că printre blănurile pe care le vindea se găseau mereu una sau două piei de urs. Îi plăcea să-şi măsoare puterile cu urşii, cu cât mai mari, cu atât mai bine. Dar îmbătrânise prea mult pentru a-i mai vâna. Ultimul a supravieţuit, iar el nu.

— Iar tu ai plecat?

— De îndată ce l-am îngropat, spuse Angel. Aveam cincisprezece ani – sau pe-acolo.

— Te-ai întors în St. Louis să-ţi cauţi familia? întrebă Cassie în continuare.

— A fost primul lucru pe care l-am făcut. Însă nimeni nu şi-a amintit de mama mea sau ceva despre vreun băieţel dispărut. Dar St. Louis nu fusese casa mea adevărată. Îmi amintesc de o călătorie cu trenul încolo, iar Old Bear m-a răpit curând după asta.

— Nu ai pomenit deloc despre tatăl tău.

— Nu-mi aduc aminte să fi avut unul. Ţin minte un bărbat care-şi spunea tatăl meu, dar l-am văzut numai o dată sau de două ori. Orice slujbă ar fi avut, era ceva ce-l ţinea departe de casă pentru perioade lungi de timp.

— Dar nu i-ai găsit niciodată?

— N-am ştiut unde să-i caut.

O spuse pe un ton indiferent, ca şi cum nu ar mai fi contat. Pe Cassie o deranja atitudinea lui la fel de mult pe cât o deranja povestea.

— Nici Chase Summers nu şi-a cunoscut tatăl, îi spuse ea. Dar îi ştia numele, aşa că l-a găsit destul de uşor când a plecat în Spania să-l caute. Însă sunt oameni specializaţi în a găsi persoane, care ştiu să caute printre indicii de mult uitate sau îngropate. Am putea angaja unul să-ţi găsească părinţii, dacă ai vrea.

— Noi?

Ea roşi şi se întinse după sticla de vin pentru a reumple paharele. Al lui abia fusese atins. Ar fi trebuit să o pună pe Maria să caute o sticlă de whisky pentru el, dacă era vreuna în casă – tatăl ei nu bea –, deşi gândul că Angel s-ar fi putut îmbăta era unul prea înfricoşător.

— Instinctul meu de a mă amesteca este evident, admise ea, sperând că roşul din obraji nu era la fel de vizibil. Nu credea că mai roşise atât de mult în toată viaţa ei ca în zilele de când Angel sosise la fermă. Trebuie să mă ierţi. Nu mă pot abţine, îmi place să ajut oamenii din jur.

— Chiar şi atunci când ei nu doresc?

Asta ar fi trebuit să-i închidă gura, dar nu terminase scuzele pentru obiceiul ei enervant.

— Uneori oamenii au nevoie de puţin ajutor să-şi dea seama ce vor cu adevărat.

Angel se recunoscu învins, nemaispunând nimic. Îşi dorea să-şi găsească părinţii. Nu avusese pe nimeni care să-l iubească, iar ei ar fi fost singurii oameni care ar fi putut s-o facă. Dragostea era ceva care îi lipsise întreaga viaţă, şi nu era vorba doar de iubirea părintească. De când îi văzuse pe Jessie şi Chase Summers împreună, de când văzuse felul în care aceştia se priveau şi se atingeau frecvent, felul în care iubirea ardea între ei, ştiuse că îşi dorea acelaşi lucru pentru el – apropierea de o altă persoană, grija, tandreţea, lucruri de care nu avusese parte niciodată, sau dacă avusese, fusese cu atât de mult timp în urmă că nici nu-şi mai amintea.

Însă renunţase la a găsi aşa ceva pentru el. Femeile

bune îl respingeau din cauza reputaţiei sale. Femeilor rele le plăcea reputaţia lui şi-l primeau cu bucurie în paturile lor, însă se speriau la primul semn că şi-ar fi dorit ceva mai serios decât o distracţie pasageră.

Ce avea însă Cassandra Stuart, de-l făcea să se gândească la aşa ceva? Nu, nu ea, ci faptul că dezgropase toţi anii lui de singurătate.

— Îmi pare rău, spuse ea, atrăgându-i din nou privirea la ea. Cred că… m-ai *surprins* cu amintirile tale. Credeam că ştiu multe despre tine, dar nu am auzit nimic despre anii tăi de dinainte.

El îi povestise lui Colt despre Old Bear, dar nimănui altcuiva – până acum. Nici în ruptul capului nu-şi dădea seama de ce-i spusese ei. Poate pentru că-l făcea să se simtă deconcertat, la cum stătea acolo, aranjată şi cuminte, mai drăguţă decât arătase vreodată. Asta nu avea nicio noimă, deoarece nu era nimic diferit la ea.

Purta chiar aceleaşi haine pe care le purtase mai devreme.

Totuşi, era prima dată când o vedea fără o haină, o jachetă sau un şal care să-i acopere trupul, şi fusese plăcut surprins să descopere că avea o siluetă frumos conturată, cu sâni bine rotunjiţi care ar fi încăput tocmai bine în mână şi cu o talie frumos curbată. În lumina lumânărilor, arăta dulce şi catifelată, cu ochii gri semănând cu argintul lichid. Iar buzele acelea senzuale…

Nu putu număra de câte ori i se întorsese privirea în această seară la gura ei în timp ce vorbea, mânca sau îşi încreţea buzele pentru a sorbi vinul. Abia o simţise atunci când îl sărutase, dar îşi amintea gustul ei incredibil de dulce.

Nu avea rost să mai nege. Voia să o mai guste. Privirea îi coborî asupra sânilor ei, apoi se ridică încet spre gura ei delicată, iar trupul lui îi spuse că voia mai mult de atât.

Reacţiile neaşteptate ale lui Angel faţă de ea îl luară prin surprindere, aşa că se întinse după paharul de vin şi-l goli dintr-o sorbitură. Când îşi lăsă paharul jos, o văzu pe

Cassie privindu-i cicatricea de pe falcă. Ştia că-i văzuse cicatricea şi înainte, deşi nu îl întrebase despre ea. Era sub bărbie, aşa că era vizibilă doar atunci când îşi dădea capul pe spate sau dintr-un anumit unghi. Din felul în care ea – şi mută privirea repede în jos, spre farfuria ei, îşi dădu seama că nu avea să-l întrebe nici de această dată.

Se întrebă de ce nu, când i se părea normal să-l întrebe despre toate celelalte subiecte. Poate că vederea rezultatului unui act concret de violenţă o intimida. Sensibilitatea ei îl irită dintr-un oarecare motiv… nu, dorinţa lui bruscă pentru ea îl irita, de fapt, şi impulsul de nestăpânit de a se întinde după ea, trăgând-o în braţe pentru a o putea gusta temeinic.

Aşa că îi oferi o explicaţie.

— Un bărbat s-a gândit să se strecoare prin spatele meu şi să-mi taie gâtul. Şi-a greşit însă ţinta.

Ochii ei se întâlniră cu ochii lui întunecaţi.

— Mai trăieşte?

— Nu.

Angel îşi aruncă şervetul pe masă spunând asta şi se ridică brusc în picioare. Trebuia să plece de acolo, departe de lumina lumânărilor, de vin şi de ea, care arăta tot mai drăguţă de la o secundă la alta.

— Mulţumesc pentru cină, doamnă, dar nu te simţi obligată să repeţi invitaţia. Sincer să fiu, mă simt mai confortabil mâncând singur, sunt obişnuit cu asta.

Îşi dori să nu fi adăugat ultima parte. Simpatia care inundă expresia ei îi făcu măruntaiele să se răsucească dureros. Plecă înainte să fie tentat să accepte ce avea ea de oferit. Orice ar fi fost, nu avea nevoie de aşa ceva. Nu avea nevoie de nimeni.

Capitolul 13

Somnul părea să fugă de Cassie în noaptea aceea. Se răsucea în pat, negăsindu-şi locul. Se ridică şi încercă să se

plimbe până la epuizare. Epuizarea nu veni, dar reuşi să o agite pe Marabelle atât de mult încât în cele din urmă trebui să scoată felina din cameră, sperând ca hoinăreala ei prin casă să nu o trezească pe Maria.

Camera ei era la etaj, în colţul din spate al casei. Una dintre ferestre dădea către baracă şi, de fiecare dată când trecea prin dreptul ei, vedea lumina încă aprinsă. Se întrebă dacă Angel avea aceeaşi problemă ca şi ea. În mod cu totul necaracteristic, spera că da, de vreme ce problema ei era din cauza lui.

Nu era corect. Era numai vina ei că acum ştia atâtea despre el. Îşi vârâse nasul, întrebase şi-l făcuse să recunoască lucruri pe care acum îşi dorea să nu le fi ştiut. Îi fusese mai uşor atunci când era doar îngerul Morţii. Acum era şi băieţelul Angel, şi bărbatul Angel care se simţea mai confortabil mâncând singur.

Îşi dorise să-l îmbrăţişeze cu compasiune de mai multe ori în această seară. Putea fi recunoscătoare că nu era genul de persoană care să acţioneze impulsiv, altfel ar fi murit de ruşine dacă ar fi făcut aşa ceva. Ar fi fost respinsă cu brutalitate, era sigură. El nu era tipul de bărbat căruia să-i placă să fie consolat, indiferent de motiv.

Era absurd să-şi dorească să consoleze un astfel de bărbat, un pistolar nemilos, un ucigaş... Iarăşi nu era obiectivă. Angel nu era doar un ucigaş. Ajuta oamenii prin ceea ce făcea. Avea, de asemenea, un profund simţ ai dreptăţii. Poate că abia se menţinea în limitele legii, dar tot simţea că era corect, şi poate că era. Cine era ea să-l judece?

Când văzu în sfârşit lumina stingându-se, încercă să se bage din nou în pat şi, surprinzător, adormi de îndată. I se păru că trecuseră doar câteva momente până când fu trezită de o mână apăsată ferm peste gura ei.

Groaza acelor prime secunde scăzu oarecum când Cassie îşi dădu seama că trebuia să fie Angel. De ce nu ciocănise la uşă în loc să o sperie în asemenea hal apărând direct acolo, nu putu ghici. Era prea întuneric pentru a-i vedea chipul; micul foc pe care îl aprinsese mai devreme

arsese aproape complet. Nici el nu putu vedea, aşadar, că ochii ei erau larg deschişi, acesta fiind probabil motivul pentru care încă nu-i luase mâna de la gură.

— Te-ai trezit, micuţă doamnă?

Vocea aceea nu era a lui Angel, era a lui Slater Rafferty. Groaza o copleşi din nou pe Cassie, lăsând-o fără apărare.

— Dă din cap dacă da.

Nu putu să dea din cap. Nu se putea mişca deloc, membrele îi părea legate cu greutăţi de pat. Îşi jurase că nu avea să-l mai lase să o atingă, dar nu dormea cu revolverul sub pernă. Nu avea cum să-l oprească…

Gemu când cealaltă mână a lui îi găsi sânul sub pătură şi-l strânse.

— E mai bine acum, spuse el râzând încet. Faci pe moarta-n păpuşoi? Sau eşti istovită de la cât ai alergat după vitele pe care ţi le-am speriat? Dar nu vei dormi şi acum.

Râsul fu acela care o readuse la viaţă, făcând-o să dea din mâini şi să lovească cu picioarele cuvertura, încercând să o dea jos. Cu unul din pumni îl nimeri în faţă.

— Opreşte-te! mugi el.

Ea nu se opri. Încercarea de a-i prinde braţele cu o singură mână nu funcţiona foarte bine pentru Rafferty. Mâna de pe gura ei îi alunecă suficient pentru ca ea să înceapă să ţipe, doar că fu oprită repede de degetele lui care îi zdrobiră buzele de dinţi.

— Nu eşti prea deşteaptă, fato. Ar trebui să te gândeşti să fii drăguţă cu mine, să nu trebuiască să te rănesc.

Se aplecă spre faţa ei pentru a-i şopti acest avertisment. Respiraţia lui urât mirositoare din cauza alcoolului o sufocă, dar nu-şi putu întoarce capul. Se gândise că putea fi beat, că băutura fusese cea care îi dăduse curajul de a veni la ea, dar era prea speriată pentru a se gândi la cum ar putea profita de asta.

— Ar fi trebuit să te vizitez mai devreme, la cât de uşor de mituit a fost păzitorul tău.

Găsi acest lucru atât de amuzant încât începu să râdă din nou, în timp ce Cassie nu reuşea să înţeleagă ce-i spusese. Angel uşor de mituit? Ar fi băgat mâna în foc că nu era adevărat. Însă Angel dormea, iar ea abia reuşise să scoată un sunet atunci când avusese ocazia, aşa că ştia că nu reuşise să-l trezească. Deşi fereastra ei era deschisă, ar fi trebuit să ţipe din toate puterile…

Gura lui Rafferty luă locul mâinii sale cu o asemenea viteză încât Cassie nu reuşi decât să tragă aer în piept. Cu ambele mâini libere acum, el prinse mâinile ei şi le ţinu cu una de-a lui, apoi începu să tragă de gulerul cămăşii ei de noapte. Micii nasturi sub formă de perle cedară unul câte unul, sânii ei fiind expuşi acum aerului rece de decembrie. Fură apoi acoperiţi de mâna lui.

— La naiba, ar fi trebuit să aduc o lumină. Dar e la fel de bine să-i simt, e ca şi cum i-aş vedea.

Cassie începu să scâncească. Duhoarea gurii lui o sufoca; mâinile lui o răneau. Îşi pusese un picior peste ale ei, pentru a o imobiliza. Atunci Marabelle mugi, cel mai dulce sunet pe care îl auzise vreodată – singura problemă era că venea de afară.

— Pisică afurisită. Ar fi trebuit să o împuşc în loc să…

Rafferty uită să-i ţină lui Cassie gura acoperită suficient timp pentru ca ea să scoată un ţipăt asurzitor.

— Angel!

— Taci din gură, la naiba! Mâna lui îi acoperi din nou gura. Dacă Angel ăsta e tipul nou de care se vorbeşte prin oraş, mai bine ai spera că nu te-a auzit.

Cassie spera exact opusul, iar când auzi o uşă trântită la parter, se rugă să nu fie Maria sau Emanuel. Probabil că Rafferty nu crezuse că puteau fi ei, deoarece se repezi la uşă pentru a o încuia.

— Asta nu-l va opri pe Angel, îl luă ea în zeflemea acum că era liberă, deşi fu precaută şi coborî din pat, ascunzându-se de cealaltă parte a acestuia înainte de a adăuga: Te va ucide dacă mai eşti aici după ce va doborî uşa aia.

Abia îl putea vedea pe Rafferty cum se uita frenetic

prin camera ei. Dacă-şi căuta o ascunzătoare, îşi pierdea timpul. Însă el căuta de fapt o altă ieşire, pe care o găsi sub forma uşilor duble care duceau către balcon. Alergă înspre ele şi încercă să le deschidă, dar ele nu făcură decât să zăngănească.

Cassie le încuiase pe timpul nopţii, însă nu-şi dorea în mod deosebit ca individul să moară în camera ei, aşa că spuse:

— Răsuceşte cheia, idiotule.

El o făcu, şi de îndată ce deschise uşile balconului, ea fugi către uşa dinspre hol, descuind-o. În spate, îl auzi mormăind:

— Afurisita nu-mi dă niciun pic de avans.

Glumea. Era norocos că nu se dusese să-şi ia pistolul în loc să aştepte ajutorul lui Angel, pentru că l-ar fi putut împuşca înainte să apuce să iasă în balcon, în timp ce probabil Angel nu ar fi avut timp. Acesta tocmai ajungea în capul scărilor atunci când ea deschise uşa şi se împiedică de Marabelle, care îl condusese.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el în timp ce o ajută să se ridice de jos.

— A fost unul din ajutoarele de la ferma Catlin.

În vocea lui se simţea surpriza.

— După ce i-am avertizat?

— Rafferty Slater acţionează de capul lui, dar nu cred că i s-a spus încă de vizita ta. Mă îndoiesc că s-a mai întors la fermă după ce a speriat vitele azi-dimineaţă, lucru pe care tocmai l-a recunoscut. A pomenit că a auzit de „noul bărbat” de la oamenii din oraş. Nu ţi-a auzit nici măcar numele. Iar din felul în care mirosea, aş spune ca şi-a petrecut cea mai mare parte a zilei bând în oraş.

Angel se îndreptă către uşile balconului înainte ca ea să fi terminat de vorbit. Cassie nu încercă să-l oprească, de vreme ce probabil Rafferty ajunsese deja la calul său. În schimb, se duse să aprindă o lampă. Degetele îi tremurau aproape prea tare pentru a reuşi. Pericolul fizic fusese prea aproape. Se terminase, însă uşurarea ei sosea cu greutate.

Marabelle se împleticea pe lângă picioarele ei. Nu

torcea; scotea mârâieli sonore.

— Este în regulă, puiule, spuse Cassie. Dar ai dreptate. Nu ar fi trebuit să te scot din cameră. Data viitoare…

— Nu va fi nicio dată viitoare, spuse Angel din spatele ei. Mă duc după el.

Ea tocmai punea sticla înapoi peste lampă, aşa că nu se întoarse spre el.

— N-o să-l găseşti în întuneric.

— Îl voi găsi.

Dar în întuneric Angel avea aceeaşi şansă ca şi Rafferty de a îi răni, iar acest gând o făcu să spună:

— Individul va fi prin preajmă şi dimineaţă, dar oricum nu se pune problema unui omor, Angel. Nu a apucat să mă rănească serios.

— Ştii prea bine ce simt în legătură cu intenţia de a face rău, doamnă. Iar datoria mea nu se anulează dacă ţi se întâmplă ceva.

Cassie îşi dori ca el să fi fost îngrijorat pentru ea mai degrabă decât pentru datoria pe care o avea, dar tot nu voia să-şi asume riscuri inutile. Rafferty era un factor necunoscut. Nu avea o reputaţie, dar asta nu reprezenta o garanţie, mai ales când îşi purta pistolul ca şi cum ar fi ştiut să-l folosească.

Îl auzi pe Angel pregătindu-se să plece. Se întoarse pentru a-l opri, uitând cu totul de condiţia în care se găsea cămaşa ei de noapte. Dar Angel nu avea cum să treacă asta cu vederea, mai ales că încăperea era bine luminată acum. Ochii lui se îndreptară de îndată spre ruptura lungă din mijlocul cămăşii de noapte, care îi lăsa expus un sân şi o parte a abdomenului. Ea icni şi apucă materialul cu mâna, ascunzând ruptura, când îi văzu privirea. Faţa lui deveni la fel de roşie ca şi a ei.

— Ticălosul, mormăi el pe un ton jos, încărcat de furie. Eşti bine?

— Nu. Mâinile nu mi se opresc din tremurat. Nici nu aveau să o facă, dacă nu schimba subiectul repede. Cum – cum a ajuns Marabelle afară?

Menţionarea felinei îi atraseră privirea asupra acesteia, iar Marabelle alese tocmai acest moment pentru, a se îndrepta spre el. Fu de înţeles că Angel nu răspunse chiar atunci la întrebarea pusă de Cassie. Rămase complet nemişcat. Însă Marabelle nu făcu decât să se frece de picioarele lui când trecu pe lângă el pentru a investiga balconul, o zonă a casei la care avusese acces deplin înainte să înceapă toate necazurile.

Angel se grăbi să închidă repede uşa în urma panterei. Cassie îl auzi oftând înainte să se întoarcă din nou cu faţa la ea. Reacţia lui faţă de animalul ei de companie era încă o problemă, evident, indiferent de ce-i povestise ea despre îmblânzirea acestuia. Bănuia că timpul şi familiaritatea aveau să o rezolve în cele din urmă.

Angel îi răspunse în cele din urmă.

— Pe prispa din spate era o halcă de carne crudă, cu un sac gol lângă ea. Slater trebuie s-o fi adus pentru a o ademeni pe Marabelle afară din casă.

— Ar fi strâmbat din nas la aşa ceva. Probabil a trebuit să o împingă afară.

Angel fu impresionat, de fapt mai degrabă incredul.

— Asta da, a cerut ceva curaj!

— Nu chiar. Când am venit aici prima dată, a trebuit să le spun tuturor că Marabelle e inofensivă. Oamenii au tendinţa de a se înfuria când se tem şi află apoi că nu au niciun motiv de-a se teme.

— Acum că ai pomenit de asta, nu părea să se fi atins de carne. A venit şi-a zgâriat cu ghearele la uşa mea şi m-a speriat de moarte când am deschis uşa şi a tras un răget înainte de a porni din nou spre casă. Nu m-aş fi gândit că înseamnă ceva, dar în drum a trecut pe lângă un cal care nu fusese acolo când m-am culcat.

— Mă bucur că ai observat.

El dădu din cap, simţindu-se inconfortabil. Situaţii precum aceasta erau în afara ariei lui de expertiză.

— Dacă e atât de beat pe cât spui, va fi uşor de ajuns din urmă, spuse Angel.

— Nu era chiar atât de beat, dar aş vrea să nu pleci.

Nu voi putea adormi dacă nu ştiu că eşti în apropiere.

— Sigur că vei putea. Doar…

— Te rog, Angel.

Începu să plângă înainte să-i rostească numele, şi nu o făcu pentru a-l impresiona. Începea cu adevărat să intre în panică la gândul plecării lui.

— Nu face asta.

Ea nu-l asculta. Părul ei desfăcut îi căzu peste acea parte a feţei pe care mâinile ei ridicate nu o acopereau. Uitase din nou de cămaşa de noapte, dar marginile acesteia erau aproape suprapuse.

— Haide, termină. Încercase din nou, dar ea plânse şi mai tare. Ah, drace!

Cassie fu surprinsă să-i simtă braţele în jurul ei. Nu asta căutase, dar nu putea nega că era un sentiment plăcut.

Angel nu mai spuse nimic, doar o ţinu stângaci în braţe. Dar era bine. Cel puţin nu avea să facă vărsare de sânge – sau nu avea să-şi verse el sângele. După un timp mâinile ei coborâră pe talia lui, iar obrazul ud de lacrimi i se lipi de piept.

Până în acel moment ea nu realizase că Angel nu avea cămaşa încheiată sau băgată în pantaloni. Fusese prea supărată pentru a observa. Însă acum îşi dădu seama că-şi odihnea obrazul de pielea lui goală.

Ar fi trebuit să se tragă imediat înapoi.

Acesta ar fi fost comportamentul potrivit. Dar era ultimul lucru pe care voia să-l facă, când se simţea atât de mulţumită doar stând aşa. Era uimitor, de vreme ce de obicei era atât de tulburată în preajma lui Angel.

Însă nu putea rămâne în aceeaşi poziţie fără niciun motiv, iar al ei dispăruse, lacrimile i se uscaseră şi rămăseseră doar câteva suspine. Rămase nemişcată pentru încă vreo câteva secunde înainte de a ofta şi de a privi în sus către el.

— Îmi pare rău, spuse ea încet. Nu am plâns aşa de când a început totul. Presupun că era momentul.

Privirile li se întâlniră timp de un moment nesfârşit, a

lui întunecată şi de nepătruns, a ei lucind argintiu. Tensiunea umplu deodată camera, făcând-o pe Cassie să-şi ţină respiraţia şi pe Angel să-şi mute privirea încet, foarte încet, către buzele ei întredeschise.

— Te scuzi prea mult, replică el tărăgănat, înainte ca gura lui să o acopere pe a ei.

Era ceva total neaşteptat. Era cu totul altfel decât sărutul pe care îl provocase ea cu o zi înainte. Atunci fusese panicată şi îngrozită că avea să fie respinsă. Acum era relaxată şi deschisă către bogăţia descoperirilor.

Angel începu să o sărute ezitant, ca şi cum el era cel care anticipa respingerea de această dată. Lui Cassie nici nu-i trecea prin cap, era prea ocupată să savureze momentul. Dar neprimind niciun semn de respingere din partea ei, el îşi adânci curând sărutul, despărţindu-i buzele şi lăsându-şi limba să alunece printre ele, într-o explorare ispititoare. Ea fu cuprinsă de sentimente noi, aproape înfricoşătoare din cauza intensităţii şi a noutăţii; erau senzaţii profunde, ameţitoare, fierbinţi. Nu mai era numai despre sărut. Era şi strânsoarea braţelor lui, care-o aduseră mai aproape, lipită de el, cu materialul cămăşii de noapte prea subţire pentru a mai putea ignora detaliile trupului lui.

Se simţi cuprinsă de slăbiciune, în contradicţie cu bătăile accelerate ale inimii. I se părea că n-ar putea pune capăt sărutului, nici măcar dacă ar fi vrut. Nu voia. Aceasta era cea mai uimitoare descoperire dintre toate.

Îl surprinsese privindu-i buzele şi în timpul cinei, dar nu i se păruse nimic ciudat. Cu siguranţă nu se gândise că ar putea-o dori. Nu era genul de fată care să fie dorită. Însă acum Angel o săruta ca şi cum nu ar fi vrut să facă nimic altceva, iar Cassie nu era doar flatată, ci îi plăcea aproape prea mult.

Când gura lui o luă într-o direcţie nouă, ea fu surprinsă nu doar că nu terminase, ci că acum îi gusta pielea şi în alte locuri. Limba lui se plimbă încet pe gâtul ei, până ajunse să-i mângâie lobul urechii.

— Eşti dulce peste tot, îi şopti el în ureche. Ai gust de miere.

Trupul ei fu străbătut în toate direcţiile de fiori. Cassie aproape tremura acum, şi devenea din ce în ce mai lipsită de putere. Angel se dădu puţin în spate, privind-o, în timp ce mâna lui se strecură prin ruptura cămăşii de noapte, atingându-i cu blândeţe pielea fină.

Era cea mai erotică experienţă a vieţii ei, mâna lui pe sânul ei gol, ochii lui aţintiţi într-ai ei cu o intensitate hipnotică. Era prea mult dintr-odată, sentimentele pe care i le trezise depăşeau cu mult experienţa ei. Cassie se sperie şi se dădu înapoi un pas, desprinzându-se din braţele lui şi de atingerea lui tulburătoare.

— Nu… nu ar trebui.

Nu-şi recunoscu propria voce şi nici nu putu spune mai mult de atât. Însă el se uita doar ţintă la ea, pentru atât de mult timp încât ea crezu că avea să leşine, tensiunea era insuportabilă.

În cele din urmă Angel lăsă să-i scape un oftat şi spuse:

— Ştiu. Cred că este rândul meu să-mi cer scuze. Nu se va mai întâmpla.

Ea-l privi plecând, frustrată din cauza impulsului de a-l chema înapoi şi de întoarcerea sentimentului decenţei. Cu siguranţă sărutarea lui Angel şi plăcerea pe care o simţise făcând-o nu erau ceea ce se numea un comportament potrivit. De ce simţea aşadar regret la gândul că sărutul nu avea să se mai repete?

Capitolul 14

Angel nu fu surprins să constate că zidurile care împrejmuiau ferma Catlin erau păzite. Cineva trebuie să-l fi zărit din depărtare, deoarece Buck Catlin şi doi cowboy călăriră în întâmpinarea lui înainte să ajungă în apropierea porţilor. Nu mai voiau să rişte. Cei doi angajaţi aveau puştile pregătite şi ţineau degetele pe trăgaci.

Se întrebă dacă mai erau şi alţii, ascunşi în spatele

zidurilor. Nu se obosi să se uite, de vreme ce silueta lui subţire avea un avantaj clar. Era o ţintă mai greu de nimerit, acest lucru permiţându-i să se mişte cu o iuţeală care îl putea duce în afara razei de acţiunea a gloanţelor. Desigur, şansele erau la fel de mari să nimerească în bătaia unui glonţ prost tras, care l-ar fi ratat dacă ar fi rămas pe loc, însă el judeca oamenii după propriile standarde, care erau înalte, aşa că-i considera pe toţi ţintaşi relativ pricepuţi.

Opri calul şi aşteptă ca cei trei să ajungă la el. I-ar fi putut doborî pe toţi dacă ar fi trebuit. Avea repeziciunea necesară, şi nu rata niciodată la o asemenea distanţă. Poate că ar fi primit şi el un glonţ, dat fiind că erau deja pregătiţi pentru el, dar ce naiba. Dispoziţia lui din această dimineaţă era una periculoasă, incluzând o doză uriaşă de dispreţ faţă de propria persoană şi sentimentul că prostia lui din seara trecută merita un fel de pedeapsă. Ar fi trebuit să se asigure că Slater nu avea cum să intre în casă atât de uşor. Ar fi trebuit să plece imediat în urmărirea lui.

Nu ar fi trebuit niciodată să o atingă pe Cassandra Stuart.

Acela era principalul motiv al confuziei şi neplăcerii sale. Femeia aia. Femeia aia enervantă, băgăreaţă şi prea vorbăreaţă – şi animalul ei mâncător de oameni. Ce putea să-i placă la ea? Nici măcar nu era drăguţă – de fapt, seara trecută fusese al naibii de drăguţă, dar seara trecută nu se împăcase prea bine cu vinul servit la masă. De ce altceva ar fi cedat dorinţei incredibile de a-i simţi din nou gustul?

Cei trei se opriră în apropierea lui, Buck fiind cu un pas înaintea angajaţilor săi. Fermierul îşi scoase pălăria şi şi-o lovi de coapsă, un gest care îi dezvăluia nervozitatea, presupuse Angel. Tânărul arăta oarecum hărţuit.

Însă aroganţa era cu adevărat întipărită în firea lui Buck Catlin, astfel că tonul său fu aproape jignitor când i se adresă lui Angel.

— Credeam că mama ţi-a spus ce s-ar putea întâmpla dacă mai vii pe-aici.

Angel nu-i răspunse imediat. În astfel de momente îşi

dorea să fi fost fumător. Rularea unei ţigări în acest moment ar fi fost un mod excelent de a-l ignora pe tânărul fermier şi de a afla dacă era dispus să pună în aplicare ameninţarea sau era doar o bravadă.

— După câte îmi amintesc, i-am spus că nu are importanţă – dacă am un motiv bun pentru a reveni.

Buck chicoti.

— Domnule, eşti fie cel mai nebun, fie cel mai curajos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Nu ţi-ai dat încă seamă că trebuie să scot doar un cuvânt şi eşti mort?

— Nu mort, Catlin. Rănit, poate. Dar ai trei încercări să ghiceşti cine *va fi* mort, şi ai avea dreptate la fiecare încercare.

— N-ai cum să fii atât de bun.

— Nu vrei să afli.

Buck se uită de-o parte şi de cealaltă la oamenii lui, asigurându-se că erau încă pregătiţi pentru orice mişcare. Acest lucru nu-l făcu însă să se simtă mai sigur pe sine, aşa cum sperase.

— Angel, nu ai niciun motiv să vii pe-aici. Am scăpat de uscăturile noastre.

— Sunt aici din cauza lui Slater.

— Tocmai ţi-am spus, ai ajuns prea târziu, spuse Buck. Când ne-am interogat oamenii, prietenul lui Rafferty, Sam, a mărturisit că Rafferty plănuise să pună cireada pe fugă. Ieri nu a fost pe aici, ceea ce verifică povestea lui Sam, din punctul meu de vedere. Nu ştiu la ce oră s-a întors azi-noapte Rafferty în patul lui, dar azi-dimineaţă l-am concediat. A plecat înainte să se ridice soarele.

— Încotro?

— N-a spus, iar eu nu am întrebat.

— Atunci voi vorbi cu prietenul lui, Sam.

— El va fi pe păşunea de sud azi. Eşti bine-venit să îl cauţi – dar este o păşune mare, de vreo două mii de acri. Este uşor să te pierzi pe pământurile noastre.

Aroganţa îi revenise în voce. Angel nu se simţea în stare să se ocupe de asta.

— Atunci caută-l *tu* şi trimite-l la mine. Nu mai este

vorba doar despre cireadă. Slater a apărut azi-noapte la domnişoara Cassie, a intrat prin efracţie în casă şi a speriat-o de moarte. Vreau să pun mâna pe el.

Declaraţia lui era atât de ameninţătoare încât toţi cei trei bărbaţi erau uşuraţi că aveau alte nume. Însă Angel nu aşteptă niciun răspuns. Smuci hăţurile, se întoarse şi călări înapoi spre ferma Stuart.

Buck lăsă să-i scape un oftat încet şi se întoarse spre stânga.

— Yancy, ar trebui să mergi spre sud şi să vezi dacă-l poţi găsi pe Sam. Nu vreau ca individul ăsta să mai aibă vreun motiv să ne viziteze. Nu le-aş dori asta nici măcar celor de la ferma MacKauley. Apoi însă îşi aduse aminte de ochii roşii ai surorii lui şi adăugă: dacă mă gândesc mai bine, poate doar lui Clayton MacKauley.

*

Cassie găsi o scuză după alta pentru a nu ieşi din casă în ziua aceea. Demară o curăţenie de primăvară în plin decembrie, care o făcu pe Maria să plescăie din limbă şi să murmure nemulţumită printre dinţi. Făcu stocul proviziilor din cămară. Îi scrise o scrisoare lungă mamei sale, povestindu-i despre Angel, apoi o rupse în bucăţi. Mama ei nu trebuia să ştie că un pistolar notoriu trăia lângă casa fiicei ei. Nimic nu ar fi adus-o mai repede încoace. Şi, deşi abordarea mamei ei, realistă şi serioasă, în privinţa problemelor era probabil exact ceea ce trebuia, Cassie era hotărâtă să iasă singură din această încurcătură.

La încurcătură se mai adăugase însă un necaz – propriul comportament din seara precedentă. Propriul comportament *nesăbuit.* În lumina strălucitoare a zilei, era îngrozită că stătuse pur şi simplu acolo, lăsându-l pe Angel să-şi ia libertatea de a-i face ce voia. Da, fusese flatată la gândul că ar dori-o, foarte flatată, de vreme ce el mărturisise că nu avea nimic în comun cu viaţa de fermier. Aşa că măcar o dată ferma ei nu avea nimic de-a face cu faptul că un bărbat se simţea atras de ea.

Însă asta nu era o scuză. Nici faptul că se simţise atât de bine în timpul acelei experienţe nu era o scuză. Ştia mai bine de atât, ştia care comportamente erau acceptabile şi care nu. În plus, era absurd să se gândească la Angel ca la o persoană alături de care ar fi putut avea un viitor. Era imprevizibil, periculos, singuratic. Dacă o dorea, era doar pentru moment, iar Cassie ştia cum se sfârşeau astfel de situaţii. Barurile din est până în vest erau pline de femei care cedaseră unui moment de pasiune.

Nu-şi putea imagina ce credea Angel despre ea acum, după ce se purtase ca o domnişoară bătrână flămândă după cea mai mică urmă de afecţiune. Se gândea că cel mai bun lucru era să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Iar el spusese că nici nu avea să se mai întâmple. Probabil că şi el dorea să uite totul la fel de tare ca şi ea – dar ştia că ea nu avea să poată. La bătrâneţe, cu părul cărunt şi nepoţii lângă ea – spera Cassie –, tot avea să-şi amintească atingerea mâinii lui Angel pe sânul ei gol.

Strategia de a rămâne în casă pentru a-l evita pe Angel funcţionă bine până când acesta apăru în pragul uşii în acea după-amiază, cu coburii agăţaţi de umăr.

— M-am gândit, fură primele lui cuvinte în timp ce trecu de ea în foaier. Mă mut aici.

Ea-l privi uluită.

— De ce?

El continuă să meargă, oprindu-se doar atunci când ajunse la baza scărilor, unde se întoarse către ea. Ca şi cum nu ar fi spus nimic şocant, adăugă:

— Pune-mă în camera cea mai apropiată de camera ta.

Cassie nu se mişcă de lângă uşă. Crezuse că reîntâlnirea cu el avea să fie ciudată, dar el reuşise să o facă să uite complet de noaptea trecută.

— Nici nu se pune problema, îi spuse ea cu emfază. Nu poţi…

— Fă-o, interveni el cu la fel de multă emfază, dar se domoli suficient pentru a-i explica. Slater a plecat din oraş. Până nu aud că a părăsit Texasul sau că e mort, nu-mi

asum niciun risc. Vreau să te aud şi când sforăi.

— Poftim?

Buzele lui zvâcniră uşor, deoarece ochii ei se rotunjiseră din cauza uimirii.

— Este doar un fel de a spune, doamnă, dar înţelegi unde bat. Dacă ai nevoie de mine la orice oră din noapte, vreau să fiu suficient de aproape.

Faţa ei se îmbujoră la auzul cuvintelor sale cu dublu sens, deşi era sigură că fusese ceva neintenţionat din partea lui – ceea ce făcea lucrurile şi mai stânjenitoare.

— Asta este ceva complet nepotrivit, se simţi ea obligată să sublinieze.

— Potrivit sau nu, asta nu mai contează când este nevoie de protecţie. Dacă n-aş crede că ai leşina la o asemenea sugestie, m-aş muta direct în camera ta. Aşa că nu mai pomeni despre ce se cuvine sau nu, bine?

Stânjeneala i se transformă în furie în timp ce aprobă scurt din cap şi se duse către scări.

— Urmează-mă, spuse ea trecând pe lângă el, cu vocea la fel de încordată ca şi spatele, cu pumnii încleştaţi pe materialul fustei, ridicate doar cât să poată urca scările.

Îl conduse în camera de lângă a ei, care era goală. O folosise până atunci drept cameră pentru cusut.

— Maria este o menajeră excelentă, aşa că aşternuturile ar trebui să fie curate. Dacă ai nevoie de ceva, de obicei o poţi găsi în bucătărie. O voi informa despre mutarea ta aici.

— Iei lucrurile prea în serios, doamnă, spuse el pe un ton plăcut, acum că obţinuse ce voia. Nici nu vei băga de seamă că sunt aici.

Cum să nu!

Capitolul 15

Cassie nu voia să rişte încă o călătorie cu trăsura cu Angel ca ultima pe care o făcuseră împreună. Ar fi costat-o

suplimentar să îi fie livrate proviziile necesare acasă, dar era o neplăcere minoră în comparaţie cu nevoia de a suporta din nou compania lui Angel. Fusese o pierdere de vreme să-i spună că nu avea nevoie să o însoţească în oraş. El îşi luase foarte în serios rolul de protector autonumit.

Deoarece călărise până în oraş trebuise să poarte fusta specială pe care o purta şi pe păşune, împreună cu jacheta scurtă şi fără nicio formă, din piele de căprioară, care o completa. Hainele ei elegante, sudiste, şi clemele de păr nu se potriveau cu şaua vestică. Tocul pistolului se potrivea însă. Măcar acum nu mai arăta ridicol, atârnându-i pe şold.

Nu se gândise la cum arăta, până când îi văzuse pe locuitorii din Caully privind-o ca şi cum nu ar fi recunoscut-o. Avându-l pe Angel alături, atrăgea şi mai tare atenţia. Avea acum şansa să vadă direct cum reacţionau oamenii la vederea lui. Îl ocoleau pe departe. Oriunde intra, locul se golea cu repeziciune. Proprietarii magazinelor şi vânzătorii îi evitau privirea, sperând că dacă-l ignorau avea să plece.

Cassie nu ar fi trebuit să fie surprinsă. În ciuda celor întâmplate în noaptea precedentă, Angel o făcea încă şi pe ea să se simtă inconfortabil, mai ales atunci când era tăcut, aşa cum fusese de când plecaseră dimineaţă de la fermă. Lăsase trăsura acasă tocmai din acest motiv. Şi totuşi, se simţea stânjenită pentru el de felul în care îl tratau ceilalţi.

La ieşirea din magazinul universal îşi adună suficient curaj pentru a aborda subiectul.

— Te deranjează felul în care îi tulburi pe cei din jur, Angel?

Era mai uşor acum să-i rostească numele fără să roşească.

El scana strada în ambele direcţii, aşa că nu se uită la ea.

— De ce să mă deranjeze?

— E dificil să ajungi să-i cunoşti cu adevărat aşa.

El îi aruncă o privire, însă ochii lui negri nu dezvăluiau nimic.

— Cine spune că vreau asta?

Ea ridică din umeri, renunţând la discuţie. Însă răspunsul lui o întristă într-un fel inconfortabil, ceea o făcu să se supere pe ea însăşi pentru că încercase din nou să-i desluşească sentimentele. Probabil că nu avea niciunul. Probabil era rece ca gheaţa în interior, aşa cum sugerau ochii lui. Şi de ce i-ar fi păsat ei dacă era aşa?

Ochii lui cercetau din nou strada, un obicei pe care ea-l asocia cu profesia lui. Observă însă că privirea i se opri de mai multe ori asupra barului Last Keg, puţin mai jos pe stradă. Îşi dorea probabil o băutură, dar nu era dispus să o lase singură suficient de mult pentru a bea ceva. Sau poate voia altceva de-acolo. Cele mai multe baruri din Caully aveau angajate câteva femei care lucrau atât jos, cât şi sus, în camere.

Gândul acesta o făcu să-şi strângă buzele şi să-i spună pe un ton înţepat:

— Am terminat pentru astăzi. Pot merge acasă fără să cad într-o ambuscadă, dacă ai şi tu ceva de rezolvat în oraş.

— Am vrut să întreb despre Slater, de vreme ce prietenul lui, Sam, nu a putut spune încotro a plecat, dar pot aştepta până când sunt singur.

El o privi din nou când îi răspunse, aşa că nu-l văzu pe bărbatul care se apropie călare de după colţ, chiar în spatele lui. Cassie îl văzu şi rămase cu gura căscată. Vorbeau de lup, iar lupul venea în direcţia lor.

— De fapt… am uitat ceva… în magazin, spuse Cassie repede. Trebuie să ne întoarcem înăuntru…

— Du-te înainte. Eu aduc caii.

— Nu! El îl apucă de braţ şi încercă să-l tragă înapoi în magazin. Am nevoie de ajutorul tău să aleg…

Fu întreruptă din nou, dar de această dată întreruperea veni din spatele lor.

— Hei, tu!

Angel se întoarse atât de repede încât Cassie fu trasă după el. Acum nu mai putea face nimic pentru a-l împiedica să-l vadă pe Rafferty Slater, care îşi oprise calul la doar câţiva metri distanţă de ei.

— Tu eşti Angel? întrebă Rafferty odată ce descălecă şi păşi pe caldarâm. Angel dădu doar din cap. Am auzit că mă cauţi.

— Şi cine ai fi tu?

— Rafferty Slater.

Crezuse Cassie că ochii lui Angel nu arătau nicio emoţie? Acum străluceau cu o aşa satisfacţie, că ea se umplu de groază, ştiind motivul acesteia. Însă un nou sentiment, neaşteptat, se alătură groazei, nevoia de a preveni şi proteja. Nu mai trăise niciodată un asemenea sentiment, şi era de-a dreptul ridicol. Nimeni nu avea nevoie de mai puţină protecţie decât Angel. Însă emoţiile ei nu luară acest fapt în considerare.

Pentru cineva care nu era o persoană impulsivă, Cassie se lăsă condusă de emoţii direct în bătaia focului.

— Te provoc la duel, Rafferty, spuse ea, înaintând. Cred că ştii de ce.

Angel lăsă să-i scape o înjurătură. Rafferty o privi fără nicio expresie o secundă înainte de a începe să râdă.

Cassie îşi dori ca oamenii să o ia mai în serios, atât pe ea, cât şi Coltul ei.

— Ai o secundă să pleci, îi spuse Angel.

Ea-l privi scurt pentru a-şi da seama dacă expresia lui era la fel de furioasă ca şi tonul pe care i se adresase. Era, aşa că se uită înapoi la Rafferty în timp ce încercă să îl convingă pe Angel.

În mod uimitor, în ciuda circumstanţelor, reuşi să fie calmă şi raţională.

— Cred că ar trebui să mă laşi să-l împuşc. Am jurat că aşa voi face dacă mă mai atinge vreodată.

— Jură altceva. Ăsta e al meu.

— Dar eu sunt cea pe care a atacat-o noaptea trecută, îi aminti ea.

Angel nu răspunse la asta; spuse doar:

— Du-te înapoi în magazin, Cassie.

— Nu mă asculţi.

— Sigur că nu, la naiba! Acum pleacă!

Cu un ordin ca acesta, şi cu un braţ care o împingea

de la spate, ar fi trebuit să plece, dar nu o făcu. Îşi frământă mâinile, storcându-şi mintea pentru a găsi alte metode de a împiedica duelul care urma, însă Angel nu avea de gând să-i ofere timpul necesar pentru a se gândi la o soluţie.

— De obicei nu fac asta, Slater, spuse el în timp ce-şi împinse la o parte impermeabilul, dar pentru tine fac o excepţie. Unde vrei, pe stradă sau acolo unde stai?

Rafferty nu păru impresionat sau intimidat în vreun fel. Rânji şi scuipă o aşchie de lemn pe care o mestecase.

— Aş fi rămas aseară dacă n-aş fi avut burta plină de rachiu. Dar acum sunt treaz şi nu-mi prea place să te ştiu pe urmele mele. Strada mi se pare potrivită, prietene, dar dacă mă întrebi pe mine, coniţa nu merită să mori pentru ea.

— Cine te-a întrebat?

Rafferty chicoti doar şi îşi întinse braţul, poftindu-l pe Angel în stradă. Lui Cassie, încrederea lui Rafferty în sine i se părea înspăimântătoare. Avusese dreptate să se îngrijoreze pentru el, şi odată ce Angel coborî de pe trotuarul din scânduri văzu de ce. Rafferty nu avea nicio intenţie de a-l înfrunta pe Angel într-o luptă cinstită. Se întinsese după pistol de îndată ce acesta îi întorsese spatele.

Cassie îşi scoase pistolul, dar strigă, doar pentru a se asigura:

— Atenţie!

Trase, totuşi. Angel trase de asemenea. Glonţul lui Rafferty lovi pământul de la picioarele sale atunci când el căzu cu faţa în jos în stradă.

La o asemenea apropiere, fumul celor trei pistoale îi provocară lui Cassie usturimi la ochi. Îşi dădu seama, privindu-l pe Angel înghiontindu-l pe bărbatul căzut cu piciorul, că şi-ar fi putut ţine pistolul la locul său în toc. Angel se întorsese şi-l împuşcase pe Rafferty înainte ca ea să fi terminat de rostit avertizarea.

Veni lângă Angel şi se uită la cele două răni de glonţ, una în umăr, menită să imobilizeze, şi una deasupra inimii, menită să ucidă. Ambele îşi îndepliniseră scopul, iar

rezultatul era dezgustător.

— Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să-l înfrunt, spuse ea cu o voce abia auzită. L-aş fi rănit doar. Tu l-ai fi – l-ai – ucis.

Angel o privi cu asprime.

— Ai de gând să-mi spui că nu şi-a căutat-o cu lumânarea?

— Ei bine… nu, dar… dar partea cu moartea ar fi putut fi evitată dacă m-ai fi lăsat pe mine să-l înfrunt.

— Nu te păcăli singură. S-ar fi întâmplat acelaşi lucru – asta dacă s-ar fi putut opri din râs suficient de mult timp.

Batjocura lui o făcu să se zbârlească.

— Asta nu-i amuzant.

— Lui aşa i s-a părut. Dar asta e în afara subiectului. N-o să participi niciodată la un duel cu pistoalele cât sunt eu prin preajmă, doamnă. Nu mă interesează cât de bună crezi că eşti…

— *Ştiu* că sunt, replică ea.

Tonul lui se îndulci oarecum, probabil din cauza condescendenţei.

— Trasul la ţintă nu e acelaşi lucru cu înfruntarea unui bărbat care vrea să te ucidă, Cassie. Crede-mă, nu vrei să afli diferenţa.

— Poate că ai dreptate, admise ea, dar nu înţelegi ce vreau să spun. Rafferty nu ar trebui să fie mort. O rană ar fi fost suficientă…

— Ăsta e rezultatul unui foc tras doar să rănească, îi tăie el vorba, arătându-i cicatricea de sub bărbie. Individul s-a vindecat şi m-a căutat să se răzbune. Mă voia mort, dar îi era prea teamă pentru a mă înfrunta din nou într-o luptă cinstită, aşa că m-a atacat pe la spate. Sunt aici acum doar pentru că îndemânarea lui la mânuirea cuţitului era la fel de proastă ca ţinta lui cu pistolul – şi pentru că de atunci nu mai trag pentru a răni.

— Ai dreptate.

— Poftim?

Cassie fremătă lăuntric.

— Nu fi atât de surprins. Ceea ce mi-ai spus mi-a

amintit de luptele despre care am auzit, în care unul dintre participanţi este rănit, iar la câteva zile după aceea oponentul său este găsit pe-o alee dosnică, cu un glonţ în spate. Nu spun că aşa se întâmplă întotdeauna, dar se întâmplă suficient de des pentru ca felul tău de a rezolva lucrurile să funcţioneze, pentru tine cel puţin.

— Ce s-a întâmplat aici?

Cassie se întoarse şi-l zări pe şerif făcându-şi loc printre oamenii adunaţi puţin mai încolo, toţi încercând să vadă mai bine bărbatul mort, fără a se apropia prea mult de cel care îl omorâse.

Frank Henley era destul de scund, doar puţin mai înalt decât Cassie. Purta cizme cu tocuri de aproape opt centimetri, care nu făceau mare diferenţă, dar avea o personalitate puternică, care compensa. Putea intimida bărbaţi mult mai înalţi decât el, acesta fiind motivul pentru care era un şerif bun – sau ar fi fost, dacă nu ar fi avut tendinţa de a amesteca afacerile familiei cu chestiunile oficiale.

Acum, când aruncă o privire trupului lui Slater, Cassie ştiu deja că avea să fie una din acele ocazii.

— Hei, îl cunosc pe omul ăsta. Lucrează pentru… Frank făcu o pauză şi-l privi cu ochii îngustaţi pe Angel. Va trebui să vă reţin, domnule.

Cassie abia se abţinu să nu izbucnească.

— Pe naiba! Păşi între cei doi bărbaţi în loc să spună cu calm: Nu va fi necesar, domnule şerif. Întrebaţi în jur. Veţi găsi cu siguranţă unul sau doi martori care l-au văzut pe Slater încercând să-l împuşte pe acest bărbat în spate. Eu l-am văzut, de aceea are şi un glonţ de la mine. Şi, ca să ştiţi, Slater nu mai lucra deja pentru mătuşa dumneavoastră. Verişorul dumneavoastră Buck l-a concediat ieri-dimineaţă.

După cum indica expresia lui, această ultimă informaţie fu cea care îl convinse pe Frank. Cassie nu avea nicio îndoială că Angel ar fi fost arestat fără motiv dacă Slater ar fi fost încă angajatul familiei Catlin. S-ar fi putut ajunge la un proces fictiv şi la execuţie, dacă Dorothy Catlin

ar fi cerut-o, atât era de mare influenţa ei în cadrul familiei. Însă Cassie nu credea că văduva Catlin ar putea fi atât de ranchiunoasă, şi în plus, ea nu avea să-l lase pe Angel să fie arestat pentru o împuşcătură perfect justificată. Ar fi scos pistolul la şerif dacă ar fi fost nevoie.

De aceea Cassie fu extrem de uşurată să-l audă pe Frank spunând:

— Te cred pe cuvânt, domnişoară Stuart. Este cu tine?

Minciuna veni foarte uşor de această dată.

— Este logodnicul meu.

Şeriful fu surprins.

— Credeam că tu şi Morgan… ei bine, nu contează. Doar ţine-l departe de oraş. Nu avem nevoie de dueluri cu pistoalele, urăsc să fac actele necesare în situaţii din acestea.

Cassie aprobă din cap şi îşi petrecu braţul pe după al lui Angel, conducându-l de acolo înainte ca Frank să se răzgândească din nou. Tăcerea lui Angel ţinu până când ajunseră la cai şi o ajută să urce pe al ei.

— De ce am impresia că l-ai fi doborât pe şerif dacă nu ar fi dat înapoi?

Cassie roşi uşor la întrebarea lui pătrunzătoare. El nu părea prea încântat de idee, aşa că spuse:

— Nu ştiu ce vrei să spui.

El mormăi ceva înainte de a urca în şa.

— Ţi-ai mai îmbunătăţit – oarecum – abilitatea de a minţi.

Capitolul 16

Angel comandă încă un whisky şi apoi se întoarse pentru a supraveghea încăperea. Barul The Last Keg era liniştit pentru o sâmbătă seara, dar nu era singurul bar din oraş, iar Angel le evitase din obişnuinţă pe cele mai aglomerate.

La câteva mese se jucau cărţi, însă nu simţi niciun

îndemn să se alăture jucătorilor. Îi venea mai degrabă să se îmbete şi să o ducă sus pe una dintre cele trei fete care lucrau acolo. Una era chiar drăguţă, iar el nu putea nega faptul că dorea o femeie, mai ales că-şi petrecuse ultimele trei nopţi despărţit doar de un perete subţire de o femeie pe care o găsea din ce în ce mai atrăgătoare.

Nu avea să se îmbete, totuşi, cel puţin nu într-un loc public. Asta ar fi fost neglijent, iar Angel era rareori neglijent. Nu se hotărâse nici cu privire la cumpărarea unei femei pentru o noapte. Nevoia era prezentă, însă nu era foarte interesat de oferta disponibilă.

Acest lucru era surprinzător. De obicei nu făcea niciun fel de discriminare în privinţa femeilor. Un trup cald, moale şi disponibil fusese mereu de-ajuns pentru a-l satisface. Acum se gândea mult prea mult la o singură femeie, altceva ce nu mai făcuse vreodată, iar asta începea să-l enerveze. Asta, printre alte lucruri.

Nu-i plăcea cum se simţea în ultimul timp. Un prim exemplu era ceea ce simţise cu o zi înainte, după ce-l împuşcase pe Slater – prea multă satisfacţie. Nu mai trăise niciodată plăcere atunci când împuşca pe cineva, şi nu era sigur de ce o făcuse de această dată. Fusese un sentiment primitiv. Nu-i plăcuse că celălalt încercase să se culce cu Cassie. Nu-i plăcuse *deloc* asta. Dar singurul motiv la care se gândise pentru a-şi explica satisfacţia fusese acela că ea era sub protecţia lui. Nimic altceva nu avea sens.

Angel ajunsese la al treilea şi ultimul pahar când intră Morgan MacKauley. Când intră împleticindu-se, mai degrabă. Era evident că şi el băuse, şi încă destul de mult. Nu era singur. Îl avea cu el pe unul din fraţii lui, al doilea ca vârstă, după cum părea. Angel nu-şi amintea numele acestuia, dar se gândi că putea afla, de vreme ce ambii bărbaţi se îndreptară către el de îndată ce Morgan îl văzu la bar.

— Măi să fie, uite-l pe logodnicul domnişoarei Stuart, îl zeflemisi Morgan. Brown, parcă?

Angel puse paharul jos, pentru a avea libere ambele mâini. Fraţii îl îngrămădeau, iar expresia lui Morgan

conţinea o emoţie semănând cu neplăcerea pură.

— Numele meu este Angel.

— Da, aşa am auzit. Angel Brown.

— Doar Angel.

Morgan se legănă pe călcâie. Angel nu credea că o făcea intenţionat. Bărbatul ar fi trebuit să fie deja în pat, dormind, în loc să caute necazuri.

— Spui că domnişoara Cassie a minţit?

— Nu, doar că prefer Angel şi atât.

— Ah, la naiba, spuse atunci Richard MacKauley. Las-o baltă, frăţioare.

— Stai deoparte…

Morgan fu întrerupt brusc atunci când fratele lui mai mare îl trase deoparte, şoptindu-i furios ceva la ureche. Urmă o scurtă încleştare, deoarece Morgan alese să ignore ce-i spunea Richard. Atunci când mugi în direcţia lui Angel

— E adevărat? Ţi se spune Îngerul Morţii?

Era prins într-o îmbrăţişare ca de urs.

Dacă până atunci nu atrăseseră atenţia tuturor, lucrurile se schimbară. Angel nu mişcă niciun muşchi.

— Unii sunt destul de nesăbuiţi pentru a face asta.

Morgan era prea beat şi prea pornit pentru a înţelege aluzia.

— Cum naiba cere un ucigaş ca tine în căsătorie o femeie?

O întrebare al naibii de bună. Nu era ceva ce Angel ar fi făcut, cu niciun motiv. Ideea în sine era ridicolă. Nicio femeie în toate minţile nu l-ar accepta, iar el avea prea multă mândrie pentru a se lăsa expus unei asemenea respingeri umilitoare. Dar din cauză că această femeie era o băgăcioasă care spusese nişte minciuni sfruntate pe care *unii* idioţi le crezuseră, trebuia să răspundă acestei întrebări – sau nu. Alese cea de-a doua variantă, pentru a se scuti atât pe el, cât şi pe Cassie de umilinţă.

— Cum te priveşte asta pe tine, MacKauley?

Altcineva din bar era suficient de beat pentru a striga:

— Avea de gând să se căsătorească el cu dânsa!

Morgan se răsuci, luându-şi şi fratele cu el, de vreme

ce Richard îl ţinea încă. Însă nu reuşi să-l localizeze pe vinovatul care îl făcuse să roşească, dezvăluind acea informaţie.

Tot cu Angel dorea însă să se bată, aşa că se răsuci înapoi, făcând eforturi serioase de a se elibera din mâinile fratelui lui.

Angel se pregăti. Se gândi dacă să scoată pistolul, terminând lupta iminentă înainte de a începe. Însă sentimentul pe care îl avusese mai devreme în acea săptămână, că merita o oarecare pedeapsă, era încă prezent. Îşi desfăcu tocul pistolului şi-l înmână bărbatului din spatele barului.

— Te descurci să păstrezi lupta corectă?

Barmanul nu avu nevoie de detalii.

— Nu va fi nimic corect dacă te baţi cu Morgan, spuse el dând din cap. Aş aprecia însă dacă v-aţi rezolva treburile afară.

— Eu sunt de acord, dar nu cred că el va aprecia sugestia.

În acel moment, Morgan îi spunea fratelui său:

— Dă-mi drumul, Richard, la naiba! N-o să-l împuşc, îi voi rupe doar câteva oase.

Termină de vorbit şi se eliberă din strânsoarea fratelui său cu un efort considerabil, care îl făcu să se împleticească. Deoarece, după ceea ce auzise, Angel se hotărâse să nu-l lase pe Morgan să dea primul pumn, îşi ridică genunchiul pentru a-l întâlni. În timp ce bărbatul mai bine făcut se îndoi, Angel îi mai dădu o lovitură cu mâna dreaptă.

Asta ar fi trebuit să-l trântească pe Morgan la podea. Aşa s-ar fi întâmplat cu oricine altcineva, punând capăt întregii poveşti. Însă Morgan avea peste un metru optzeci înălţime şi o mulţime de muşchi. Abia fu năucit. Era de asemenea şi mult prea beat pentru a simţi durerea. Angel îşi dori să fi putut spune acelaşi lucru, atunci când Morgan îşi luă avânt pentru a-l lovi.

Zece minute mai târziu, îşi dorea acelaşi lucru, deşi acum era bucuros că Morgan băuse prea mult. Nu ar fi

reuşit niciodată să-l bată altfel, şi era destul de uimit că reuşise, la sfârşit. Fusese norocos atunci când îi dăduse ultima lovitură. Desigur.

El era încă în picioare numai printr-un efort al voinţei.

Angel îşi întinse mâna către barman, pentru a-şi recupera pistolul. Bărbatul i-l înmână, împreună cu o sticlă de whisky şi un rânjet.

— Din partea casei, domnule. A fost o plăcere să-l văd pe Morgan pierzând o luptă pentru prima dată. Şi nu vă faceţi griji din cauza stricăciunilor. Le voi rezolva cu tatăl lui.

Angel dădu doar din cap. În spatele lui, Richard MacKauley ridicase o sticlă de bere de pe una din mesele care rămăseseră în picioare şi era pe cale să o verse în capul lui Morgan. Angel îşi luă sticla şi plecă.

Oricât de tare îl durea, se simţea totuşi mai bine. Se gândea chiar să o roage pe domnişoara Cassie să-l panseze.

Capitolul 17

Fluieratul o trezi pe Cassie. Îi luă un moment să-şi dea seama că *era* fluierat, strident, lipsit de melodie, şi părea să vină din spatele uşii ei, sau de undeva foarte aproape. Nu se deranja să se întrebe cine ar putea scoate acele sunete îngrozitoare, dar se întrebă de ce ar face-o cineva.

Fără a se uita la ceasul de pe biroul ei, ştia că trebuia să fie miezul nopţii sau mai târziu. Rămăsese trează mai mult timp, aşteptând întoarcerea lui Angel, îngrijorată, deoarece acesta-i spusese unde mergea. În oraş, într-o sâmbătă seara, seara rezervată scandalurilor iscate de văcarii locali, noaptea în care necazurile erau ceva aproape garantat. Ce naiba îi făcea pe bărbaţi să caute necazul cu lumânarea?

Îşi imaginase cele mai groaznice lucruri, desigur, o luptă cu pistoalele, o altă moarte – care ar fi fost din vina

ei, dat fiind faptul că Angel nu ar fi venit niciodată aici dacă ea nu i-ar fi scris lui Lewis Pickens, cerându-i ajutorul. Şi-l imaginase aruncat în închisoare de această dată, şi cearta ei cu Frank pentru eliberarea lui, eşecul, evadarea şi fuga lui, liber acum, dar căutat. Şi totul ar fi fost din vina ei, pentru că nu reuşise să se descurce singură cu câţiva texani încăpăţânaţi.

Era incredibil că reuşise să adoarmă, dar acum era cât se putea de trează. Nu se mişcă însă din patul ei cald. Ascultă în schimb, aşteptând să audă liniştea care ar fi indicat că şi el reuşise să-şi găsească patul. Avea să-l întrebe despre fluierat a doua zi. Era pentru prima oară în cele patru zile de când se mutase în casă când fusese atât de lipsit de curtoazie. De obicei trebuia să fie foarte atentă pentru a auzi chiar şi cel mai mic zgomot din camera lui.

Însă următorul sunet pe care îl auzi, un duduit surd, ca şi cum ar fi căzut pe podea, o făcu să sară din pat într-o secundă şi să deschidă uşa. Se opri brusc atunci când îl găsi în picioare, însă abia ţinându-se pe ele. Lumânarea pe care o lăsase aprinsă pe hol pentru el o lăsă să-l vadă cum stătea sprijinit cu spatele de uşa lui, într-un unghi atât de înclinat încât picioarele aveau să-i alunece probabil în orice moment. Şi încă fluiera.

După cum era de aşteptat, Cassie se enervă.

— *Care* naiba e problema ta?

Capul lui se depărtă de uşă, însă căzu imediat înapoi în loc să se întoarcă spre ea.

— Nu-mi pot deschide uşa.

— Ai pierdut cheia?

— Nu-i încuiată.

Ea se încruntă.

— Atunci de ce nu se deschide?

— Mâna mea e prea umflată, nu pot răsuci mânerul.

— Amândouă?

— Nu.

— Atunci de ce nu foloseşti cealaltă mână?

— Nu m-am gândit la asta.

În acel moment ea-şi dădu seama că era beat, foarte

beat, iar asta-i declanşă semnalele de alarmă. Nu voia să discute cu un Angel beat. Ar fi trebuit să se întoarcă în camera ei şi să-l lase să-şi găsească drumul spre pat – sau nu. Însă atunci el se întoarse, iar ea-i zări chipul.

Icni.

— Ce ţi s-a întâmplat?

Unul din ochii lui era atât de vânăt şi de umflat, că nu se putea deschide. Sus pe obraz avea o julitură însângerată, înconjurată de alte câteva zgârieturi. Din nas se vedeau urmele dârelor de sânge care îi curseseră nestingherite înspre bărbie, deşi la un moment dat se ştersese, pătându-şi cu sânge celălalt obraz. Văzu acum şi sticla deschisă de whisky din mâna lui, şi sânge pe toate cele patru degete. Mâna, cea cu care-şi manevra pistolul, era într-adevăr umflată.

Ochiul nevătămat nu-şi putea focaliza prea bine privirea asupra ei. Angel privea doar în direcţia din care îi auzea vocea.

— Am avut o mică întâlnire cu drăguţul tău.

— Ce drăguţ?

— Morgan.

Dintr-un motiv necunoscut, ea roşi. Nu era sigură de ce ar fi preferat ca el să nu ştie că Morgan îi făcuse curte. Din fericire, Angel nu era atent la reacţiile ei. Se întorsese puţin, încercând să deschidă uşa cu cealaltă mână. De data aceasta uşa se deschise, dar cum el se sprijinea încă de ea, căzu cu faţa în jos.

Cassie îşi dădu ochii peste cap, uitându-se la picioarele lui, care erau încă pe hol. Nu mai era deloc îngrijorată că ar fi putut fi periculos, dată fiind starea lui. Era evident că era inofensiv şi categoric avea nevoie de ajutor.

Când ea aruncă o privire în camera lui, văzu că îşi odihnea capul pe ambele braţe. În mod miraculos, sticla de whisky nu se vărsase, iar el o ţinea încă, într-un mod mai degrabă protector, în îndoitura cotului, deşi leşinase.

Se gândi pentru un moment să-l lase acolo unde era, să-i dea numai cizmele jos din picioare şi să arunce o

pătură peste el. Nu putea s-o facă. Era destul de rănit. O noapte petrecută pe podeaua tare nu avea să ajute. Cu ceva eforturi şi cu o mulţime de îndemnuri verbale reuşi în cele din urmă să-l bage în pat. El abia se trezi pentru asta. Cât timp fusese inconştient, ea adusese nişte apă şi nişte bucăţi curate de pânză pentru a-i curăţa faţa.

Era într-o stare teribilă. Se întrebă de la ce începuse bătaia şi în ce condiţie era Morgan. Cel mai mult se întrebă de ce lăsase Angel ca lucrurile să ajungă aici, când îşi luase pistolul cu el în oraş. Asta nu părea să fie ceva ce ar fi făcut el.

— Ai o atingere delicată, dragă.

Cassie tresări, ridicând pânza udă de pe bărbia lui. El nu-şi deschisese ochii atunci când îi vorbise. După cum părea, era posibil să nu fie tocmai treaz, neştiind cu cine vorbea de fapt. Totuşi, se simţise ciudat când el îi spusese „dragă”, simţise căldură şi moleşeală în interior.

— Nu pot spune acelaşi lucru despre celelalte femei care m-au cârpit, continuă Angel, tot fără a se uita la ea.

Cassie l-ar fi lăsat să bată câmpii în continuare, presupunând că asta făcea, însă ceva îi trezise curiozitatea.

— Ce alte femei te-au mai cârpit?

— Jessie Summers, de exemplu.

Asta-i aduse aminte de ceva.

— Aşa e, îmi amintesc că am auzit ceva despre cum ai fost împuşcat de nişte hoţi de vite pe pământul ei. Cât de rău ai fost rănit atunci?

— Destul de rău.

— Atunci e posibil să-ţi aminteşti mai degrabă rănile decât îngrijirea lor.

— Posibil – nu, aş putea număra pe două degete femeile pe care le cunosc şi care sunt la fel de blânde ca tine… de fapt un deget.

Ea zâmbi.

— Încerci să mă flatezi, Angel?

El deschise în cele din urmă un ochi.

— Funcţionează?

Da.

— Nu.

— Păcat.

— Ce anume urmăreai?

— Să te întinzi lângă mine. Mi-ar prinde bine nişte giugiuleală acum.

Ea rămase cu gura deschisă, însă şi-o închise repede.

— Ţi-ar prinde bine un doctor, spuse ea cu asprime, uimită de faptul că el sugerase aşa ceva. Trebuia să fie din cauza băuturii… la naiba, probabil era atât de beat încât nici măcar *nu* ştia cu cine vorbea.

Continuă că creadă acest lucru, deşi el replică:

— Un doctor nu mă poate ajuta acum – decât dacă este o femeie doctor.

— Doctorul nostru nu e femeie; îţi propun să dormi, în schimb.

— Eşti sigură că nu mă poţi ajuta cu ce am cerut mai devreme?

— Foarte sigură.

— S-ar putea să-ţi placă, Cassie.

Ea inspiră adânc. Ştia cine era, aşadar, şi acest simplu fapt avu un efect uimitor asupra ei. O determină chiar să se răzgândească. De ce ar fi fost rău să se întindă lângă el? Era evident că nu putea face altceva decât să se cuibărească lângă ea, în ciuda remarcilor nelalocul lor pe care le făcea, şi… Trebuia să fie nebună!

Cassie sări în picioare şi se grăbi să iasă pe balcon, unde pusese o bucată udă de pânză la răcit, pentru ochiul lui. Angel oftă în urma ei. Chiar dacă era beat, nu şi-o putea scoate din minte.

Purta acelaşi tip de cămaşă de noapte albă din bumbac ca în seara precedentă, cu mâneci lungi şi volane la manşete, închisă la gât cu şi mai multe volane şi puţină dantelă, fără nicio formă – iar aceasta nu era ruptă în partea din faţă. Nu era nimic tentant în afara faptului că era îmbrăcată cu haine pentru pat, ceea ce nu reprezenta cine ştie ce pentru un bărbat aflat în condiţia lui.

Dumnezeule, îi plăcea să o vadă cu părul desfăcut. Plutea în jurul ei ca o pânză de culoarea mahonului şi arăta

atât de îmbietor, că nevoia de a-şi îngropa mâinile în el era aproape dureroasă. Nu credea însă că ea ar fi acceptat asta. În seara aceasta ea era cuviincioasa domnişoară Cassandra, deşi pentru o secundă păruse că avea să-l devoreze. Probabil că băutura îl făcea să vadă ce dorea să vadă, nu ce se întâmpla de fapt.

Cassie se întoarse cu buzele strânse.

— Asta ar putea micşora umflătura.

Deşi era atât de înţepată, atingerea el fu din nou foarte delicată atunci când îi puse cârpa udă pe ochi.

El o prinse de mână înainte ca ea să se poată retrage.

— Un sărut să adorm?

— Nu sunt sigură că eşti treaz. Cel mai probabil e că visezi ceva ce nu-ţi vei mai aminti dimineaţă.

— Fă atunci să fie un vis frumos, drăguţă.

Pentru o secundă, văzând-o cum se uită înspre buzele lui, crezu că o convinsese. Însă ea – şi smuci mâna şi el se scufundă în saltea, simţindu-şi dintr-odată toate durerile.

— Te porţi foarte nepotrivit, îi spuse ea îndreptându-se spre uşă.

— Am voie, după ce fostul tău curtezan a încercat să mă omoare cu mâinile goale, doar pentru că avea impresia că aş fi logodnicul tău.

— Noapte bună, Angel.

— Ar fi putut să fie, mormăi el.

Capitolul 18

Duminică îi lovi o furtună, suficient de puternică pentru a o ţine pe Cassie în casă. Mersul la biserică se dovedise oricum o experienţă dificilă în ultimele câteva săptămâni, cu toţi foştii ei prieteni care nu-i mai vorbeau acum. Iar Jenny nu mai venise la slujbă de când fugise pentru a se căsători. După cele ce-i spusese Buck lui Angel despre sora lui, Cassie bănuia că nu mai venise pentru că nu se putea opri din plâns suficient de mult pentru a ajunge

la biserică.

Era bucuroasă pentru amânare, însă nu apreciase când Angel îi spusese că nu ar fi putut oricum merge, deoarece el nu era apt pentru a o escorta. Plin de îndrăzneală, îi spusese că nu avea încredere s-o scape din ochi. Ea nu apreciase nici acest lucru, dar bărbatul era într-o dispoziţie proastă, aşa că nu se certase cu el.

De fapt, el nu se ridicase din pat în ziua aceea, şi nici în următoarea. Atunci când Cassie trecuse pe la el să vadă cum se simţea, lucrurile fuseseră mult prea neplăcute, aşa că nu mai repetase vizita, lăsându-l singur cu mahmureala lui şi trimiţându-i mâncarea prin intermediul lui Emanuel.

Însă atunci când nu coborâse la micul dejun în cea de-a treia zi, Cassie începu să se îngrijoreze că ar fi putut avea vreo rană serioasă despre care nu-i pomenise şi pe care ea nu o observase. Dar când ciocăni la uşa lui şi primi permisiunea de a intra, îl găsi sculat şi îmbrăcat – şi exersând cu pistolul. Nu se opri doar pentru că ea era acolo, aşa că aşteptă cu răbdare şi-i acorde atenţie. El îşi scăpă de două ori pistolul, înjurând cu sete de fiecare dată, înainte de a se opri în cele din urmă.

— Ei bine?

Tonul lui furios ar fi trebuit să o întoarcă din drum fără niciun cuvânt. În schimb ea întrebă:

— Este ruptă?

— Ce?

— Mâna ta.

— Nu, doar câteva articulaţii zdrobite. MacKauley ăsta are o falcă de fier.

Ea nu comentă nimic în legătură cu asta.

— Nu ar trebui să le laşi să se vindece înainte de a le folosi?

— Cu vecini că ai tăi?

Întrebarea aceea batjocoritoare dovedi că era, fără îndoială, într-o dispoziţie foarte proastă.

— Au fost liniştiţi de când tu ai stat de vorbă cu una dintre părţi, iar eu am putut vorbi cu R.J. — cel puţin *mă* lasă în pace.

Ultima parte îi atrase o privire întunecată pe care ea i-o întoarse, adăugând:

— Credeam că ţi-am spus explicit să nu ucizi pe niciunul dintre ei.

— Nu ţin să-i ucid, dar ai în continuare nevoie de protecţie. Nu pot face asta fără pistol.

— O, nu ştiu ce să spun. Mabel Koch – care este una dintre bârfitoarele oraşului – a trecut ieri pe aici să-mi spună, în caz că nu ştiam deja, că ai câştigat bătaia cu Morgan MacKauley. Mi se pare că te descurci suficient de bine şi fără pistol.

Tonul ei îngâmfat, evident în numele lui, îi atrase o privire şi mai întunecată.

— N-am de gând să mai înfrunt vreun MacKauley fără pistol. O dată a fost suficient. Cred că ceilalţi nu sunt prea fericiţi de rezultatul luptei, aşa că mă aştept la mai multe necazuri din partea lor. Este doar o problemă de timp.

Cassie se încruntă.

— Acum că ai pomenit despre asta, s-ar putea să ai dreptate. R.J. era foarte mândru că nimeni de pe-aici nu a câştigat vreo luptă împotriva fiilor lui. Sunt surprinsă că Frazer nu a venit încoace să-mi spună că tatăl lui a avut iarăşi o criză de furie. R.J. se pricepe foarte bine la aşa ceva. Am crezut că se va lăsa cu moarte de om prima dată când l-am văzut pierzându-şi cumpătul. Dar este mai mult gura de el. Aşa cum a lăsat Frazer de înţeles, tatălui său îi place să se răcorească.

— Oricum ar fi, aş prefera să nu pleci de la fermă o vreme.

— De data asta mă rogi?

— Cassie…

Ea îi tăie vorba.

— Nu contează. Presupun că nu te descurci la fel de bine cu mâna stângă?

— Pot lovi ţinta, dar nu am viteză.

— Atunci nu văd unde ar fi problema, de vreme ce nu te vei implica în alte dueluri care să necesite viteză.

— Nu prea ai de ales dacă să participi sau nu la un

duel, replică el. Dar când vei pricepe odată că nu vreau să-mi asum niciun risc în ce te priveşte? Aşa că stai acasă şi, la naiba, îţi spun să o faci.

Ea se crispă cu repeziciune.

— Nu ştiu de ce mă deranjez să vorbesc cu tine. Nu eşti numai enervant, eşti… eşti…

El o întrerupse înainte de a trebui să audă ceea ce ar fi fost, fără îndoială, o dojană afectată, în stil feminin.

— Ai venit pentru un motiv anume sau numai pentru a mă enerva?

Obrajii ei înroşiţi contrastau puternic cu bluza galbenă ca şofranul.

— Am fost îngrij… nu contează. Nu mai este important.

Se întoarse pentru a pleca. Angel o opri la uşă, iar tonul lui era diferit acum, ezitant.

— Îţi… datorez încă o scuză?

Spatele ei se încordă şi mai mult, deşi părea imposibil.

— Acum da, cu siguranţă.

— La naiba cu acum. Cum rămâne cu acea noapte?

Ea se uită în spate, privindu-l cu îndoială.

— Nu-ţi aminteşti?

— Aş întreba dacă mi-aş aminti?

Posibilităţile aduse de răspunsul la această întrebare erau atât de numeroase, şi fiecare dintre ele se putu citi desluşit pe faţa ei, făcându-l pe Angel să geamă în sinea lui.

— De fapt, începu ea doar pentru a se opri, răzgândindu-se în mod evident. Nu.

Întrebarea despre ce-i făcuse în noaptea aceea avea categoric să-l bântuie, deoarece nu-şi amintea mai nimic în afară de deschiderea sticlei de whisky pe care i-o dăduse barmanul pentru a-i amorţi durerea în drum spre casă. Nu voia să o facă mincinoasă. Oricum nu-i plăcea să-şi ceară scuze, mai ales pentru ceva ce nu putea remedia, mai ales că era vina ei. Dacă nu s-ar fi făcut tot mai drăguţă de fiecare dată când o vedea…

Îşi dorea să ştie cum reuşea să facă aşa ceva. Chiar şi acum, oricât de enervat era pe ea şi pe fostul ei curtezan

bătăuş, îi venea să o ia în braţe şi să o sărute. Dar avea suficiente motive pentru a nu ceda dorinţelor pe care i le stârnea ea. Acestea însă deveneau tot mai greu de ţinut minte, iar acum era într-o dispoziţie în care îi venea să le uite pe toate. Se lăsă condus de această dispoziţie.

— Ar trebui să nu mai faci asta, Cassie, îi spuse el pe tonul său leneş, tărăgănat, în timp ce se apropie de ea.

Ea se dădu imediat înapoi, până când uşa îi împiedică mişcările.

— Ce?

— Să mă cauţi fără motive întemeiate.

Asta îndepărtă prudenţa din expresia ei, înlocuind-o cu indignarea.

— Am avut un motiv. M-am gândit, prosteşte, că ai fost rănit mai rău decât mi se păruse.

El se întinse spre ea, împingând-o deliberat în uşă. Surpriza i se citi cu uşurinţă pe chip, iar el o auzi icnind atunci când îi cuprinse faţa în palme şi i-o ridică înspre el. Nu putu rezista să nu-i mângâie buza de jos cu degetele mari. Era o buză atât de fină, de elastică. Îşi dorea s-o guste – şi să-i guste limba – şi sfârcurile, dacă l-ar fi lăsat. La naiba, îşi dorea să guste fiecare centimetru din ea. Păcat că nu voia să-l lase.

Dar odată ce reuşise să o uimească, continuă:

— Îngrijorată, Cassie? Pentru un ucigaş înrăit ca mine? Sunt foarte mişcat.

Cassie nu ştia ce se întâmpla. Tocmai se răstiseră unul la celălalt, însă acum el folosea tonul acela răguşit pentru a o fermeca. În cel mai ascuns colţ al minţii, îşi spuse că el nu arăta deloc mişcat. Arăta flămând, iar din câte se părea, ea era în meniul său.

Trebuia neapărat să-l oprească. Însă în timp ce gura lui cobora încet peste a ei, oferindu-i suficient timp pentru a face asta, ea nu se putu gândi la ce i-ar putea spune. Adevărul era că „trebuia” nu mai era o prioritate în acest moment, cedându-i locul anticipării. Simplul gând că avea să-i simtă din nou gustul era incredibil de excitant.

Dar nu era nimic în comparaţie cu realitatea, care o

făcu să-şi piardă suflul şi îi transformă oasele în jeleu. Se sprijini cu mâinile de uşă pentru a-şi păstra echilibrul, însă asta nu funcţionă, aşa că se prinse de umerii lui în schimb. Era mai bine, dar tot simţea că ar cădea dacă ar fi fost lăsată singură, mai ales că acum buza ei de jos era suptă cu blândeţe de gura lui.

Un sunet ca un tors luă naştere în gâtul ei; degetele i se îngropară în muşchii lui. Probabil că el simţise că avea o problemă, deoarece şoldurile lui se împinseră în faţă, lipind-o de uşă, oferindu-i sprijinul de care ea avu nevoie atunci când degetele lui mari îi deschiseră gura. Angel îi căuta acum limba, şi o găsi, tachinând-o până când ea i-o oferi cu inocenţă.

Ce primi în schimb fu un val de căldură care se răspândi cu viteză, şi încă multe alte senzaţii şi dorinţe pe care nu le înţelese. Era prezentă şi frica, deoarece nu avea niciun control asupra a ceea ce i se întâmpla sau simţea. Apoi îl auzi pe Angel gemând, şi Cassie fu luată pe sus, cu picioarele atârnând, cu sânii striviţi de pieptul lui, iar sărutul lui căpătă o intensitate sălbatică, căreia ea nu avea experienţa pentru a-i răspunde.

Frica preluă conducerea şi ea-l împinse pe Angel. El îi dădu imediat drumul. Ea se sprijini din nou de uşă, respirând cu greutate. El o privi lung pentru un moment interminabil, iar ea ştiu că el se lupta cu ceva puternic, primitiv chiar, aşa că-şi ţinu respiraţia aşteptând, nesigură dacă voia într-adevăr că el să câştige lupta sau nu.

În cele din urmă, el spuse:

— De data asta nu-mi cer scuze. Dacă mai vii aici, voi considera că vrei să termin asta, aşa că-ţi voi face pe plac.

Cassie nu se prefăcu că nu înţelegea. Pentru un moment, avu probleme în a deschide uşa fără să-i tremure degetele, însă după aceea plecă.

Angel mai rămase acolo puţin, uitându-se la uşa închisă, înainte de a ceda impulsului de a o lovi cu pumnul, apoi înjură când mâna lui deja umflată începu să pulseze. Dar nu era singura parte a trupului său care pulsa.

De ce îi permitea să-l stârnească în asemenea hal? Îi

permitea? La naiba, nu părea să fie nimic ce ar fi putut el face, şi în cele din urmă admise acest lucru. I-ar fi plăcut să o înveţe pe domnişoara Cassandra Stuart să nu mai fie atât de cuviincioasă. Dacă rămânea aici suficient de mult, poate că reuşea.

Capitolul 19

După ce se gândi la asta timp de o săptămână, Cassie ajunse la concluzia că Angel o sărutase din nou deoarece fusese furios pe ea. Fusese frustrat din cauza incapacităţii de a-şi folosi mâna cu pistolul. Probabil o învinovăţise pe ea pentru bătaia cu Morgan.

Explicaţia avea sens, şi se potrivea cu ameninţarea pe care o făcuse el în ziua în care ea-l călcase pe picior. Nu îl luase în serios atunci, dar el îi spusese că îi era datoare şi că avea să-şi recupereze datoria sărutând-o. Faptul că se înfuriase din nou pe ea îi adusese probabil aminte de cealaltă întâmplare, iar acum se hotărâse să meargă până la capăt şi să-şi pună ameninţarea în practică. La urma urmei, cum altfel se putea răzbuna pe ea? N-o putea provoca la un duel. Nici măcar nu pleca, pentru că nu venise pentru ea, ci pentru Lewis Pickens.

Avea sens. Ce nu avea sens era ideea că ar dori-o. Bărbaţii nu o doreau – nu pe ea. Chiar şi acei bărbaţi care o curtaseră oarecum acasă nu se deranjaseră să se poarte ca şi cum ar fi dorit-o. Pe aceia îi interesase ferma şi numărul de vite de pe păşune. Morgan fusese diferit, însă Cassie aflase suficient de repede că sentimentele lui nu fuseseră reale, că şi el urmărise doar averea ei, ca toţi ceilalţi.

Însă cu Angel, ei bine, lucrurile fuseseră ciudate de la bun început. Nu avea cum să evite adevărul. Iar el nu avea niciun interes pentru viaţa la fermă, aşa că nu avea cum să fie tentat de averea ei. Şi, dacă se gândea mai bine, nu putea lua în considerare noaptea în care fusese atacată de Slater. Atunci se aflase într-o stare ruşinoasă de confuzie. În

plus, se lipise de Angel. Probabil el presupusese că voia să fie sărutată, şi îi făcuse pe plac. Nu-şi caracterizase chiar ea comportamentul din acea seară drept unul nesăbuit? Nu luă în considerare nici prosteala lui din noaptea în care fusese beat. Pur şi simplu nu fusese în deplinătatea facultăţilor mintale atunci.

În sprijinul concluziei ei venea faptul că, de când o sărutase, Angel nu spusese niciun cuvânt pe marginea acestui subiect, se purtase ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Fusese la fel de concis şi morocănos ca întotdeauna de fiecare dată când se întâlnise cu el, ceea ce nu fusese prea des, de vreme ce se străduise din toate puterile să-l evite, schimbându-şi chiar orele meselor pentru a nu se intersecta cu el pe hol în drumul lui spre bucătărie şi al ei spre sufragerie.

Problema era că ea se surprinsese de mai multe ori dorindu-şi să nu aibă dreptate. Era o neghiobie, dar nu se putea abţine, Nu putea să nu se gândească la acel ultim sărut, regretând că o speriase la sfârşit. Dacă nu l-ar fi împins…

O tulburau sentimentele confuze pe care le trăia. Avea nevoie de cineva cu care să poată vorbi, cineva care să o ajute să-şi pună ordine în gânduri. Acasă ar fi mers să vorbească cu Jessie Summers. Aici, singura ei prietenă apropiată fusese Jenny, dar chiar dacă reuşea cumva să stea de vorbă cu Jenny, aceasta era prea tânără pentru a-i oferi sfaturi mature. La naiba, Jenny avea mai multă nevoie de ajutor decât Cassie.

Ar fi fost drăguţ să nu fi fost aşa, deoarece, spre surpriza lui Cassie, Jenny Catlin veni la ea în acea după-masă. Pentru a spori şi mai tare suspansul, tânăra ei prietenă arăta în ultimul hal, cu părul blond încâlcit, ca şi cum ar fi alergat până acolo, cu hainele şifonate, ca şi cum nu s-ar fi schimbat de o săptămână. Iar Buck nu exagerase deloc, frumoşii ochi albaştri ai lui Jenny erau acum roşii şi umflaţi.

Cassie o pofti în salonul din faţă şi încercă să o facă să se aşeze, însă nu reuşi. Jenny se ridică după câteva

secunde şi începu să se plimbe agitată prin cameră, ca un animal încolţit.

Adevărul era că Cassie nu ştia ce să-i spună fetei, după toate necazurile pe care le pricinuise. „Îmi pare rău” părea prea banal. O spuse, oricum. Jenny dădu doar cu nepăsare din mână în timp ce se opri în faţa ferestrei, aruncând o privire neliniştită afară.

Cassie o întrebă:

— Mama ta nu ştie că eşti aici, nu-i aşa?

Jenny clătină din cap şi începu să se plimbe din nou în jurul camerei.

— Am aşteptat până când ea şi Buck au plecat azi în oraş.

— Îţi face zile fripte?

— Vrei să spui, în afară de faptul că se uită mereu la mine ca şi cum aş fi înjunghiat-o pe la spate?

Cassie tresări, amintindu-i.

— Ştiai că partea aceea nu avea să fie uşoară.

— Ştiu.

— Atunci care este problema?

Jenny îşi puse mâna pe abdomen şi apoi izbucni în lacrimi.

Cassie nu era prea grozavă la dezlegarea unor asemenea ghicitori.

— Spune-mi, Jenny.

Jenny îşi cuprinse abdomenul şi hohoti.

— Tocmai ţi-am spus. Voi avea un copil cu el.

Cassie rămase cu gura căscată. Dură un timp până reuşi să spună:

— Eşti sigură?

— Sunt sigură de mai mult de o lună deja. Ce mă fac? Nu-i pot spune mamei. Este suficient de rău că m-am căsătorit cu un MacKauley fără încuviinţarea ei, dar asta… mă va da probabil afară.

— Nu ar face…

— Ba da!

— Nu, nu ar face asta – dar dacă o face, poţi veni să locuieşti cu mine.

Asta nu uscă lacrimile lui Jenny. De fapt, îi înteţi plânsul.

— Nu vreau să locuiesc cu tine. Vreau să locuiesc cu Clay, însă el nu mă vrea!

Cassie oftă în sinea ei. Cel puţin nu se înşelase cu privire la sentimentele lui Jenny şi, după cum spusese Morgan, probabil avusese dreptate şi în legătură cu cele ale lui Clayton. Era o consolare slabă, când pentru părinţi nu contau sentimentele copiilor lor, însă tot o eliberă pe Cassie de o parte din vina pe care o simţea – deşi nu rezolva nimic. Poate că fata îşi iubea cu adevărat soţul, dar situaţia era lipsită de orice speranţă când soţul ei era prea lipsit de maturitate pentru a-şi înfrunta tatăl.

Cassie oftă din nou, de această dată tare.

— Jenny, cum de a mers totul atât de rău? Tu şi Clayton eraţi atât de încântaţi şi de fericiţi când aţi plecat la Austin.

Jenny se trânti în cele din urmă pe un scaun şi mărturisi:

— Am ajuns cumva să vorbim despre cine s-a îndrăgostit de celălalt prima dată. El a spus că nici nu m-ar fi băgat în seamă dacă nu i-ai fi spus tu că-l iubeam. Asta m-a înfuriat, aşa că i-am spus adevărul, ca nici eu nu m-am gândit vreodată la el în acest fel până când mi-ai spus tu că mă iubea. A luat foc atunci. A spus că a fost păcălit. Cred că era deja speriat de ce avea să spună tatăl lui odată ajunşi acasă.

Cassie n-ar fi fost surprinsă deloc dacă acesta era adevărul. Se întrebă dacă ar fi trebuit să-i spună lui Jenny că soţul ei regreta probabil faptul că o abandonase. Cu siguranţă nu putea înrăutăţi lucrurile.

— Dacă te consolează vreun pic, cred că şi Clayton este la fel de nefericit ca şi tine acum.

Jenny se ridică imediat în picioare, cu ochii mari şi plini de speranţă.

— De unde ştii asta?

— Am avut o întâlnire neplăcută cu Morgan acum vreo două săptămâni. Mi-a spus că fratele lui nu mai munceşte,

că nu mai este cu mintea întreagă de când s-a întors din Austin. Morgan a mai spus că Clayton vorbea despre „drepturi” şi că ar putea veni să te ia înapoi, dar că R.J. l-a biciuit pentru a-i scoate lucrurile astea din cap.

Jenny sări din nou în picioare, dar de data aceasta din cauza furiei.

— Îl urăsc cu adevărat pe bătrânul ăsta.

Cassie nu o putea contrazice, dar îi arătă totuşi.

— Mama ta e la fel de rea, dar pe ea nu o urăşti.

— Cine spune că nu?

— Haide, Jenny, de la ură a pornit totul. Dragostea trebuia să pună capăt problemelor.

Jenny se opri şi-o privi ţintă.

— Dacă asta ai crezut, înseamnă că visai. Dar nu te învinuiesc pentru că te-ai jucat de-a peţitoarea. Înainte de a ne certa în noaptea nunţii, totul a fost minunat. Nu regret nici că sunt însărcinată cu copilul lui. Doar că nu ştiu ce să fac în legătură cu asta. Lacrimile începură să i se adune din nou în ochi. Nu vreau să fiu o mamă divorţată.

— Atunci nu fi. Mama ta nu poate semna actele de divorţ în locul tău, Jenny. Aşa că nu le semna.

— Mă va obliga.

— Poate că nu. Nu te-ai gândit că bebeluşul acesta ar putea schimba perspectiva tuturor asupra situaţiei? Va fi primul nepot al mamei tale, la urma urmei. Şi primul nepot al lui R.J.

Jenny oftă.

— Tot nu înţelegi, Cassie. Ura lor are rădăcini prea adânci. Singurul mod în care ei doi ar îngropa securea războiului ar fi în pieptul celuilalt.

Optimismul lui Cassie nu putea face faţă la aşa ceva.

— Nu am prea fost de ajutor, nu-i aşa?

— Ştiu că nu poţi face nimic pentru mine, Cassie. Trebuie să mă întorc înainte să mi se simtă lipsa şi înainte ca Buck să trimită oameni în toate părţile să mă caute. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva. Mulţumesc pentru asta.

Cassie dădu din cap, înţelegând prea bine. Propriile ei

necazuri păreau nesemnificative acum. Cel puţin ea nu era însărcinată şi îndrăgostită fără speranţă de un bărbat pe care mama ei nu l-ar fi acceptat niciodată. Însă nu putea suporta gândul că ea avea să plece şi să scape din această situaţie într-o săptămână, în timp ce Jenny ar fi rămas să facă faţă problemelor create de Cassie.

În timp ce-şi conducea prietena la uşă, spuse:

— Mi-ar plăcea să-i pot aduce pe mama ta şi pe R.J. în aceeaşi cameră, să le bag minţile în cap.

— Nu ar sta în aceeaşi cameră împreună.

— Atunci i-aş încuia.

Jenny râse.

— Asta ar fi ceva – nu, s-ar ucide unul pe celălalt, cu siguranţă.

— Sau ar fi obligaţi să-şi rezolve problemele.

— Este o idee drăguţă, Cassie, dar ar fi nevoie de un miracol pentru a se întâmpla.

Cassie nu avea niciun miracol la îndemână, însă îl avea pe infamul Angel sub acoperişul ei. În timp ce închidea uşa în urma prietenei ei, se întrebă…

— Nici să nu-ţi treacă prin cap.

Cassie tresări la auzul vocii profunde şi se întoarse. Îl zări pe Angel stând la baza scărilor. Avea pălăria pe cap, lăsată mult peste ochi. Purta de asemenea impermeabilul lui galben şi basmaua neagră legată în jurul gâtului. Era evident că se pregătea să plece sau tocmai se întorcea de undeva. Cât de multe auzise?

Ea ridică dintr-o sprânceană în direcţia lui, făcând pe nevinovata.

— Ce să nu-mi treacă prin cap?

Privirea pe care i-o aruncă el sugera că nu apreciase mica ei piesă de teatru.

— Să te amesteci. Dacă te prind că mai faci asta pe-aici, voi fi obligat să fac ceea ce trebuia să facă tatăl tău cu ani în urmă şi să îţi dau câteva la fund. Nu fi aşa ţâfnoasă, altfel voi face asta oricum. Jur că nu ştii să renunţi cât eşti în avantaj.

— Ce te faci să crezi că sunt în avantaj?

— Vom pleca amândoi de aici în câteva zile, ferma este încă în picioare, tu eşti încă întreagă, iar eu nu a trebuit să ucid pe nimeni. Din punctul meu de vedere, ăsta se numeşte avantaj. Aşa că nu te mai amesteca în nimic până ajungi acasă, unde mama ta se poate ocupa de necazurile pe care le provoci. Pun pariu că este obişnuită să facă asta.

Cassie se îndreptă hotărâtă spre el, însetată să-l pălmuiască, însă nu făcu decât să se oprească lângă el, privindu-l duşmănos.

— Nu eu te-am chemat aici, dacă ţii minte. De fapt îmi amintesc că ţi-am cerut chiar să pleci. De vreme ce vecinii mei au fost liniştiţi, nu văd de ce ai mai rămâne aici. Este evident că mă lasă să aştept până revine tata acasă.

— Şi ce vrei să spui?

— Aş spune că ai făcut ceea ce aveai de făcut aici, aşa că ar trebui să te gândeşti la plecare – preferabil astăzi.

— Cine te-a întrebat pe tine?

Mormăi întrebarea în timp ce se ridica, forţând-o pe ea să urce câteva trepte pentru a păstra contactul vizual. N-o făcu imediat, de vreme ce era evident că-l împinsese peste limita în care era doar puţin nervos. Şi încă nu terminase.

— Rămân, Cassie, nu doar până când se întoarce tatăl tău, ci până te văd plecată de aici. N-o să se întâmple suficient de repede pentru mine, dar până atunci – *nu te mai amesteca.* Ai înţeles?

Ea fu surprinsă că putea face mai mult decât numai să dea aprobator din cap.

— Da, am înţeles perfect. Ar fi trebuit să ştiu mai bine decât să mă aştept să îmi înţelegi poziţia sau să simţi vreun gram de compasiune pentru cei doi tineri care se iubesc. Pentru asta ar trebui să ai o inimă…

Plecă după ce rosti aceste cuvinte, îndepărtându-se pe hol. El privi în urma ei, amuzat de îndrăzneala ei. Curajul ei apărea atunci când se aştepta cel mai puţin. La naiba, îi plăcea lucrul acesta la ea.

— O, am o inimă, drăguţă, spuse el încet. Din fericire

este înfăşurată într-o piele prea rezistentă pentru ca tu s-o poţi străpunge.

Capitolul 20

Cassie amână cât putu să facă o altă călătorie în oraş cu Angel, dar adevărul era că tatăl ei nu era adeptul surprizelor, aşa că ar fi trebuit deja să o anunţe când avea să sosească. O telegramă ar fi fost adusă acasă, însă o scrisoare ar fi aşteptat la oficiul poştal, să fie ridicată. Asta însemna un drum în oraş, iar Angel tot nu voia să o lase să meargă singură.

Cu Crăciunul la distanţă de doar o săptămână, avea de făcut şi ceva cumpărături. Acesta era un gând lipsit de orice bucurie. Era o sărbătoare pe care o aşteptase întotdeauna cu nerăbdare. Anul acesta avea să fie o excepţie, deoarece în lipsa altor întârzieri, tatăl ei avea să ajungă acasă în câteva zile, însă ea nu-şi putea prelungi vizita nici măcar cu câteva zile, aşa că avea să fie primul Crăciun pe care îl petrecea fără niciunul din părinţii ei. Sărbătoarea avea să o prindă singură în tren sau într-o diligenţă ce se îndrepta spre nord.

Totuşi, nu la asta se gândea în acea după-masă în drum spre Caully. După ce ea şi Angel avuseseră acel schimb neplăcut de cuvinte, cu trei zile în urmă, după vizita lui Jenny, îşi dăduse brusc seama că el avea să iasă curând, foarte curând, din viaţa ei şi nu avea să-l mai vadă niciodată. Deşi proveneau din aceeaşi zonă din Wyoming, trecuseră ani în care el venise şi plecase din Cheyenne fără ca drumurile să li se intersecteze vreodată. Nu avea de ce să creadă că lucrurile ar fi stat altfel, odată ajunsă acasă.

Şi chiar dacă s-ar fi întâmplat să-l vadă vreodată prin Cheyenne, Angel ar fi traversat probabil pe cealaltă parte, evitând-o. De ce nu? Nu era ca şi cum ar fi devenit prieteni în timpul şederii lui aici. Ba dimpotrivă. El abia aştepta să plece, iar ea – ei îi venise să plângă în aceste ultime trei

zile.

În mod surprinzător, de această dată Cassie nu avu niciun fel de îndoieli cu privire la călătoritul alături de Angel. De fapt, alegând trăsura, ea-l provocase oarecum pe acesta să-i îndure compania şi conversaţia. El nu se simţise probabil pregătit să facă faţă. Îşi luase calul şi călărea suficient de departe în faţă pentru a descuraja conversaţia pe drum. Nici măcar nu-şi dăduse seama că pe sub haina tivită cu blană purta găteli decorate cu dantelă albă şi de culoarea lavandei, ultimul strigăt în moda din Chicago. Cam atâta despre faptul că-şi pierduse jumătate din dimineaţă frământându-se cu ce să se îmbrace.

În oraş o aştepta într-adevăr o scrisoare de la tatăl ei. Nu-i spusese data exactă în care avea să revină, însă promitea să fie acasă înainte de Crăciun.

Când îl informă pe Angel despre asta, el primi veştile cu expresia sa impenetrabilă, care nu-i dezvăluia ei nimic din ce simţea, însă putea ghici. Trebuia să fie fericit că totul avea să se sfârşească în curând.

Cel puţin nu dădură de niciun necaz în Caully de această dată. Richard era acolo, cu câţiva dintre angajaţii fermei MacKauley, însă nu făcu decât să-i privească lung în drumul său spre ieşirea din oraş. Cassie nu rămase mai mult decât trebuia, deşi se înserase deja când ajunse cu trăsura în hambar. Angel o urmă şi începu să deshame caii înainte ca ea să fi apucat să coboare.

— Emanuel se ocupă de asta, îl informă ea rece, deja într-o dispoziţie foarte proastă.

El replică fără a se opri din ceea ce făcea:

— Nu-l văd aici pe băiat, tu-l vezi?

Cassie îşi ridică brusc capul la auzul tonului posomorât cu care îi vorbise el. Ea era cea într-o dispoziţie proastă. El de ce era ţâfnos?

— Luând în considerare cât este ceasul, spuse ea înţepată, presupun că ia cina. Dar mă pot ocupa eu de caii de la trăsură. Tu trebuie să te ocupi de propriul…

— Nu forţa limita, Cassie, îi tăie el vorba, tot fără a se opri din ceea ce făcea. Du-te în casă…

— Asta e o idee foarte bună, interveni o nouă voce. De ce nu facem cu toţii asta?

Se auziră trei pistoale a căror piedică fu scoasă deodată. Cassie se holbă la Richard MacKauley care ieşi din umbră din spatele hambarului. Din cele două părţi se apropiară Morgan şi Frazer. Fiecare dintre ei avea pistolul aţintit asupra lui Angel.

O capcană? Richard trebuie să se fi grăbit până acasă să-şi cheme tatăl, aşa cum făcuse Morgan data trecută. Doar că de data aceasta nu veniseră să o înfrunte doar pe Cassie.

— Nu mişca, Angel, altfel numele tău va căpăta un alt înţeles, spuse Richard venind în spatele lui şi scoţându-i cu grijă pistolul din toc.

Angel îl lăsă. Nu prea avea de ales, presupunea Cassie, deşi era surprinsă că nu spusese sau nu făcuse nimic înainte de a pierde ocazia. Prin prisma profesiei sale, ar fi trebuit să fie familiarizat cu astfel de situaţii, ar fi trebuit să aibă câţiva aşi în mânecă, prin intermediul cărora să fi întors situaţia în favoarea sa. Desigur, ea nu văzuse încă cel de-al patrulea pistol, aţintit asupra ei.

Oricum nu-i acordă multă atenţie atunci când se întoarse către bărbatul care vorbise prima dată. R.J. stătea în uşa lată a hambarului, rânjind larg. Rânjetul acela ar fi trebuit să o avertizeze că nu avea să-i placă ce auzea.

Însă trebui să întrebe:

— Ce aveţi de gând, domnule MacKauley?

— Am venit să-ţi fac o favoare, domnişoară Stuart, un fel de mulţumire pentru tot ce ai făcut pentru familia mea. Nu te puteam lăsa să te întorci acasă fără să-ţi arătăm… aprecierea noastră.

Cassie se uită în jurul ei. Frazer era amuzat de cuvintele pe care le alesese tatăl lui. Richard nu era amuzat, iar Morgan nu părea să dorească să fie acolo deloc. Clayton se remarca prin absenţă. Iar Angel avea aceeaşi expresie de nepătruns ca întotdeauna.

Prin mintea lui Cassie trecu gândul că astăzi, tocmai astăzi, decisese să nu-şi ia cu ea pistolul în oraş – şi de ce?

Dintr-o vanitate prostească, încercând să arate cât mai bine pentru cineva care nici măcar nu remarcase. Şi totuşi, R.J. nu ar fi plănuit ceva foarte grav. Nu ar fi stat acolo rânjind dacă voia să-i facă cu adevărat rău. Nu?

— Aş prefera să nu-mi faceţi nicio favoare, domnule MacKauley, începu ea cu prudenţă, apoi sugeră: De ce nu vă gândiţi că am plecat deja? Oricum voi pleca în câteva zile.

— Ştiu asta. De aceea sunt aici acum, să te ajut înainte de a fi prea târziu.

Cassie se încruntă.

— Cum să mă ajutaţi?

— Vrem să ne asigurăm că eşti la casa ta, înainte ca tânărul ăsta al tău să dispară din nou.

La casa ei? Era prea incredibil pentru a reuşi să înţeleagă imediat, însă când o făcu, Cassie începu să râdă.

— Glumiţi.

— Nu, doamnă, clătină R.J. din cap. L-am adus deja pe predicator, aşteaptă în salonul tău. A fost fericit să ajute, mai ales când a auzit că trăiţi sub acelaşi acoperiş fără niciun însoţitor potrivit.

Culoarea inundă obrajii lui Cassie la insinuarea făcută de R.J., însă dispăru de îndată ce ea-şi dădu seama de implicaţiile celor spuse de el. Aveau de gând să-l forţeze pe Angel să se căsătorească cu ea. Însă nimeni nu-i putea face aşa ceva unui bărbat ca el. Avea să fie furios, avea să-i ucidă pe toţi de îndată ce-şi recupera pistolul.

Afurisitul de Frazer. Spusese că tatălui lui avea să-i placă ideea, iar el se asigurase probabil că făcea ceva în legătură cu asta. Îl privi cu o duşmănie care ar fi trebuit să-l lovească asemenea unui trăsnet. El îi rânji înapoi, fără nicio remuşcare.

— A ieşit chiar din gura ta, domnişoară Cassie, insistă el. Iar cuplurile logodite se căsătoresc în cele din urmă, nu?

Propria ei minciună, întorcându-se să o bântuie în cel mai monstruos mod. Frazer ştia că fusese o minciună. R.J. ştia şi el probabil. Făceau asta doar pentru a se răzbuna – „răsplata meritată”, după cum o numise Frazer. Însă nu-i

putea lăsa să meargă până la capăt. Pentru binele lor, trebuia să-i oprească.

Cassie se temea să-l privească pe Angel pentru a vedea cum făcea faţă acestei dileme, dar ştia că nu avea să spună nimic. Nu acesta era modul lui de lucru. Avea să se răfuiască cu ei după aceea, şi pe bună dreptate, de vreme ce felul în care procedau ei nu era nici pe departe unul legal.

Totuşi, nu putea permite ca lucrurile să meargă mai departe. Trebuia să mai mintă. Iar dacă asta nu funcţiona, trebuia să refuze pur şi simplu să coopereze.

Se întoarse din nou spre R. J.

— Apreciez grija, domnule MacKauley, însă mama a plănuit deja o nuntă mare la sfârşitul lui ianuarie. Au fost invitaţi deja sute de oaspeţi. Nu m-ar ierta niciodată dacă trebuie s-o anuleze.

Bătrânul chicoti.

— Nu trebuie să-ţi dezamăgim mama. Nicio lege nu spune că nu te poţi căsători de două ori – cel puţin cu acelaşi bărbat.

Cassie scrâşni din dinţi.

— Atunci voi aştepta până când se întoarce tata, să mă conducă la altar.

— Mai poţi face o nuntă când ajunge Charles, dar nu-l vom dezamăgi pe predicator în seara asta, de vreme ce a bătut drumul până aici pentru a face lucrul corect. Te conduc eu, micuţo. Ar fi o adevărată onoare.

Cassie se înfurie.

— Pe naiba ar fi! Nu mă voi căsători pentru ca dumneavoastră să vă simţiţi răzbunat, domnule MacKauley. Dacă v-aţi deschide ochii, aţi vedea că Jenny şi Clayton îşi doresc să fie împreună. Ţâfna dumneavoastră este cea care le stă în cale şi cea care v-a adus astăzi aici. Ce aveţi de gând să faceţi? Să trageţi în mine?

— Ei, ei, sigur că nu putem face asta, spuse el după ce se gândi puţin, apoi dădu aprobator din cap în direcţia ei. Dar probabil îl voi împuşca pe el în schimb.

„El” era Angel, şi gândul că ar putea fi împuşcat îi

îngheţă lui Cassie sângele în vine. El tot nu spusese încă nimic, iar ea nu mai putu evita să-l privească. Însă acest lucru fu o greşeală care o făcu să simtă frica aşa cum nu putuseră să o facă cei din familia MacKauley. Angel era furios, desigur, şi dintr-un oarecare motiv, furia aceea era îndreptată spre ea. Nu, nu dintr-un *oarecare* motiv. Era vina ei, iar el nu făcea decât să pună vina acolo unde îi era locul.

Ea se întoarse din nou, suficient de speriată acum pentru a negocia cu R.J. dacă trebuia. Angel nu-i oferi însă ocazia. Se apropie şi o smulse din trăsură. Nimeni nu încercă să-l oprească.

— Să terminăm cu asta, Cassie. O nuntă sau trei, nu e nicio diferenţă.

Tonul său era la fel de blând ca şi expresia feţei, dar ea nu se lăsă păcălită. Văzuse furia lui, aşa că picioarele i se înfipseră în sol în timp ce el începu să o tragă spre casă. Ajunseră oricum acolo, cu cei din familia MacKauley urmându-i îndeaproape. Predicatorul îi aştepta într-adevăr înăuntru.

Ultima ei speranţă. Tot ce trebuia să facă era să-i spună că ea şi Angel erau forţaţi să se căsătorească…

— Nici un cuvânt în afară de „da”, îi şuieră Angel în ureche. Ai înţeles?

Cassie îl privi ţintă, nesigură cu privire la motivul pentru care cedase. Poate pentru că odată ce se termina totul, el îşi putea recupera pistolul, apoi avea să se dezlănţuie iadul. Spera ca măcar predicatorul să fie lăsat să plece întâi. Pentru bărbaţii MacKauley nu avea niciun pic de simpatie acum. Biata Maria avea să o ia razna la vederea sângelui…

— Ai înţeles? repetă Angel.

Ea dădu din cap. Ce-i păsa ei dacă avea să aibă o baie de sânge în salon? Întâi trebuia să se căsătorească, iar asta se făcu fără prea multă suferinţă. Exista chiar o mică parte din ea care regreta că nu era adevărat. Era o nebunie. Când se gândi la ce avea să spună mama ei auzind despre această nuntă cu pistolul la tâmplă… desigur, trebuia să fie în viaţă pentru a-i povesti, şi nu era deloc sigură că avea să

supravieţuiască nopţii.

R.J. râdea în timp ce-l conducea pe predicator afară din casă. Morgan nu venise în salon pentru a asculta jurămintele, deşi Cassie îi auzise mormăitul în hol înainte de a pleca împreună cu tatăl său. Richard nu arăta mai amuzat decât înainte. De fapt, părea să se simtă destul de inconfortabil acum. Deştept bărbat. Ar fi fost şi mai deştept dacă ar fi luat pistolul lui Angel cu el, dar şi-l dăduse jos de la centură în timp ce părăsea camera, dorind evident să-l lase pe o măsuţă din hol. Cassie spera să se răzgândească înainte de a pleca.

Însă Frazer, acest ticălos excentric, rămăsese încă acolo, rânjind în direcţia proaspătului cuplu de însurăţei, parcă aşteptând ca şi ei să-i împărtăşească încântarea. Din fericire, Angel îl ignora. Se dusese la fereastră, urmărind plecarea celorlalţi. Cassie nu-l putu ignora. Rânjetul bărbatului o scotea din minţi.

Se îndreptă hotărâtă spre el şi-l dădu efectiv afară din cameră, împingându-l spre uşă, şoptindu-i plină de furie:

— Eşti mulţumit acum? Dacă nu te omoară Angel, cred că o voi face eu.

— Ce mare brânză, Cassie? avu el neruşinarea de a răspunde. Tata e mulţumit acum, iar voi puteţi anula căsătoria. Care este aşadar problema?

— Problema este că Angel ar putea să nu vadă lucrurile în acest fel, neghiobule. Acum ieşi afară din casa mea.

O încercă un sentiment profund de satisfacţie când trânti uşa în urma lui Frazer, însă o privire aruncată spre măsuţa din hol îi confirmă că Richard nu fusese la fel de deştept pe cât sperase ea. Lăsase acolo pistolul lui Angel. Ea-l luă, căutând un loc în care să-l ascundă, însă nu găsi niciunul pe hol, aşa că-l strecură în haina ei şi-l simţi cum îşi găsi o poziţie confortabilă în corsajul ei strâmt. Deodată realiză că nici măcar nu-şi dăduse jos haina înainte de nuntă.

Simţi impulsul nestăpânit de a izbucni în râs. Reuşi să se oprească, suspinând mut.

— Cassie?

Ea tresări la auzul vocii lui venind dinspre salon. Încă nu era pregătită pentru asta.

Puteau discuta despre anularea căsătoriei a doua zi. În această seară, nu doar pistolul lui avea nevoie de o ascunzătoare.

Fără să-i răspundă, se grăbi să urce scările şi se încuie în camera ei.

Capitolul 21

Când Cassie nu coborî la cină în acea seară, Emanuel fu trimis sus cu o tavă cu mâncare. Maria se depăşise pe sine însăşi, pregătind câteva dintre felurile preferate de mâncare ale lui Cassie. Ei bine, fusese suficient timp, de vreme ce nu avusese încă de curăţat nicio pată de sânge. Probabil că menajera ascultase sau ghicise ce se întâmplase. Însă Cassie abia se atinse de mâncare.

Se plimbă mult dintr-o parte în alta a camerei, cu Marabelle dându-i târcoale şi aproape împiedicând-o de câteva ori. Ca de obicei, pantera îi simţise supărarea şi nu avea să se liniştească decât deodată cu ea. Însă Cassie era un pachet de nervi, întrebându-se dacă Angel plecase de acasă, întrebându-se ce avea el de gând să facă – şi cui. Îi era imposibil să se aşeze, cu atât mai puţin să se gândească să se pregătească de culcare.

Când auzi bătaia la uşă, era atât de adâncită în gânduri încât nu se gândi de două ori înainte de a deschide uşa, presupunând că era Emanuel, care se întorsese după tavă. Nu era.

— Nu credeam că-mi vei deschide, spuse Angel.

Nu ar fi făcut-o dacă ar fi ştiut că era el. Ar fi închis imediat uşa la loc dacă el nu ar fi păşit înăuntru, împiedicând-o să închidă uşa fără să-i zdrobească piciorul. Nu o făcu. În schimb, începu să se îndepărteze de uşă. Părea să facă acest lucru foarte des în preajma lui.

Probabil îşi voia pistolul. Nu, nu avea de unde să ştie că era la ea. Probabil îl voia pe al ei. Trebuia să-l facă să se răzgândească cumva – orice ar fi avut de gând.

— Probabil ţi-a fost foame.

Ea-i urmă privirea înspre tava goală.

— Lui Marabelle i-a fost, replică ea, neavând încredere nici măcar pentru o secundă în tonul lui calm. Uite, putem vorbi despre asta?

— Sigur – după ce scapi de felină.

Marabelle era aşezată lângă Cassie. Ultimul lucru pe care voia Cassie să-l facă, ştiind cât de prudent era Angel în prezenţa panterei, era să o scoată pe aceasta din cameră. Însă presupunea că ar fi fost potrivit să dea dovadă de bună-credinţă acum, aşa că o conduse pe Marabelle înspre uşă şi-o scoase pe hol. Angel intrase şi mai mult în cameră, lăsându-i panterei calea liberă.

Cassie închise uşa, însă rămase în apropierea acesteia. Angel mai fusese în camera ei o singură dată. Îşi amintea noaptea aceea şi simţi fluturi în stomac. El se uita lung la patul ei. De ce se uita aşa la patul ei?

Inspiră adânc şi începu să vorbească pe un ton firesc, sperând să păstreze discuţia la un nivel raţional.

— Ştii, nu trebuie să ucizi pe nimeni din cauza asta. Voi obţine o anulare. Va fi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Ochii lui se opriră asupra lui Cassie, întâlnindu-i pentru scurt timp privirea, înainte de a coborî spre gura ei.

— Va trebui să obţii divorţul.

— Nu, nu înţelegi. O anulare este mult mai uşor de obţinut.

Ochii lui se fixară într-ai ei acum. Respiraţia lui Cassie deveni greoaie din cauza intensităţii cu care o privea.

— Nu, după noaptea asta nu va mai fi, spuse el pe tonul lui tărăgănat, fascinant.

— De ce?

Abia reuşi să scoate cuvintele pe gură.

— Pentru că am chef să mă joc de-a soţul.

— *Poftim?*

El porni în direcţia ei. Ea era prea uimită pentru a se mişca, aşa că el ajunse la Cassie şi întinse mâna după ea înainte ca ea să fi apucat măcar să se gândească să fugă.

— Este noaptea nunţii, spuse el în timp ce o ridică în braţe.

— Aşteaptă…

— De data asta nu, drăguţă. Nu ţi-am cerut eu să te căsătoreşti cu mine. Ai fi refuzat dacă ţi-aş fi cerut-o. Şi totuşi, suntem căsătoriţi, iar acum te doresc suficient de mult pentru a profita de asta.

Cassie nu avu altă oportunitate de a protesta, cel puţin nu pentru un timp. De îndată ce Angel o aşeză pe pat, trupul lui o ţintui dedesubt, iar sărutul lui insistent şi blând în acelaşi timp îi solicită întreaga atenţie. Plăcerea o copleşi în valuri, ajutată de faptul că trupul lui o presa în cele mai intime locuri. Îi era imposibil să reziste plăcerii sau lui, iar apoi nu mai vru să o facă.

„Căsătoriţi” era un cuvânt magic. Îi oferea permisiunea de a se simţi bine, îndepărta vinovăţia şi cea mai mare parte a fricii, îndepărta de asemenea inhibiţiile, permiţându-i să-l ia în braţe şi să-i răspundă la sărut. Iar când o făcu, se desfătă auzind geamătul lui profund atunci când înţelese că nu avea să-l mai oprească de această dată.

O dorea, şi oricare ar fi fost motivul, răzbunare sau dorinţă, ei nu-i păsa. Nimic nu conta atunci cu excepţia nevoii pe care o împărtăşeau, iar Cassie o împărtăşea cu siguranţă. O simţea ca pe un foc care creştea în interiorul ei. O consuma cu o asemenea intensitate încât abia băgă de seamă când el începu să o dezbrace, îşi dădu seama doar atunci când mâinile lui îi atinseră pielea – nu avea cum să nu simtă asta, era un adevărat şoc senzual. Însă urmară alte şocuri, deoarece el o atingea peste tot. Veni apoi căldura pielii peste piele şi a buzelor care se închiseră peste sfârcul ei erect, intrat adânc în gura lui.

Căldura era incredibil de contrastantă cu răceala părului lui care îi mângâia trupul.

Spatele ei se arcui, iar respiraţia îi deveni tot mai

precipitată. Îi cuprinse capul în mâini şi-i înconjură talia cu picioarele, iar intensitatea senzaţiilor pe care le avea o făcea să-şi dorească să ţipe. Nu o făcu, nu încă. Însă ceva continuă să crească în intensitate în interiorul ei, ceva fierbinte şi dureros şi scăpat de sub control.

Apoi el scăpă deodată din strânsoarea ei. Mâinile lui i se mulară pe sâni, iar limba lui îşi croi drum în jos pe trupul ei, coborând pe abdomen spre... oh, nu avea de gând aşa ceva! Dumnezeule, ba da! Protestul se născu şi muri în timpul aceleiaşi respiraţii, deoarece în secunda următoare fu asaltată de o explozie de plăcere pulsândă care o făcu să plutească deasupra patului, prinsă într-un tărâm al senzaţiilor pure. Era ceva dincolo de realitate, dincolo de înţelegere, iar ea nu putea face nimic în afară de a pluti neajutorată până la ultima pulsaţie desfătătoare.

Era deja strâns înfăşurată în braţele lui, trupului lui musculos mulat peste al ei, iar greutatea lui avea un confort surprinzător. Însă o nouă senzaţie îşi făcu loc prin moleşeala ei, o invazie care o făcu să înţepenească. Nu avu timp să simtă frică. Era caldă şi umedă, iar intrarea lui fu atât de blândă încât nu simţi decât o presiune uşoară atunci când virginitatea îi fu luată, iar el o umplu cu totul, până în străfunduri.

Angel se ridică apoi, sprijinindu-se cu braţele de o parte şi de alta a ei, afundându-se şi mai tare în ea. Atunci când Cassie deschise ochii, îl văzu privind-o ţintă, cu ochii întunecaţi şi arzători.

— Nu-ţi poţi imagina cât de mult am vrut asta – cât de mult te-am vrut pe tine.

Nu, nu putea să-şi imagineze. Încă nu-i venea să creadă. Şi nu era în stare să-i răspundă. Îşi ţinu respiraţia şi îşi umplu ochii cu privirea lui. El nu se mişca, doar ochii lui o făceau, iar ea simţi furnicături atunci când privirea i se opri din nou asupra sânilor ei, simţi fluturi în stomac când privirea lui coborî şi mai mult, iar atunci când ajunse la locul în care erau uniţi, o inundă un nou val de fierbinţeală.

— Dumnezeule, icni ea.

El zâmbi şi începu să împingă încet, senzual. Îşi

aplecă capul pentru a o săruta. Buzele ei se agăţară de ale lui, braţele i se înfăşurară strâns în jurul gâtului lui, tot mai strâns pe măsură ce tensiunea începea din nou să crească. Senzaţia pulsatorie reveni, inundându-i simţurile, înconjurându-l cu totul, iar el se cufundă în ea, legănându-şi şoldurile, accentuând pulsaţiile, în timp ce capul îi era dat pe spate, iar din gât îi ieşi un sunet animalic de plăcere pură.

Capitolul 22

Pentru Cassie fu o experienţă unică să se trezească cu un bărbat în pat, una la care nu s-ar fi gândit deloc în alte circumstanţe. Însă la cum stăteau lucrurile, nu ştia dacă să se trezească sau să se culce din nou, sperând că el avea să plece înainte ca ea să se trezească. Sigur, nu putu să mai adoarmă odată ce îşi dădu seama de realitate. Realitatea era un cuvânt atât de urât în această dimineaţă. Realitatea fusese suspendată în timpul nopţii trecute, dar acum se întorsese cu vârf şi îndesat.

Căsătorită. Nu la alegerea ei, deşi dacă ar fi putut alege… nu, dorinţele ei nu contau. Dar avusese parte de noaptea nunţii. Iar Jenny avusese dreptate să spună că era minunat – de fapt, era un cuvânt prea blând pentru a descrie ce-i oferise Angel. Însă nu ar fi trebuit să se întâmple, nu cu Angel. În plus, se întâmplase din motivele greşite.

Îi venea să râdă. Fusese atât de sigură că el avea să îi urmărească pe bărbaţii MacKauley, să se răzbune vărsând sânge. Însă el nu îi învinovăţise pe ei pentru ceva ce pornise de la ea. Nu, reuşise să vadă exact a cui era vina şi se răzbunase doar pe ea. Asta era ceva caracteristic lui, să fie cinstit. Nu ştia de ce nu ghicise mai repede ce ar fi ales el să facă. La urma urmei, dacă se răzbuna pentru lucruri lipsite de importanţă prin săruturi, era logic să meargă până la capăt pentru ceva atât de serios ca un mariaj

forţat.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să se simtă atât de bine. Probabil că nu. Sau poate asta nu conta pentru el, de vreme ce divorţul care urma era adevărata sa răzbunare. Deşi în acele zile tot mai mulţi oameni puneau capăt căsătoriilor lor în acest fel, divorţul rămânea în continuare ceva scandalos, aşa că ea putea să-şi ia rămas-bun de la orice speranţă de a se căsători într-o bună zi. Niciun bărbat cumsecade nu ar fi luat în căsătorie o femeie divorţată.

Era urât din partea lui Angel să-i facă aşa ceva, acum că se gândea mai bine la asta. Meritase asta doar pentru că el fusese pus puţin în dificultate? Nu credea, nu când o anulare ar fi desfăcut căsătoria şi i-ar fi lăsat reputaţia intactă. Angel era norocos că ea nu era genul de persoană răzbunătoare, altfel ar fi putut să refuze să divorţeze. S-ar fi învăţat minte dacă ar fi rămas cu ea pe cap. Dar nu-i putea face aşa ceva, de vreme ce nimic din toate astea nu era din vina lui.

El se foi tocmai atunci, atrăgându-i atenţia. Dormea pe burtă, cu faţa întoarsă în cealaltă parte. Nu se vedeau decât braţul pe care şi-l petrecuse peste pernă şi umerii goi, deoarece cândva în timpul nopţii ajunseseră amândoi sub pături. Dedesubt era însă gol. La fel era şi ea.

După noaptea trecută, gândul acesta nu ar fi trebuit s-o facă să roşească, însă aşa se întâmplă. Iar curiozitatea ei adăugă şi mai multă căldură. Nu apucase să se uite prea bine la trupul lui noaptea trecută. Nu putea nega că-şi dorea asta. Însă nu era suficient de curajoasă pentru a da jos păturile. Mai mult, nu voia să vorbească nimic cu el cât timp erau încă amândoi în pat. Asta ar fi pus-o într-o poziţie de inferioritate, iar ea avea prea puţine avantaje – de fapt, acum nu se putea gândi la niciunul. Însă cel puţin avea să se simtă mai confortabil dacă lua ceva haine pe ea înainte ca el să se trezească.

Cu acest gând în minte, se ridică cu grijă şi observă imediat coada lui Marabelle măturând podeaua la capătul patului. Îşi aminti cu greutate cum pantera zgâriase uşa noaptea trecută, pentru a intra. Probabil se ridicase şi-o

lăsase înăuntru, apoi adormise imediat. Evident, Angel nu fusese deranjat, altfel nu ar mai fi fost acolo.

Trebuia însă să o scoată pe Marabelle de acolo înainte ca el să se trezească. Dacă o găsea înăuntru, ziua lui avea să înceapă prost, însă Cassie nu scoase imediat pantera din cameră. La urma urmei, Marabelle avea mai mult dreptul de a fi în camera ei decât în curând fostul ei soţ. Şi de ce să se mai îngrijoreze în privinţa dispoziţiei lui? El ar fi trebuit să fie cel îngrijorat, după ce-i făcuse – făcuse dragoste cu ea din răzbunare. Nu-l crezuse atât de crud, dar asta nu făcea decât să întărească ideea că oamenii care trăiau omorând alţi oameni nu prezentau cine ştie ce încredere.

Nu avea să-şi îndepărteze animalul de companie. Ar fi preferat să-şi îndepărteze soţul. Se hotărî să se îmbrace, ieşi cu grijă de sub pături şi merse tiptil până la şifonier. Însă când ajunse acolo, Cassie era crispată. Nu-şi dăduse seama cât de tare scârţâia podeaua şi, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu observase niciodată că balamalele şifonierului aveau nevoie să fie unse? Făcea suficient zgomot pentru a trezi morţii, iar privirea aruncată peste umăr îi confirmă că Angel nu intra în acea categorie. Primul scârţâit al podelei îl făcuse să deschidă ochii, care erau acum fixaţi asupra trupului ei gol.

Scandalizată de felul în care o privea, Cassie abia reuşi să murmure:

— Închide ochii!

— La naiba, nu, replică el, rânjind de-a dreptul. Să te tot trezeşti cu aşa privelişte, drăguţă. De ce nu te întorci, să te văd mai bine?

— De ce nu te duci naibii? ripostă ea şi puse mâna pe primul lucru aflat la îndemână, o jupă voluminoasă, pe care şi-o petrecu peste cap, strecurând-o apoi pe trup.

— Nu trebuie să-ţi iei întâi pantalonaşii?

În vocea lui se ghicea râsul, putea jura că aşa era.

— Taci, Angel.

— Tragi fusta aia până jos, nu?

Ea lăsase jupa să atârne peste sâni, aşa că cel puţin torsul ei era acoperit.

— Nici în ruptul capului.

Îl auzi oftând. Scrâşni din dinţi şi scoase o cămăşuţă. Însă, după ce încercă pentru un moment să o tragă pe ea, descoperi că nu o putea încheia peste jupa voluminoasă.

— Duci pudoarea prea departe, Cassie. Eşti cu spatele la mine. Las-o în jos.

Se referea la jupă, iar ea se purta ridicol. Nu-i mai rămăsese oricum nimic de văzut. Până şi spatele îi era acoperit de păr. Îşi trase aşadar jupa în jos, îşi aranjă cămăşuţă dantelată peste sâni şi o închise repede. Însă când se întinse după o rochie, văzu reflexia lui Angel în oglinda de la măsuţa ei de toaletă, care era aşezată în unghi faţă de şifonierul ei. El nu se uita la ea, ci se uita ţintă în oglindă, iar dacă ea îl putea vedea cu claritate, însemna că şi el vedea perfect partea din faţă a trupului ei.

Se răsuci cu repeziciune cu faţa la el.

— Ticălos afurisit…

— De ce te aprinzi aşa? o întrerupse el, pe un ton absolut rezonabil. Deocamdată am dreptul să te privesc.

— Pe naiba! Divorţăm, deşi nu suficient de repede, după părerea mea.

El se sprijinea pe un cot. La auzul ultimei sale afirmaţii, se lăsă din nou pe pat, uitându-se ţintă la tavan.

Cassie luă asta ca pe un semn că se făcuse înţeleasă şi că el nu mai avea să o provoace.

Nu mai spuse nimic şi se strecură repede într-o rochie, însă fierbea în continuare. Drepturi! Îndrăznise să vorbească despre drepturile *pe care le avea deocamdată,* când ştia foarte bine că mariajul lor nu era unul legal – sau nu ar fi fost dacă ar fi stat departe de patul ei.

Îşi dădu deodată seama că avea dreptate. El transformase căsătoria lor într-una legală culcându-se cu ea, şi aşa avea să rămână până la semnarea documentelor de divorţ. Aşa că – din punct de vedere legal – avea anumite drepturi.

La naiba cu legalitatea. Nu ea ceruse ca lucrurile să se complice din cauza răzbunării. El depăşise deja limitele decenţei. Aşa că, din punctul ei de vedere, Angel nu avea

niciun drept, iar ea era gata să se folosească de pistol pentru a-şi întări această afirmaţie.

— Cassie?

Nota de panică din vocea lui o făcu să se întoarcă imediat, din minte dispărându-i toate gândurile de până atunci. Problema deveni evidentă de la prima privire.

Atenţia lui Marabelle fusese atrasă de mişcarea păturilor care acopereau degetele lui Angel. Se urcase pe jumătate în pat pentru a investiga, iar acum îşi freca faţa de micul cort din pături format din cauza picioarelor lui încrucişate dedesubt. Cassie fusese trezită astfel în nenumărate dimineţi. Însă acum animalul nu saliva peste picioarele ei, ci peste ale lui Angel. Marabelle nu observase diferenţa.

— Cum a ajuns aici?

Vocea lui era şoptită, iar el rămăsese absolut imobil. Însă îngrijorarea lui Cassie dispăru de îndată ce văzu că nu se afla în niciun pericol, iar asta o readuse în starea în care nu era deloc înclinată să-i fie milă de Angel.

— Îmi amintesc vag că am lăsat-o azi-noapte să intre în cameră, când a zgâriat uşa cu ghearele, răspunse ea cu nonşalanţă. La urma urmei, ei *îi este permis* să doarmă cu mine.

El nu avea de gând să se lege de această declaraţie.

— Scoate-o de aici.

— Nu cred că voi face asta. M-ai făcut soţia ta noaptea trecută, în loc de mireasa ta. Mireasa ar fi fost dispusă să-ţi facă pe plac. Soţia, nu.

— Cassie, începu el pe un ton clar ameninţător, însă termină cu o notă de surprindere. Mă muşcă de picioare!

— Nu te muşcă. Doar îşi curăţă dinţii. Ţi-am spus că-i place să facă asta.

— Opreşte-o.

Cassie oftă şi se duse la capul patului, plimbându-şi mâna pe spatele lui Marabelle.

— Sincer, Angel, ai stat destul în preajma ei să ştii că nu este periculoasă.

El tot nu-şi luă ochii de la panteră – şi nici nu se

mişcă.

— Nu ştiu aşa ceva. Un glonţ e clar. Mă pot descurca cu gloanţele. Dar gândul că aş putea fi cina unei feline…

— Lui Marabelle nici măcar nu-i place carnea crudă. O preferă gătită, dar adevărul e că-i plac mai mult biscuiţii şi clătitele.

— Biscuiţii? reuşi el să întrebe. Şi clătitele?

El îi aruncă o privire scurtă, care spunea cu limpezime că o credea nebună, înainte de a reveni cu ochii la panteră. Însă după ce se mai gândi un moment – biscuiţi! — îşi trase picioarele de sub Marabelle. Iar când felina îl privi fără să se mişte, merse şi mai departe şi sări din pat.

Cassie nu se aştepta la asta. Ochii ei se rotunjiră a mirare. Respiraţia i se opri în gât. Însă nici nu-i trecu prin cap să-şi întoarcă privirea. Avea un trup frumos, un amestec de graţie fină şi putere subtilă – la fel ca pantera ei. Observă câteva răni vechi de gloanţe, trei sau patru, dar ceea ce o fascina era pielea aceea masculină. Umerii largi, abdomenul plat, picioarele lungi – pe care le îndesa acum în pantaloni. Era supărat. Vedea asta în fiecare linie a trupului său. Iar ea era motivul.

El o confirmă.

— Asta a fost urât din partea ta.

Ştia foarte bine că se referea la faptul că nu îl ajutase deloc cu Marabelle.

— Asta ne facem să semănăm, nu-i aşa?

— Cucoană, când mă răzbun, o fac pe termen lung.

Ea se aşeză pe pat, ferindu-şi privirea de el. Vocea ei era deosebit de liniştită.

— Ştiu.

El veni deodată în faţa ei, în ciuda faptului că Marabelle era chiar lângă ea. Nu-şi găsise cămaşa încă. Pantalonii nu îi erau încheiaţi şi abia-i stăteau pe şolduri. Nu avea în faţa ochilor decât pielea lui, la câţiva centimetri de faţa ei – şi impulsul nebunesc de a-şi lipi buzele de ea.

— Noaptea trecută nu a avut nimic de-a face cu răzbunarea, Cassie. A fost o tentaţie căreia nu i-am putut rezista. De dragul tău, îmi pare rău că s-a întâmplat. Pentru

mine... al naibii să fiu dacă regret ceva.

Ea nu se aşteptase ca el să încerce să-i dea o explicaţie. Ar fi putut să nu se osteneasc㠄, totuşi, de vreme ce ea nu crezu niciun cuvânt – decât că lui nu-i părea rău. De ce să-i fi părut? Nu-l costase nimic şi cu siguranţă nu avea să-i distrugă reputaţia.

Nu-i răspunse şi nici nu se uită la el. Însă tresări atunci când mâna lui Angel se întinse către obrazul ei. Se opri chiar înainte de a o atinge, ezitând, apoi şi-o retrase. De ce-i venea brusc să plângă?

Nu avea însă de gând să o facă. Se forţă să se ridice de pe pat şi să se strecoare pe lângă el.

— Găseşte-ţi cizmele şi pleacă, îi spuse în drum spre biroul ei. Acolo deschise un sertar şi-i scoase pistolul. Vei avea nevoie de ăsta. Se întoarse şi-l aruncă în direcţia lui. Nu se ştie niciodată când trebuie să împuşti pe cineva.

El prinse pistolul, însă nu făcu nicio altă mişcare, se uită doar la ea pentru un moment interminabil. Ea aproape putu vedea schimbarea care se petrecea în el, duritatea care se apropia de suprafaţă, preluând controlul.

— Aşa e, nu se ştie niciodată.

Cassie se crispă în sinea ei. În faţa ei stătea din nou bărbatul care sosise la fermă cu trei săptămâni în urmă, un bărbat violent, nemilos la nevoie, lipsit de conştiinţă – şi de inimă. Ea-l făcuse să se transforme înapoi, cu răceala ei. Dar nu conta. Cu acest bărbat era mai obişnuită, nu cu cel care se temea să-i atingă obrazul.

Capitolul 23

Angel era aşezat în salon cu o sticlă de tequila pe care i-o adusese Maria, din rezerva ei secretă. Charles Stuart nu obişnuia să bea băuturi tari, aşa că nu se găsea nicio sticlă de whisky în casă. Iar Angel nu avea chef să călărească până în oraş pentru a-şi cumpăra. În starea sa actuală, un asemenea drum ar fi adus cu siguranţă necazuri.

Nu-şi văzuse *soţia* de când părăsise camera acesteia – a doua oară în acea dimineaţă. Prima oară fusese suficient de nervos pentru a pleca fără să-şi ia cizmele. Ajunsese până la jumătatea drumului spre grajd înainte să-şi dea seama că nu avea nimic în picioare. Trebuise să se întoarcă. Avea o singură pereche de cizme. Însă aşteptase să se mai răcorească puţin înainte de a bate la uşa ei din nou.

Până atunci reuşise şi ea să se mai calmeze. Cel puţin folosise un ton politicos atunci când nu reuşiră niciunul să găsească cizmele.

— Cu Marabelle în cameră, ar trebui să te uiţi sub pat, sugerase ea. Acolo ascunde lucrurile pe care doreşte să le păstreze.

— Pe care doreşte să le păstreze? Gândurile războinice care îi răsăriră în minte îl făcură să se încrunte. Nu am de gând să mă lupt cu Marabelle a ta pentru cizmele mele.

— Nu va trebui să o faci. În caz că nu ai observat, nu este aici.

Nu observase. Era greu să observe orice altceva atunci când abia reuşea să-şi dezlipească privirea de la Cassie.

Chiar cu părul prins strâns într-un coc şi cu rochia încheiată corect – fără îndoială că-şi pusese şi o pereche de pantalonaşi între timp – el o vedea aşa cum o văzuse cu o noapte în urmă, întinsă lângă el, cu părul castaniu lung împrăştiat pe pernă, cu sânii plini şi ridicaţi – şi fără pantalonaşi.

Se întâmpla din nou. Pierduse şirul erecţiilor pe care le avusese în această zi amintindu-şi cum arătase ea în noaptea care trecuse. Îşi întinse picioarele şi luă încă o înghiţitură de tequila, dar asta nu-l ajuta să uite.

Se aşezase în genunchi pentru a căuta sub pat. Ea îngenunchease de cealaltă parte. Cizmele erau acolo, într-adevăr. La fel erau şi o grămadă de alte lucruri greu de recunoscut – pe lângă rochia lui Cassie de dantelă albă şi de culoarea levănţicii. El scoase întâi rochia şi o ridică.

— A fost o rochie de mireasă potrivită, Cassie. Ar fi trebuit să-ţi dai jos haina.

Ea nu replică, se uită doar ţintă la el, cu ochii mari. El nu ştia de ce spusese asta, şi adăugă, simţindu-se inconfortabil.

— Nu pare să fi fost distrusă de pisică.

— Nu ar face asta. Ştie mai bine decât să-mi ronţăie hainele.

— Dar cizmele mele?

— Asta-i altă poveste. Marabelle e înnebunită după ele.

— Din cauza mirosului de piele?

— De fapt, al celui de transpiraţie.

Lui îi veni să râdă la auzul felului în care o spusese, ca şi cum el ar fi trebuit să ştie. Îl făcea să dorească să râdă în cele mai ciudate momente, de obicei atunci când nu era nimic amuzant. Nu râse. Îşi apucă cizmele şi ieşi înainte de a ceda impulsului de a face din nou dragoste cu ea.

Nu ar fi trebuit să urce în camera ei în noaptea precedentă. Ştiuse asta. Fusese un lucru cu adevărat prostesc. Şi totuşi, fără să fie vina lui, îi fusese acordat dreptul legal de a face dragoste cu femeia pe care o dorea nebuneşte.

Nu putuse să ignore acest fapt odată ce înţelesese. Nu avea cum să lupte cu asemenea tentaţie puternică. Nu o minţise în această dimineaţă. Însă pe ea nu o interesaseră motivele sale, sau faptul că devenise slăbiciunea lui. Era încă prea supărată că transformase mariajul lor silit într-unul temporar adevărat.

R.J. MacKauley fusese un individ răutăcios, însă ce făcuse nu fusese mare lucru. Ştiau cu toţii asta – cu excepţia lui Cassie. Ea nu dorise ca mariajul să aibă loc pentru niciun motiv. Angel era încă furios pentru felul în care ea luptase din greu pentru a preveni căsătoria lor forţată. Iar asta era ceva la fel de prostesc, felul în care pusese la suflet respingerea aceasta, când ştia deja că nu avea nicio şansă cu o femeie ca ea.

Nu-şi amintea să mai fi avut vreodată asemenea

emoţii. Şi nici nu ştia ce putea face în legătură cu asta – în afară să plece. Asta avea să o poată face în doar câteva zile. De atâta avea nevoie pentru a se îndepărta de tentaţie. Distanţa avea să aibă grijă de ceea ce simţea, să-i pună gândurile în ordine şi să-l întoarcă din nou pe calea sa solitară, punând în sfârşit capăt dorului acestuia prostesc pentru ceva diferit.

Avea să pornească la drum fără nicio datorie. Nu mai datora nimic nimănui...

Pe naiba nu mai datora. Ştia încă din noaptea trecută că, dacă urca în camera ei, avea să-i datoreze ceva lui Cassie. Ea nu i-ar fi oferit inocenţa ei dacă ar fi avut de ales. Îl oprise de fiecare dată când fusese aproape să i-o ia. Dar cum îţi puteai plăti datoria faţă de o femeie care-ţi oferise aşa ceva?

Răspunsul veni destul de repede, de vreme ce tequila nu-l ajuta să-şi amorţească gândurile. Ştia ce voia Cassie. Amestecul ei înrăutăţise o situaţie suficient de rea, rezultatul fiind acela că urma să lase în urma ei nişte oameni nefericiţi. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să rezolve lucrurile şi să plece acasă cu conştiinţa curată. Angel nu acţiona astfel, însă ştia că probabil ar fi reuşit să facă acest lucru pentru ea. Ei nu aveau să-i placă metodele lui – la naiba, nimănui nu avea să îi placă – însă era ceva ce putea fi făcut.

Începu prin a lua încă o înghiţitură, apoi se crispă, auzind-o *pe ea* venind. La naiba, un tors atât de puternic se putea auzi prin pereţi. Privi uşile deschise, în timp ce degetele îi strânseră mai tare paharul. De obicei nu-l deranja. Se mai intersectase cu ea prin casă, însă ea se mulţumise să-l privească ţintă cu ochii aceia aurii uriaşi.

Făcu la fel şi acum, când apăru în pragul uşii şi se aşeză pe labele din spate. Angel se relaxă oarecum atunci când felina nu făcu nicio mişcare pentru a intra în cameră.

— Deşteaptă fată, spuse el dând din cap. După urmele acelea de dinţi pe care le-am găsit pe cizme, sunt cel mai mare duşman al tău. Ţine-ţi...

Marabelle ajunse la picioarele lui din câteva salturi, le

adulmecă de câteva ori, apoi se lăsă pe podea şi se încolăci de-a dreptul în jurul lor. O labă uriaşă fu trântită peste gleznele lui Angel, ca pentru a-l împiedica să se mişte. Nu avea de gând, oricum.

— Dacă începi să-ţi cureţi dinţii de picioarele mele, te împuşc, ameninţă el felina.

Ea nu privi în direcţia vocii lui. Începu în schimb să-şi frece faţa de marginea uneia din cizmele lui. Angel nu se întinse după pistol.

— La naiba, eşti la fel de rea ca ea. Nu ştii când să renunţi.

Pantera continuă să toarcă. Angel o privi îndeaproape şi văzu cum dinţii ei zgâriau suprafaţa cizmei. Clătină din cap, hotărând că tequila fusese mai tare decât crezuse. Altfel de ce ar fi stat acolo, lăsând o panteră matură să-i ronţăie picioarele?

Capitolul 24

Cassie deschise ochii şi descoperi că nu fusese totul doar un vis. Angel venise din nou în camera ei în noaptea care trecuse. De această dată fusese însă foarte târziu. Ea adormise deja. Nu pentru mult timp, totuşi.

Se trezise sărutată de el, în timp ce trupul lui o acoperea pe jumătate, iar el îi şoptea răguşit:

— Încă nu suntem divorţaţi, drăguţă.

Asta era perfect adevărat. Aveau să fie, dar deocamdată nu erau. Iar ei nu-i venise să-şi aducă aminte că-şi promisese să nu-l mai lase să-şi exercite drepturile temporare. Cel puţin, noaptea trecută nu dorise. Dar lumina strălucitoare a dimineţii punea lucrurile într-o altă perspectivă, în timp ce scânteierea unui foc pe cale să se stingă nu o lăsa să gândească cu claritate.

Nu regreta faptul că Angel venise la ea. Nu putea spune asta. Dar nu-l putea lăsa să continue să o facă. Sigur, avea să mai fie acolo doar pentru câteva zile, şi dacă nu ar

fi fost câteva consecinţe pe care trebuia să le ia în considerare, şi-ar fi petrecut fiecare minut rămas în braţele lui.

Însă Jenny ar fi fost prima care să-i spună că nu trebuia mult până să rămână însărcinată. Şi, oricât de mult îşi dorea Cassie să aibă copiii ei într-o bună zi, nu voia să se afle în aceeaşi situaţie cu Jenny – fiind o mamă divorţată.

De fapt, dacă se ajungea la asta, avea să-şi urmeze propriul sfat şi să nu semneze niciun document de divorţ. Desigur, asta nu i-ar fi câştigat un soţ, cel puţin nu unul care să trăiască alături de ea. Angel îşi voia libertatea. Se aştepta să o recupereze în întregime. Un mic detaliu precum o hârtie care spunea că este căsătorit legal nu avea să-l facă să rămână.

— Nişte gânduri atât de serioase atât de devreme?

Ea – şi întoarse capul şi zări ochii aceia negri aţintiţi asupra ei. Crezuse că încă dormea, de aceea nici nu încercase să-i îndepărteze braţul petrecut peste pieptul ei. Braţul acesta se mişcă acum, când el ridică mâna pentru a trasa cu degetul sprâncenele încruntate.

— Pot să te fac să te gândeşti la ceva mult mai plăcut, adăugă el, şi se ridică, aplecându-se asupra ei.

Ea aproape că-l lăsă să o sărute. Era atât de atrăgător, cu părul în dezordine, ochii somnoroşi şi expresia atât de senzuală. Angel hotărât să facă dragoste era ceva prea devastator pentru simţurile ei proaspăt trezite. Doar încă o dată. Ce s-ar putea…

Mâna ei se întinse în ultimul moment pentru a-l opri. În sinea ei gemu pentru această pierdere. Pe dinafară îşi aranjă expresia astfel încât să transmită hotărâre.

— Din câte am auzit, aşa se fac copiii, spuse ea, încercând să nu aibă un ton prea acuzator. Intenţionezi să mă laşi cu un copil când pleci?

El nu spuse absolut nimic timp de vreo cinci secunde, apoi se lăsă din nou pe pat şi se uită în tavan.

— Nu te abţii când dai, nu-i aşa?

— Este o întrebare absolut rezonabilă.

— Ştiu. Angel oftă. Dar nu, nu asta este intenţia mea.

Sincer să fiu, nu a trebuit niciodată să mă gândesc la asta, nu cu femeile cu care de obicei...

Lăsă fraza neterminată, dar ea pricepu suficient de uşor aluzia. Era obişnuit să-şi plătească plăcerile, iar bărbaţii considerau că femeile de acest fel ştiau să se asigure că nu avea să se întâmple aşa ceva. Probabil ştiau, de vreme ce altfel ar fi rămas fără slujbă.

Se rostogoli deodată spre ea, deşi fu atent să nu o atingă. Pe faţa lui apăruse o expresie de interes autentic.

— Vrei să ai un copil?

Ochii lui Cassie se deschiseră larg.

— Ce fel de întrebare e *asta*?

— Una absolut rezonabilă.

— Pe naiba, mormăi ea, apoi se ridică şi-l privi cu duşmănie, trăgându-şi cearşaful strâns peste sâni. Am nevoie de un soţ înainte să încep să am copii, un soţ adevărat, unul care va fi prin preajmă şi mă va ajuta cu creşterea lor. Atunci mi-ar plăcea să am o mulţime – dar nu înainte de asta.

Resentimentele din vocea ei se auzeau clar şi răspicat. Se lăsaseră auzite deoarece Cassie nu credea că avea să-şi mai găsească un asemenea soţ acum. El o luă ca pe o altă respingere, considerând că ea nu-l credea potrivit pentru această poziţie, şi nici nu avea să o facă vreodată.

Se ridică şi el, gata să iasă din pat şi să se îmbrace. De data aceasta ea nu avea să-l privească. Îşi încrucişă braţele în jurul genunchilor strânşi la piept şi îşi întoarse capul în cealaltă direcţie, pentru a îndepărta tentaţia. Era furioasă pe ea însăşi, dar ce altceva i-ar fi putut spune? Că n-ar avea nimic împotrivă să aibă copilul *lui.* De ce pusese întrebarea aceea, oricum?

— Ar fi trebuit să-l împuşc pe ticălosul ăla răzbunător de MacKauley când am avut ocazia.

Cassie îşi întoarse capul la auzul cuvintelor mormăite pe un ton jos. Angel era îmbrăcat şi îşi punea tocul pistolului la centură.

— Nu e amuzant, spuse ea tăios.

— Ţi se pare că râd? replică el la fel de tăios.

— Nu ştiu ce naiba faci sau gândeşti, dar nu te poţi apuca să-l împuşti pe R.J. Nu el te-a împins în patul meu, Angel.

— Nu, el şi-a dat doar seama de singura mea slăbiciune. De ce naiba crezi că era aşa de amuzat?

— Ce slăbiciune?

El nu apucă să răspundă nimic. Uşa începu să se deschidă, făcând zgomot. Angel se întoarse şi scoase pistolul în aceeaşi secundă. Salutul pe care se pregătea Charles Stuart să îl emită fu foarte aproape să nu mai iasă niciodată.

Cassie icni.

— Tată!

Angel aruncă o singură privire spre expresia ei îngrozită şi spuse:

— Presupun că nici pe el nu-l pot împuşca?

O spusese suficient de încet, dar Cassie se temu că tatăl ei auzise, aşa că-l asigură repede pe Charles.

— Glumeşte doar, tată. Nu a vrut să spună asta.

Angel se abţinu să spună.

— Pe naiba nu am vrut, în timp ce-şi punea pistolul deoparte. Nu ştia de ce, dar conversaţiile cu „soţia” lui îl făceau să simtă nevoia să împuşte pe cineva, pe oricine, nu conta cine. Păcat că nu MacKauley fusese cel care intrase pe uşă. Charles Stuart era o problemă cu totul diferită.

Bărbatul era mai tânăr decât s-ar fi aşteptat Angel, avea probabil în jur de patruzeci de ani. Părul lui era la fel de întunecat şi lucios ca şi al lui Cassie şi avea ochii de un maro ciocolatiu. Nasul lui avea o uşoară îndoitură care sugera că fusese rupt la un moment dat. Acum se sprijinea într-un baston, protejându-şi piciorul rănit. Acest lucru îl făcea să fie cam de înălţimea lui Angel, deoarece altfel ar fi avut cu vreo patru-cinci centimetri în plus.

Tatăl ei.

Angel nu mai avusese de-a face niciodată cu un tată înfuriat. Şi deoarece *era* tatăl lui Cassie, nu-l putea împuşca, nu-l putea provoca la duel, nu se putea lupta cu el. La naiba, lucrurile aveau să fie interesante.

Charles era obosit, piciorul îl durea şi, deşi avea un temperament cumplit, nu-şi pierduse niciodată cumpătul când venise vorba de fiica lui. Mai mult, acum era prea sceptic pentru a-şi arăta mânia.

— Cassie, ce face bărbatul ăsta în dormitorul tău?

Atenţia lui Cassie fusese distrasă de gluma lui Angel despre împuşcat, dar îşi dădu deodată seama cum trebuie să fi arătat lucrurile pentru tatăl ei, găsind-o în pat fără nimic pe sub cearşaf, cu cămaşa de noapte pe podea, lângă picioarele lui Angel. Angel era îmbrăcat, dar nu complet. Cămaşa lui neagră era băgată în pantaloni, dar aceştia nu erau încheiaţi. Nu-şi pusese nici cizmele încă. Nu aşa îşi imaginase că avea să-i explice tatălui ei lucrurile, aşa că obrajii îi deveniră atât de roşii încât o dureau de-a dreptul.

— Nu e ceea ce pare, tată… ei bine, de fapt e, dar… suntem căsătoriţi – cel puţin deocamdată suntem căsătoriţi… o, la naiba, s-au întâmplat atât de multe de când ai plecat!

— Evident, replică Charles şi continuă fără nicio pauză: Căsătoriţi? Pentru numele lui Dumnezeu, nu am lipsit *atât* e mult timp. Nu puteai aştepta să ajung acasă?

— Am încercat să-l conving pe R.J. să aştepte, dar nu a fost deloc rezonabil.

Charles se uită la Angel.

— Şi tu eşti tot R.J.?

— Nu, domnule. Numele meu este Angel.

— Angel şi mai cum?

— Doar Angel.

— Asta înseamnă că acum eşti doamna Angel, Cassie?

— Bănuiesc că da, sau… se albi deodată şi se întoarse spre Angel. Ar fi putut folosi Brown. Te-ai uitat să vezi ce nume au pus pe certificatul de căsătorie?

— Cu atât de mulţi martori, nu contează ce nume au trecut pe certificat. Totul a fost legal, indiferent de cum priveşti lucrurile.

Charles îşi plimbă privirea de la unul la celălalt, apoi rămase cu ochii aţintiţi asupra lui Cassie.

— Dacă pe el îl cheamă Angel, ce are de-a face R.J. cu

toate astea?

— A fost ideea lui, explică Cassie. Adevărul este că R.J. a cam insistat, ne-a ameninţat cu pistolul. Apoi oftă sonor. Va dura puţin până să înţelegi totul, tată. De ce nu mă aştepţi jos? Cobor şi eu de îndată ce mă îmbrac.

Charles rămase nemişcat timp de un moment. În cele din urmă se uită cu subînţeles la Angel.

— Vii şi tu?

Urmă un alt moment lung de tăcere în timp ce Angel se gândea cât aveau să se certe dacă refuza. Riscă şi presupuse că, cel puţin deocamdată, tatăl avea să cedeze în faţa „soţului”.

— Într-un minut, spuse el.

Lui Charles îi mai trebuiră nişte secunde înainte de a da aprobator din cap, ieşind din încăpere. Angel privi imediat înspre Cassie, şi ei doi rămaseră uitându-se lung unul la celălalt timp de aproape un minut, ambii perfect conştienţi că timpul lor împreună luase sfârşit.

Ea îşi mută privirea şi spuse:

— Nu-i va plăcea deloc, dar nu poate face nimic deocamdată. Nu este un om violent. Mama ar vrea să meargă şi să-l taie pe R.J. în bucăţi dacă ar şti despre asta, dar tata nu procedează aşa.

Angel acceptă acest fapt. Ea îşi cunoştea părintele mai bine decât el.

— Amână depunerea actelor pentru divorţ, Cassie, până ştii ceva cu siguranţă.

Era ca şi cum tatăl ei nu-i întrerupsese. Amândoi să gândeau încă la subiectul despre care discutau înainte de intrarea lui.

— Voi aştepta să ajung acasă înainte de a face orice altceva, îl asigură ea.

— Îmi vei spune şi mie?

— Când vei primi documentele de divorţ, vei şti, fu tot ce spuse ea.

— Foarte bine.

Ochii ei reveniră asupra lui, larg deschişi, aproape sticloşi.

— Acum… pleci?

El nu observă sensul întrebării ei, fiind deja întors către uşă.

— Mai am ceva de făcut înainte să plec. Ne vedem diseară.

Uşa se închise în urma lui, dar ea mai câştigase o amânare. Câteva ore în plus. Suficient timp pentru a-şi înghiţi mândria şi pentru a-l ruga să rămână.

Capitolul 25

Se apropia ora de culcare, însă Cassie nu făcu nicio mişcare pentru a ieşi din salon. Nu-l mai văzuse pe Angel în restul zilei, însă el îi spusese că aveau să se întâlnească seara, aşa că ea nu avea de gând să se retragă în dormitor înainte de asta.

Tatăl ei stătea alături de ea, ţinându-i companie în tăcere. Durase aproape toată dimineaţa să-i explice totul. Fusese, pe rând, uimit şi şocat, apoi se înfuriase pe R.J. pentru că se purtase atât de aspru cu ea. Îi spuse că nu trebuia să plece, că avea să rezolve el lucrurile cu familiile MacKauley şi Catlin, dacă se ajungea până acolo. Sigur că nu-l putea lăsa să facă asta. Cauzase oricum prea multe proleme.

Din fericire, odată ce înţelesese că mariajul era doar temporar, tatăl ei nu mai întrebase ce căuta Angel în dormitorul ei dimineaţă. Dar Cassie ştia de ce era treaz şi stătea cu ea. Poate că nu spusese nimic, dar nu avea nicio intenţie de a o lăsa singură cu Angel din nou, oricât şi-ar fi dorit ea. Dimineaţă fusese obosit, deoarece venise înaintea oamenilor săi, care nu erau aşteptaţi să ajungă cu noul său taur decât a doua zi. Însă dormise după-masă, aşa că oboseala nu avea să-i câştige timp singură cu Angel.

Cassie se încordă când auzi uşa din faţă deschizându-se şi închizându-se. Trebuia să-i ceară tatălui ei câteva minute de intimitate. Probabil nu avea să fie de acord, dar

avea să i le ceară, oricum. Însă nu Angel fu cel atras de lumina şi căldura din salon. Arătând şi mai obosită şi dărâmată decât fusese Charles dimineaţă, în prag apăru Catherine Stuart.

— Sunt în Texas sau furtuna pe care am lăsat-o în nord m-a purtat din nou în Wyoming?

Catherine se referea la casă, pe care nu o văzuse înainte, şi la cât de bine semăna cu cea de la ferma Lazy S. Însă nu primi niciun răspuns. Cassie rămăsese pentru moment fără cuvinte. Charles nu i-ar fi răspuns oricum, dar tot ce putea face acum era să se uite uluit la ea.

Catherine făcu şi ea la fel de îndată ce privirea i se opri asupra lui. Cei zece ani aduseseră suficiente schimbări în amândoi, schimbări pe care le luau acum în seamă plini de curiozitate.

Încă se uitau ţintă unul la celălalt când Cassie îşi regăsi în cele din urmă vocea.

— Mamă, ce faci aici?

— Cred că glumeşti, replică Catherine şi se apropie de fiica ei pentru a o îmbrăţişa. După ce aproape că m-ai provocat să vin?

— Nu am făcut aşa ceva, protestă Cassie, încercând să-şi amintească ce scrisese în ultima ei scrisoare către mama ei. Te-am invitat, nu-i aşa?

— Da, într-un fel care garanta refuzul meu de a accepta. Dar uiţi că te cunosc mai bine decât oricine, puiule. Nu aveam de gând să aştept până ajungeai acasă pentru a afla *de ce* nu ai vrut să vin aici.

Cassie tresări. Cam atât despre tentativa ei, înşelăciunea nu-i stătea în fire. Ar fi trebuit să ştie că asta avea să se întâmple când mama ei nu-i răspunsese şi nici nu-i telegrafiase. Sperase că asta însemna că nu avea să vină, dar ar fi trebuit să ştie mai bine. Acum îşi aminti şi ce ameninţase mama ei că avea să facă.

— Nu… nu ai adus o armată cu tine, nu? întrebă Cassie.

— Doar câteva ajutoare.

— Câte?

— Cincisprezece, spuse Catherine apropiindu-se mai mult de foc. Îşi scoase pălăria, apoi îi aruncă o privire scurtă lui Charles înainte de a o scutura de costumul ei de călărie, provocând un mic nor de praf care se aşeză pe covorul lui oriental.

— Deocamdată i-am lăsat în oraş.

Privindu-şi mama, Cassie gemu în sinea ei. Deja începea vechea poveste, micile lucruri pe care le făceau părinţii ei pentru a se enerva unul pe celălalt. Nici măcar nu încercau să fie subtili în legătură cu acest lucru deoarece ştiau că niciunul nu avea să spună nimic celuilalt – cel puţin nu direct. După separarea de zece ani, ar fi crezut că uitase de acest aspect particular al relaţiei lor. Dar nu, era ca şi cum nu s-ar fi despărţit niciodată.

— Îmi pare rău să spun că ai bătut atâta drum degeaba, mamă. Plecam oricum mâine.

— Înseamnă că problema s-a rezolvat?

— Cu puţin ajutor de la noul meu înger păzitor.

— Ei bine, îmi pare rău că nu am ajuns la timp, dar cel puţin domnul Pickens a ajuns. Sunt încântată că te întorci acasă, dar de ce îţi scurtezi vizita?

— S-ar putea spune că nu mai sunt prea bine-venită prin părţile acestea, replică Cassie, încercând să nu sune prea deprimată în legătură cu acest lucru. Explicaţiile despre înlocuitorul lui Lewis Pickens mai puteau aştepta puţin.

— Dacă vrei să mai rămâi, iubito, pot aranja asta, fu răspunsul lui Catherine.

Cassie scutură repede din cap.

— S-a oferit deja şi tata, dar nu vreau să provoc şi alte necazuri. Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă m-aş întoarce acasă.

— Tatăl tău s-a oferit să facă ceva?

Întrebarea era prea plină de batjocură, pentru a nu mai vorbi de scepticismul simulat, pentru ca Charles să rămână tăcut.

— Îi poţi spune mamei tale, Cassie, că mă pot ocupa de problemele fiicei mele la fel de bine ca ea.

— Îi poţi spune tatălui tău că am spus „ha!”, ripostă Catherine.

Cassie îşi privi cu exasperare părinţii. Când avea zece ani, conversaţiile lor prin intermediul ei păruseră un joc. Acum păreau de-a dreptul ridicole. De ce nu încercase niciodată să facă ceva în legătură cu asta?

— Nu glumeai deloc, drăguţă, nu-i aşa? întrebă o altă voce.

Cassie se întoarse şi-l văzu pe Angel în pragul uşii deschise, sprijinindu-se de tocul acesteia, cu braţele încrucişate, pălăria dată pe spate şi prinsă cu un şnur de gât. Avea pe el impermeabilul său galben. Murea de curiozitate să ştie unde fusese, însă…

— Nu este un moment potrivit, fu ea forţată să spună în schimb.

— Este sigurul moment, replică el. Adevărul e că mica voastră reuniune va trebui să aştepte.

— Nu te cunosc de undeva, tinere? întrebă Catherine.

Angel aprobă din cap.

— Ba da, doamnă. Ne-am întâlnit acum câţiva ani. Numele meu este Angel.

Surprinderea lui Catherine era evidentă.

— Da, este adevărat, ai lucrat la Rocky Valley pentru un timp, nu-i aşa? Dar ce te aduce atât de departe în sud?

Ochii lui Angel se întâlniră cu ai lui Cassie pentru o clipă înainte de a răspunde:

— Am grijă de fiica dumneavoastră ca o favoare pentru Lewis Pickens.

Catherine se uită la Cassie.

— Dar credeam…

— Domnul Pickens nu a putut veni, mamă, aşa că l-a trimis pe Angel – şi ce nu poate aştepta?

Întrebarea îi era adresată lui Angel, iar acesta îşi abandonă poziţia relaxată pentru a răspunde:

— Trebuie să vii cu mine.

— Unde?

— În hambar.

Asta nu era ceva la care Cassie se aştepta – sau spera

– să audă.

— Ce este în hambar?

— Nişte prieteni de-ai tăi, pregătiţi să asculte cum te amesteci pentru ultima oară.

Ochii ei se aprinseră a înţelegere.

— Nu ai făcut-o! Amândoi?

— Încă şi mai mult.

— Aţi putea vorbi pe înţelesul nostru? interveni atunci Catherine.

— Angel a reuşit să adune câţiva membri ai familiilor Catlin şi MacKauley sub acelaşi acoperiş, ca să pot sta de vorbă cu ei, explică Cassie, iar apoi adăugă, pentru Angel: De asta ai făcut-o, nu?

— Am presupus că-ţi datorez asta, fu tot ce spuse el.

Cassie roşi şi zâmbi în acelaşi timp – până când se gândi la o altă întrebare.

— Au venit de bunăvoie?

— N-am avut de gând să-mi pierd timpul întrebându-i.

— Staţi puţin, ceru Catherine. Vrei să spui că i-ai adus aici pe oamenii aceia sub ameninţarea pistolului?

Angel ridică din umeri.

— Cu astfel de oameni nu era altă cale, doamnă. Puteţi veni şi voi dacă vreţi, dar Cassie trebuie să vină cu mine. Cred că va dura un timp, aşa că nu trebuie să o aşteptaţi prea repede.

Charles vorbi în cele din urmă.

— Nu eşti în toate minţile dacă îţi închipui că te las să pleci singur cu fiica mea, oricare ar fi motivul. De altfel, am şi eu să-i spun câteva lui R.J. Cassie, spune-i mamei tale că nu este nevoie să ne aştepte. Se poate simţi ca acasă.

— Cassie, spune-i tatălui tău că *el* nu e în toate minţile dacă are impresia că voi rămâne în urmă, ripostă Catherine.

Catherine nu spuse nimic nimănui, însă Angel îi avertiză:

— Dacă intraţi în hambar, veţi juca după regulile mele. Nimeni nu pleacă decât când spun eu. Vă rog să-mi daţi pistolul, doamnă Stuart. Doar de al meu va fi nevoie în

această seară.

Catherine acceptă asta şi-i înmână pistolul, însă îi şopti lui Cassie:

— Ce anume crede îţi datorează, de este dispus să încalce legea pentru asta?

— Este ceva personal, mamă.

La auzul acestor cuvinte, ochii argintii, de aceeaşi culoare ca a lui Cassie se îngustară.

— Va trebui să-l împuşc înainte să plecăm de aici, iubito?

Cassie îşi dorea ca mama ei să nu vorbească serios, dar ştia că vorbea serios.

— Te rog, nu trage concluzii pripite, îi spuse ea. Îţi voi explica totul când terminăm.

— Sper să fie ceva bun, deoarece nu cred că-mi place foarte mult tânărul ăsta.

Cassie îşi dorea ca şi ea să simtă încă la fel.

Capitolul 26

Angel îi înmână lui Cassie un cuţit de îndată ce intrară în hambar. Cu câteva felinare aprinse, ea văzu imediat de ce era nevoie de un cuţit. Privirea pe care i-o aruncă lui Angel era încărcată de reproş.

El ridică cu indiferenţă din umeri, spunând:

— Chiar credeai că te vor aştepta aici liniştiţi, stând la taclale?

— Presupun că nu, dar asta nu-i va face să fie foarte deschişi.

— Nu vor pleca înainte de a fi receptivi.

— Te aştepţi să le îndes bunul-simţ pe gât?

El rânji în direcţia ei.

— Mă aştept să te străduieşti.

Ea rânji înapoi, ştiind că aşa avea să facă. Însă întâi trebuia să-şi dezlege vecinii. Mama ei o ajută, de vreme ce Angel nu-i luase singura armă. Încă mai avea asupra ei un

cuţit de vânătoare ascuns în cizmă, pe care îl folosi pentru a-i elibera pe membrii familiei MacKauley. Cassie se duse direct la Jenny.

— Îmi pare rău pentru asta, îi spuse prietenei ei în timp ce tăia sfoara care îi imobiliza încheieturile.

— Ce se întâmplă? fu primul lucru pe care îl întrebă Jenny de îndată ce-i îndepărtă căluşul de la gură.

— Angel m-a auzit exprimându-mi o dorinţă zilele trecute şi s-a gândit să mi-o îndeplinească.

— Nu va funcţiona, Cassie.

— Să sperăm că te înşeli. Vrei să faci tu onorurile?

Cassie arătă din cap spre Dorothy.

— Ar fi mai bine. Ar fi în stare să te atace.

Dorothy nu era chiar atât de furioasă, însă era clar că era deranjată să fie acolo. Stingherea la juca un rol important, de vreme ce Angel o luase direct din pat. Era în cămaşă de noapte, cu părul blond desfăcut, plutind în jurul ei. Arăta mai tânără cu câţiva ani, iar pentru o femeie ca Dorothy, obişnuită să îşi exercite mereu autoritatea, acest lucru constituia un dezavantaj, iar ea o ştia. Dar mai exista o consecinţă pe care încă nici măcar nu o băgase de seamă. R.J. nu părea să-şi poată lua ochii de la ea.

Şi el fusese luat din pat şi purta nişte izmene lungi, de culoare roşie, dar un bărbat ca R.J. nu era deranjat de un lucru atât de neînsemnat. Ce-l înfuria era faptul că fusese prins pe nepregătite şi că nu avea nicio armă la el, în timp ce Angel stătea în faţa uşii închise a hambarului, cu braţele încrucişate, arătând relaxat şi detaşat de ceea ce avea să se întâmple, însă Coltul lui, ţinut la vedere, spunea o altă poveste.

Singurii MacKauley şi Catlini care nu erau prezenţi erau Buck şi Richard, care fuseseră inaccesibili din cauză că aveau partenere de pat pe care Angel nu dorise să le implice. Frazer râse după ce fu dezlegat, fiind de altfel primul care spuse ceva.

— Trebuie să recunosc, domnişoară Cassie. Lucrurile au fost foarte interesante de când ai venit aici de data aceasta.

Umorul lui, ca de obicei, o făcu să-i sară ţandăra.

— Nu intenţionam să te distrez, Frazer.

— Nu prea te poţi abţine, nu-i aşa?

Ea ignoră remarca asta. Nu însă şi R.J.

— Ţine-ţi gura, Frazer, îi ordonă el, apoi îi spuse lui Cassie pe cel mai beligerant ton de care era capabil:

— Ce mama naibii pui la cale acum, fetiţo?

Tocmai termina de tăiat legăturile de la încheieturile lui Morgan, când Catherine îşi ridică privirea şi spuse:

— Ai grijă la tonul cu care îi vorbeşti fiicei mele, domnule.

— Fiica *ta?* Asta le întrece pe toate. Ai cam întârziat, doamnă, apărând atât de târziu pentru a te ocupa de fiica dumitale. Ar fi trebuit să…

R.J. nu mai continuă.

— Ai grijă cum vorbeşti cu soţia *şi* cu fiica mea, spuse Charles apropiindu-se de R.J. şi dându-i un pumn în gură.

Bărbatul bine făcut se dădu doi paşi înapoi, scuturâ din cap o dată, apoi îl privi cu surprindere pe tatăl lui Cassie.

— De ce ai făcut asta, Charley? Credeam că suntem prieteni.

— După ce i-ai făcut fiicei mele? Consideră-te norocos că nu te sfâşii în bucăţi.

— Ce am făcut, în afară să grăbesc ce voia oricum să facă?

Auzind asta, Frazer se lăsă să cadă pe un balot de fân, râzând înfundat. Doar Cassie observă, dar nu avu timp să-i arunce nicio privire dezgustată. Crezuse că-şi convinsese tatăl să nu se răzbune pe R.J. Aparent, nu reuşise, iar cearta lor nu era ce sperase ea să realizeze în această seară.

— Tată…

El nu o auzi deoarece tocmai atunci spuse:

— Ce plănuia ea nu are nicio importanţă, R.J., iar tu ştii foarte bine asta.

R.J. ridică o mână când Charles făcu un pas în direcţia lui.

— Haide, Charley, nu vreau să te rănesc.

Spusele lui arătau încrederea pe care o avea în sine, dar furia lui Charles îl făcu să nu-i pese de asta. Acesta îşi ridică din nou pumnul, R.J. făcu o mişcare pentru a-l bloca, iar Angel trase un glonţ în acoperiş, deasupra capetelor lor.

Pe cei doi bărbaţi se scuturã un nor de praf şi de aşchii de lemn, în timp ce ei şi toţi ceilalţi din hambar se întoarseră spre intrare. Angel îşi băga calm pistolul înapoi în toc.

— Îmi pare rău să vă stric distracţia, spuse el pe tonul său tărăgănat, dar dacă se comite vreun act de violenţă aici, va fi din partea mea. Se uită direct la Charles şi adăugă: Dacă ceea ce a făcut MacKauley ar fi meritat o bătaie, l-aş fi ucis deja, aşa că renunţă, domnule Stuart. Deocamdată Cassie este responsabilitatea mea, nu a dumitale, şi tot ce vrea ea este să le spună câteva cuvinte oamenilor ăstora.

Charles îşi coborî pumnul şi dădu din cap în silă, deşi îi aruncă lui R.J. o privire de tipul „asta nu s-a terminat” înainte de a se îndepărta de el. Între timp, Catherine veni lângă Cassie.

— Mi se pare că mi s-a ascuns ceva important înainte de a mă alătura acestei mici adunări, spuse ea. Vrei să-mi spui de ce este tatăl tău atât de pornit şi de ce pistolarul ăsta consideră că eşti responsabilitatea *lui?*

— Este soţul meu, şopti Cassie.

— *Ce* este? ţipă Catherine.

— Mamă, te rog, nu este momentul pentru explicaţii.

— Pe naiba nu este!

— Mamă, te rog!

Catherine ar fi spus mai multe, mult mai multe, însă expresia de pe faţa lui Cassie o opri. Nu era una imploratoare, ci o expresie de o determinare încăpăţânată, pe care Catherine nu era obişnuită să o vadă pe chipul fiicei sale. Cassie nu avea de gând să discute această problemă acum, indiferent de ce ar fi spus Catherine.

Nici ea nu era obişnuită să cedeze, însă în acest caz o făcu – cel puţin deocamdată.

— În regulă, dar trebuie să stăm de vorbă de îndată ce terminăm aici.

— Foarte bine, replică Cassie, apoi se întoarse către Dorothy şi R. J.

Trase adânc aer în piept înainte de a le spune:

— Am încercat şi înainte să îmi cer scuze, dar nu o mai fac, deoarece intenţiile mele au fost bune, indiferent de ce credeţi. Am crezut că o căsătorie între familiile voastre va pune capăt duşmăniei cu care aţi trăit atâţia ani. Aşa ar fi trebuit – dar nu aţi lăsat să se întâmple asta, nu-i aşa? Iar ironia este că v-aţi crescut amândoi copiii învăţându-i să se urască, fără ca măcar să ştie de ce. De ce nu le spuneţi motivul?

Faţa lui R.J. deveni roşie ca racul din cauză că fusese pus astfel la zid. Dorothy îşi întoarse ochii, refuzând cu îndârjire să discute despre vrajba dintre ei sau despre orice altceva.

Cassie oftă.

— Sunteţi foarte încăpăţânaţi amândoi, dar nu v-aţi dat seama că încăpăţânarea aceasta a voastră vă răneşte copiii – cel puţin pe Jenny şi pe Clayton? Dacă le-aţi da pace, ar putea avea o căsnicie fericită. Nu v-aţi dat seama că amândoi sunt extrem de nefericiţi acum?

— Băiatul meu nu e nefericit, mugi R.J. Iar tu, fetiţo, nu poţi spune nimic din ce vreau să aud, aşa că spune-i soţului ăluia al tău să ne deschidă uşa.

— Încă nu, domnule MacKauley. M-aţi forţat să mă căsătoresc. Eu vă forţez să mă ascultaţi.

Răspunsul lui R.J. fu să-i întoarcă spatele, făcând-o pe Cassie să scrâşnească din dinţi de exasperare. Dar ştiuse cu ce se confrunta. Nu mai întâlnise pe nimeni la fel de încăpăţânat, de nerezonabil, de ţâfnos. Însă înainte să se poată gândi la ce să spună pentru a trece de încăpăţânarea lui, vorbi Dorothy Catlin, care era fără îndoială luată prin surprindere de ceea ce tocmai auzise.

— R.J., doar n-ai făcut-o din nou. Ai făcut aceeaşi greşeală prostească?

— Ei, Dotty, începu R.J., într-o încercare evidentă de a

o opri, însă nu ajunse prea departe.

— Nu mă lua cu „Dotty”, ticălosule. Spune-mi că n-ai mai aranjat o altă nuntă sub ameninţarea pistolului. Haide, spune-mi.

— Nu a fost acelaşi lucru, la naiba, protestă R.J. A pretins că era logodnicul ei.

— Şi ai crezut-o? exclamă Dorothy fără să-i vină să creadă. O fată inocentă ca ea şi un ucigaş nemilos?

Angel tresări. Cassie se crispă. Băieţii MacKauley, inclusiv Frazer, care nu găsi nimic amuzant de spus, se uitau cu ochii mari la perechea ce se certa. Însă Jenny Catlin devenea tot mai furioasă, dându-şi seama cum informaţiile pe care le aflase de-a lungul anilor dezvăluiau o parte din adevăr.

— Ce vrei să spui cu *din nou,* mamă? întrebă Jenny plecând de lângă Clayton – nimeni nu ajunsese să-l dezlege, aşa că o făcuse ea – şi confruntându-şi mama. Pe cine a mai forţat să se căsătorească?

Furia lui Dorothy fu repede înlocuită de defensivă.

— Nu este important.

— Nu este? Este vorba de tine, nu-i aşa?

— Jenny…

Dar de data aceasta Jenny rămase fermă pe poziţii.

— Vreau să ştiu ce mă ţine departe de soţul meu, mamă. Mi-ai evitat de fiecare dată întrebarea, dar acum nu te mai las. *A fost* vorba de tine, nu? Acesta a fost motivul vrajbei dintre familiile noastre?

Dorothy se uită înspre R.J., aşteptând ajutor. Când Jenny o văzu, explodă.

— La naiba, am dreptul să ştiu! *Copilul* meu are dreptul să ştie.

— Copilul tău?

Trei oameni puseseră întrebarea deodată. Clayton adăugase un ţipăt de bucurie la a lui şi alergă la Jenny, cuprinzând-o în braţe. Nu dorise să-i spună în acest fel. De fapt, nu crezuse că avea să aibă oportunitatea de a-i spune. Fericirea lui dizolvă o parte din furia pe care o simţea faţă de părinţii lor.

— Un copil, repetă R.J. şi se aşează pe o ladă de lemn, digerând veştile. Asta le întrece pe toate. Observă apoi expresia şocată de pe faţa lui Dorothy şi rânji. Ai auzit asta, Dotty? Vom împărţi un nepot.

Dorothy îl privi cu ochii îngustaţi.

— Cine a spus ceva de împărţit? Băiatul tău poate veni să locuiască la ferma mea.

— Pe naiba! R.J. sări în picioare. Fiica ta va naşte copilul în casa mea, sau... trebui să se oprească, deoarece nu găsi nicio ameninţare potrivită acestei situaţii.

Dorothy profită de pauza pe care o făcuse el şi spuse:

— Aha, *acum* e bine-venită?

R. J. ignoră acest comentariu şi insistă cu încăpăţânare.

— Locul unei soţii este lângă soţul ei.

Dorothy ajunse lângă el şi-l împunse atât de tare cu degetul în piept încât el fu împins înapoi pe lada de lemn de pe care se ridicase.

— Nu şi dacă e divorţată.

— La naiba, Dotty, doar nu...

— Crezi că nu...

— Opriţi-vă, amândoi! spuse Jenny îndepărtându-se de lângă Clayton, deşi el o ţinea cu un braţ pe după talie, arătând în mod evident că făceau front comun. Este treaba mea unde voi naşte copilul acesta, şi este posibil să nici nu-l nasc în Texas dacă nu primesc câteva răspunsuri. Adevărul, mamă, şi fără alte ocolişuri.

Dorothy se întorsese cu faţa către fiica ei. R.J. mormăi în spatele lor.

— De unde naiba a adunat atâta curaj?

— De unde naiba crezi? replică Dorothy astfel încât numai el să o audă, înainte să-şi îndrepte umerii şi să înceapă să-i răspundă fiicei sale.

— Am fost îndrăgostiţi, eu şi ticălosul ăsta bătrân.

Pentru Frazer, care-şi recăpătase simţul umorului, fu prea mult. Morgan se aplecă, încercând cu o lovitură să-l facă să tacă. Acest lucru nu funcţionă însă, astfel încât Clayton fu nevoit să meargă la el şi să-l pocnească.

Asta readuse liniştea în hambar, suficient de mult timp pentru ca Jenny să exprime uimirea tuturor.

— Nu tu şi R.J!

— Ba da, eu şi R.J., spuse Dorothy plină de iritare. Vrei să auzi povestea sau nu?

— Nu te mai întrerup, promise Jenny.

— Trebuia să ne căsătorim…

— Tu şi R.J?

— Jenny!

— Ei bine, nu mă pot abţine. Îl urăşti pe individ.

— Nu l-am urât întotdeauna, spuse Dorothy pe un ton defensiv. A existat un timp în care l-aş fi împuşcat pe nemernic dacă s-ar fi uitat măcar la o altă femeie. Problema era că el era şi mai gelos decât mine. Într-o zi a venit şi m-a văzut stând în tindă cu supraveghetorul tatălui meu, Ned Catlin. Îi mângâiam mâna din simpatie, deoarece tocmai auzise despre moartea mamei lui, lucru care îl dăduse peste cap. R.J. a tras concluziile greşite, aşa că s-a dus şi s-a îmbătat atât de tare, încât atunci când s-a întors ne-a dus pe mine şi pe Ned la biserică, unde ne-a forţat să ne căsătorim. Avea ideea asta nebunească de a mă face soţie şi văduvă în aceeaşi zi, doar că a leşinat înainte să ajungă la partea legată de văduvie. Iar Ned nu fusese nici el tocmai cinstit. Nu l-a deranjat deloc să fie căsătorit cu mine, deoarece aşa a avansat de la supraveghetor la şef, lucru care i-a adus o parte din profiturile fermei. Nu mi-a acordat divorţul, deşi ştia că nu-l iubeam şi nici nu aveam să-l iubesc vreodată. Lucrurile nu s-au terminat aici. R.J. a rămas beat pentru următoarele câteva luni şi, de fiecare dată când îl vedea pe Ned, trăgea în direcţia lui. Beat fiind, nu nimerea nici pe departe ţinta. Însă Ned s-a enervat suficient de tare pentru a trage înapoi. El a avut ceva mai mult noroc şi l-a nimerit pe R.J. a dată.

— Numeşti noroc faptul că m-a împuşcat în picior? interveni R.J.

Dorothy ignoră întreruperea, continuând:

— Atunci a început R.J. să renunţe la băutură şi să se ocupe serios de planul de a-mi ucide soţul. Ned s-a gândit

că, de vreme ce nu-l doream oricum prin preajmă, ar fi mai bine să plece. Însă înainte de a pleca l-a pornit pe tata atât de rău, încât l-a dat în judecată pe R.J. Tot ce a reuşit însă a fost să-l facă pe R.J. să se simtă stingherit şi să devină şi mai rău. Atunci s-a căsătorit cu cea mai bună prietenă a mea, crezând că asta mă va răni. Recunosc că aşa a fost, mai ales când ea a rămas însărcinată atât de repede. Eu aveam un soţ de care nu puteam divorţa, iar R.J. îşi întemeia o familie. Atunci am început să-l urăsc. Ned venea acasă doar atunci când rămânea fără bani. Nu rămânea însă mult, deoarece atunci când R.J. afla că s-a întors, începeau iarăşi împuşcăturile.

— Ştiu că tata nu era niciodată prin preajmă, spuse Jenny încet. Dar de ce nu ne-ai spus niciodată că a fost aşa un ticălos?

— Pentru că am avut motive să-i fiu recunoscătoare, Jen. Nu venea des acasă, dar de fiecare dată când se întorcea, mă lăsa însărcinată. Ferma şi voi, copiii, eraţi motivele pentru care trăiam. Pe lângă toate astea, nu ar fi devenit niciodată atât de lacom dacă R.J. nu i-ar fi fluturat tentaţiile pe la nas. Înainte de asta, Ned a fost un bun muncitor şi supraveghetor.

O tăcere grea urmă poveştii lui Dorothy. R.J. fu cel care o întrerupse.

— Dumnezeule, eu nu aşa-mi amintesc lucrurile, Dotty.

Ea se întoarse către el şi-l privi netulburată.

— Nu sunt surprinsă. Nu ai fost treaz suficient de mult pe-atunci pentru a-ţi aminti mare lucru.

— Dacă aşa s-au întâmplat lucrurile, cred că-ţi datorez scuze.

Ea nu se lăsă impresionată.

— Serios?

El păru să se simtă extrem de inconfortabil.

— Crezi că… am putea să dăm totul uitării şi să o luăm de la început?

— Nu.

El oftă.

— Nici nu credeam.

— Dar mă poţi scoate mâine-seară la cină şi vom discuta despre asta.

Frazer nu putea lăsa să-i scape aşa ceva. Râsul lui izbucni din nou. R.J. îşi scoase una din cizme şi o aruncă în direcţia fiului său. Dorothy remarcă:

— Te-ai ales cu unul ciudat, R.J.

— Ştiu, mormăi R.J. Idiotul ar râde şi la propria înmormântare. Haide, Dotty, te voi conduce acasă aşa cum o făceam… adică…

Se întoarse către Cassie.

— Mai vrei să ne forţezi şi cu alte conversaţii, fetiţo?

Cassie rânjea. Nu se putea abţine.

— Nu, domnule, nu cred că a mai rămas ceva în care să mă amestec prin părţile astea.

Angel deschisese deja uşa hambarului şi stătea lângă ea. Aerul răcoros al nopţii care pătrunse înăuntru nu îndemna la lenevealã. R.J. deschise drumul, fără una din cizme, dar se opri lângă Angel şi-l măsură cu privirea.

— Cred că putem spune că suntem chit, spuse R.J.

— Mi se pare că aţi ieşit în avantaj, replică Angel.

R.J. rânji.

— Presupun că da. Dar satisfă-mi curiozitatea, fiule. Cum de te numeşte lumea Îngerul Morţii?

— Probabil pentru că nimeni nu a supravieţuit unei lupte cu mine.

Lui R.J. i se păru amuzant răspunsul şi plecă chicotind. Fiilor lui însă nu li se păru la fel de amuzant, aşa că în drumul spre ieşire îl ocoliră cât putură pe Angel. Jenny se opri lângă Cassie şi o îmbrăţişă.

— Nu-mi vine să cred că asta s-a întâmplat cu adevărat, dar îţi mulţumesc, spuse Jenny.

— Ştii ce se spune despre iubire şi ură. Jumătate din timp nu le poţi deosebi.

— Ştiu, totuşi, mama şi R.J?

Ambele fete rânjiră.

— Ai grijă de tine, Jenny, şi de noua ta familie.

— Voi avea. Acum că totul s-a schimbat, nu mai

trebuie să pleci.

— De fapt, cu mama aici, trebuie. Nu-ţi imaginezi cât de neplăcute pot deveni lucrurile cu mama şi tata sub acelaşi acoperiş.

— Dar ai făcut o mulţime de miracole în seara asta. De ce nu mai faci unul?

— Aş vrea să pot face, dar nu am dispoziţia necesară pentru a mă amesteca în problemele părinţilor mei.

— Ei bine, atunci ai grijă de tine şi scrie-mi!

— Aşa voi face.

Jenny alergă la Clayton, care o aştepta la intrarea în hambar. Se îndepărtară ţinându-se de braţ. Cassie oftă, gândindu-se la ce mai avea încă de rezolvat. Se uită în jur, căutându-şi mama care tocmai se ridica de pe un balot de fân. Tatăl ei se sprijinea de cuşca în care era transportată Marabelle, însă se desprinse de aceasta şi veni în direcţia ei.

— Este bine să ştiu că nu sunt singura care are secrete, remarcă Catherine cu falsitate, îndreptându-se şi ea către Cassie.

— Mama ta nu are deloc compasiune, îi poţi spune că am spus asta, spuse Charles.

Cassie nu făcu asta. Tot ce voia era să scape pentru a-şi savura triumful pentru un timp înainte de a trebui să facă faţă temperamentului formidabil al mamei sale. Cu acest lucru în minte, nu-şi mai aşteptă părinţii, ci se grăbi spre Angel.

— Mulţumesc, începu ea, dar el îi tăie vorba.

— Nu ai terminat încă.

— Nu?

— Nu, spuse el, şi se mişcă, blocând intrarea tocmai când părinţii ei ajunseră acolo.

— Aţi ajuns la un armistiţiu acum douăzeci de ani în războiul vostru privat, le spuse el. Poate că ar fi trebuit să-l luptaţi până la capăt. Aţi dori să mai rămâneţi înăuntru puţin?

— La naiba, nu, replică Catherine.

— Da, spuse Charles, ceea ce-i atrase un icnet uimit

din partea soţiei sale şi un râjet din partea lui Angel înainte ca acesta să o împingă pe Cassie afară şi să închidă uşa hambarului în urma lor.

Desigur, Catherine începu imediat să ţipe şi să bată cu pumnii în uşă. Cassie îl privi uluită pe Angel, care blocă uşa hambarului cu un drug greu de lemn.

— Nu poţi face asta, spuse ea.

— Tocmai am făcut-o.

— Dar…

— Taci, Cassie. Faptul că eşti încuiat undeva scoate ce e mai rău – şi ce e mai bun – din tine. Lasă-i pe părinţii tăi să experimenteze asta. S-ar putea să le facă foarte bine.

— Sau s-ar putea ucide unul pe celălalt.

El chicoti şi o trase în braţele sale.

— Unde e optimismul acela care te face să te amesteci în vieţile celorlalţi?

Ea nu apucă să răspundă. El o sărută lung şi apăsat, iar ea fu atât de uluită când termină, încât nici nu-şi dădu seama că loviturile şi ţipetele din hambar încetaseră.

— Du-te în casă, dragă. Angel o împinse uşor în direcţia casei. Le poţi da drumul dimineaţă.

Ea plecă, însă numai pentru că se aştepta ca el să o urmeze. Angel nu făcu asta însă. Ieşi călare din viaţa ei în noaptea aceea.

Capitolul 27

Cassie nu părăsi Texasul a doua zi, aşa cum planificase. Îşi petrecuse noaptea într-un scaun din salon, unde adormise aşteptând ca Angel să i se alăture. Când se trezi, cu lumina soarelui intrând prin ferestre, se duse întâi în camera lui. Acolo găsi patul nedesfăcut, văzu că lipseau coburii lui din colţul în care fuseseră aruncaţi, iar în cameră nu mai era nimic altceva care să sugereze că fusese vreodată acolo.

Se grăbi apoi la grajd, unde îşi confirmă suspiciunea.

Calul lui nu mai era acolo.

El nu mai era. Cassie se aşează jos şi plânse.

Când reuşi să-şi şteargă ochii, hotărî că oricum nu ar fi avut suficient curaj să-i ceară lui Angel să rămână, chiar dacă ar fi avut ocazia. Respingerea era ceva groaznic, la urma urmei. Trebuia să se considere norocoasă că o evitase. De ce nu o făcea asta să se simtă mai bine?

Ajunse la hambar târându-şi picioarele, fără să-i pese prea mult de dispoziţia în care avea să-şi găsească mama. Îşi dorea doar să nu aibă de discutat din nou despre Angel, nu acum. Avu parte de o scurtă amânare, însă numai din cauză că părinţii ei dormeau – unul lângă celălalt, pe un balot de fân.

Lui Cassie nu i se păru nimic deosebit în legătură cu proximitatea lor. Îi lăsă acolo, cu uşa descuiată şi se întoarse în casă. Până când făcu o baie şi se îmbrăcă cu haine curate, mama ei ciocănea deja la uşă.

— N-a fost deloc frumos să-i faci mamei tale aşa ceva, Cassie, fură primele cuvinte ale lui Catherine.

— Ştiu, replică Cassie liniştită şi se aşează în scaunul ei pentru citit. Ar fi trebuit să mă încui pe mine şi pe Angel în hambar în locul vostru.

— O, nu. Tatăl tău a avut ideea potrivită. Nu o să mai rămâi singură cu bărbatul ăla.

— Nu trebuie să-ţi mai faci griji în legătură cu asta, spuse Cassie încet, ridicându-şi genunchii pentru a-şi sprijini bărbia de ei. A plecat deja.

— Foarte bine.

— De ce „foarte bine”? Nici măcar nu-l cunoşti, mamă.

— Bine-nţeles că-l cunosc, replică Catherine. Cine nu-l cunoaşte în Wyoming?

— Vorbeşti despre reputaţia lui. Nu ştii cum este el cu adevărat.

— Nici nu intenţionez să aflu. Tatăl tău mi-a spus ce s-a întâmplat. Eu…

Cassie îşi ridică privirea, plină de uimire.

— Tu şi tata aţi vorbit unul cu celălalt?

— Nu schimba subiectul, ripostă Catherine pe un ton aspru. Am doar o întrebare pentru tine. De ce naiba le-ai spus oamenilor ălora că era logodnicul tău?

— Pentru că era pe cale să le spună adevărul, iar spiritele erau prea încinse atunci. Mi-a fost teamă că aveau să rămână cu o impresie greşită şi să creadă că-l angajasem pentru a mă război cu ei.

— Exact asta ar fi trebuit să faci. La urma urmei asta face el.

— Mamă, eu am pornit întreaga situaţie, spuse Cassie exasperată.

— Din ce am auzit noaptea trecută, ai rezolvat-o destul de bine. Ei bine, nu mai contează de ce ai sfârşit căsătorită. Va fi uşor să dizolvăm mariajul, ne vom ocupa de asta înainte să plecăm din Texas.

— Nu.

Catherine veni în faţa fiicei sale.

— Ce vrei să spui cu un?

Cassie îşi lăsă din nou capul pe genunchi.

— I-am promis lui Angel că voi aştepta până ajung acasă – în caz că am rămas însărcinată.

— Oh… Dumnezeule, de ce mă simt brusc la fel ca biata femeie de azi-noapte… cum o chema? Dotty?

— Dorothy Catlin, spuse Cassie. Dar este numai o posibilitate, mamă.

— Numai? Catherine se aplecă până când capetele li se atinseră, iar ea – şi putut petrece braţele în jurul lui Cassie, peste genunchi. Biata mea fetiţă. Eşti atât de curajoasă că nu te plângi de asta. De ce nu mi-a spus tatăl tău şi partea asta – sau nu ştie că bărbatul ăla te-a violat?

Cassie se trase înapoi indignată.

— Mamă, nu a făcut aşa ceva!

— Nu? întrebă Catherine plină de confuzie, apoi îşi schimbă repede tonul. Păi de ce naiba nu?

— Evident, pentru că nu a trebuit.

Catherine digeră cele spuse de Cassie pe un ton atât de sec, apoi o admonestă.

— Cassandra Stuart, nu îndrăzni să-mi spui…

— Mamă, e cam târziu pentru o predică, nu crezi?

Catherine fu forţată să admită asta.

— Presupun că e. Apoi oftă. Of, iubito, ce te-a apucat de ai făcut o asemenea greşeală prostească?

— M-a dorit, spuse Cassie simplu. Şi asta a fost ce a contat pentru mine atunci – ei bine, plus faptul că şi eu îl doream.

— Nu cred că vreau să aud asta.

— Nici eu nu vreau să vorbesc despre asta, spuse Cassie posomorâtă. Nici măcar nu ştiu *de ce* m-a dorit.

Catherine obiectă.

— Prostii. Eşti o fată frumoasă. De ce nu te-ar dori?

Cassie dădu din mână.

— Eşti mama mea. Sigur că ai spune aşa ceva. Dar sunt perfect conştientă de faptul că bărbaţii nu mă găsesc foarte atrăgătoare.

Catherine zâmbi larg.

— Şi asta te deranjează?

— Nu este amuzant, mamă.

— De fapt, este, pentru că atunci când aveam vârsta ta credeam exact acelaşi lucru. Nu aveam nici măcar un peţitor, deşi oraşul meu era plin de tineri buni de însurătoare. Apoi deodată am avut nu unul, ci trei peţitori care erau atât de serioşi în eforturile lor de a mă cuceri încât lucrurile au devenit stânjenitoare. Nu puteam merge nicăieri fără ca unul sau doi dintre ei să nu apară – iar uneori, toţi trei. Am avut parte de bârfe şi gelozie, deşi aceşti trei tineri erau prieteni de-o viaţă. Lucrurile au degenerat în cele din urmă într-o bătaie, cu unul dintre ei provocându-i pe ceilalţi doi – deodată. A câştigat cu greu, dar mi s-a părut atât de romantic, încât am acceptat cererea lui în căsătorie în aceeaşi zi. Era tatăl tău.

— Nu seamănă deloc cu situaţia mea, mamă. Tu eşti o femeie foarte frumoasă.

— Iar tu încă eşti convinsă că nu? Lasă-mă să-ţi spun un secret, iubito, o confesiune pe care mi-a făcut-o odată tatăl tău. Mi-a spus că m-a îndrăgit în timp, că într-o zi a observat că eram mai drăguţă decât credea el. Vezi tu, ne

cunoşteam de ani de zile, iar el nu-mi acordase nicio atenţie înainte. Mi-a mai spus că după aceea, de fiecare dată când mă vedea, îi păream tot mai drăguţă, până când, în cele din urmă, i s-a părut că eram cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnise vreodată.

— Mă iei peste picior, mamă?

— Nu aş face aşa ceva. Încerc doar să-ţi spun că arăţi diferit şi că durează puţin până când cei din jur se obişnuiesc cu asta, aşa cum a fost şi cu mine. Pe măsură ce am crescut, trăsăturile mi s-au schimbat şi au căpătat linii mai clasice. Mă aştept ca şi cu tine să se întâmple acelaşi lucru, şi nu va mai dura mult până când bărbaţii te vor considera drăguţă de la prima întâlnire, nu după câteva săptămâni.

Cassie nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

— Este o poveste frumoasă, mamă, dar nu o cred.

— Nu? Ei bine, cred că pistolarul acela a stat suficient pe aici ca să înceapă să te considere drăguţă. Nu-ţi dai seama de ce te-a dorit? Presupunerea mea este că nu s-a putut abţine.

Cassie roşi auzind asta, însă numai din cauză că îşi dorea să fie adevărat. Sigur că nu era, dar oricum nu mai conta acum.

Spuse asta:

— Nu mai contează acum. A plecat şi se aşteaptă să divorţez de el.

— Iar noi nu-l vom dezamăgi, spuse Catherine cu fermitate.

Era evident că mama ei nu îl plăcea pe Angel, dar acest ultim comentariu o irită pe Cassie. Voia o schimbare de subiect şi ştia exact ce să facă.

— Ce aţi găsit tu şi tata de discutat după douăzeci de ani?

— Nimic ce să te privească pe tine, replică Catherine şi plecă înainte ca fiica ei să o mai poată întreba şi altceva.

Capitolul 28

Cassie nu află niciodată ce se întâmplase între părinţii ei în hambar în acea noapte – sau *dacă* se întâmplase ceva. Mama ei refuza categoric să vorbească despre asta. Tatăl ei o tachina doar, spunând că încetaseră să se mai poarte ca nişte copii, orice ar fi însemnat asta. Însă păreau să fi ajuns la un fel de armistiţiu. Cel puţin, începuseră să vorbească unul cu celălalt. Nimic de natură personală, cel puţin nu din ceea ce auzise Cassie, însă era totuşi o formă de comunicare: prudentă, ezitantă, ca şi cum s-ar fi întâlnit pentru prima oară, însă era comunicare.

Catherine insistase chiar să amâne plecarea ei şi a lui Cassie cu câteva zile, până după trecerea sărbătorilor, astfel încât Cassie să-şi petreacă Crăciunul cu ambii părinţii pentru prima dată în zece ani. Reuşi astfel să o vadă încă o dată pe Jenny la slujba de duminică. Aceasta se mutase deja împreună cu soţul ei – R.J. obţinuse ce dorise – şi pretindea că bărbaţii MacKauley o tratau ca pe o regină. Trecuseră destul de mulţi ani de când frâiele fuseseră ţinute de o femeie în casa lor, aşa că lucrurile promiteau să fie interesante pentru un timp.

Desigur, R.J. şi Dorothy erau în prezent subiectul bârfelor din oraş. Mabel Koch trecuse pe la fermă pentru a-i spune lui Cassie, în caz că nu auzise deja, despre cum fuseseră văzuţi luând cina împreună şi întârziind atât de mult încât nici nu mai ajunseseră acasă, închiriaseră două camere la hotel, însă Mabel insinuase că numai unul dintre paturi fusese folosit.

Catherine râse jumătate de oră după ce auzise bârfa. Cu toate lucrurile prin care trecuse Cassie, nu i se păruse la fel de amuzant, însă, în mod ironic, vecinii nu mai erau furioşi pe ea. R.J. chiar îi trimisese un bilet.

Simte-te liberă să te amesteci oricând în treburile din

oraşul meu.

Nici asta nu i se păru amuzant lui Cassie. Adevărul era că nimic nu i se mai părea amuzant în această perioadă.

Îi ducea dorul lui Angel.

Când Catherine văzu că era cu adevărat deprimată din această cauză, hotărî să meargă împreună la cumpărături în est înainte de a se întoarce acasă, poate chiar până la New York de această dată.

— Mai bine să mergem în St. Louis, sugeră impulsiv Cassie.

— Cum vrei tu, iubito. Şi acolo putem găsi un avocat de divorţuri care să trimită actele. Nu are rost să afle toată lumea din Wyoming, dacă nu este neapărat necesar.

Cassie nu spuse nimic în legătură cu asta, dar îi veni să întrebe: „Dacă divorţurile te fac atât de fericită, de ce nu ai divorţat niciodată de tata?”

Dar nu ar fi fost foarte drăguţ din partea ei – uneori îşi dorea să nu fie atât de drăguţă. Câte un pic de răutate i-ar fi fost de ajutor în a face faţă oamenilor exagerat de aroganţi.

Mama ei avea intenţii bune, desigur; avea însă o istorie îndelungată în care o protejase exagerat de mult şi luase toate deciziile în locul lui Cassie. Cassie nu protestase niciodată, deoarece Catherine era cea mai fericită atunci când putea controla lucrurile. Dar pentru Cassie venise timpul să-şi ia singură deciziile. Călătoria la St. Louis era una dintre acestea, chiar dacă era o hotărâre luată sub impulsul momentului.

O altă decizie fu trimiterea unei telegrame, despre care nu se deranjă să-i spună mamei ei. Dar Angel era atât de prezent în mintea ei, încât ideea pur şi simplu nu-i dăduse pace. Trimise aşadar o cerere agenţiei de detectivi Pinkerton, solicitând o întâlnire în St. Louis pentru a putea vedea dacă se putea face ceva în legătură cu găsirea părinţilor lui Angel. Nu credea că ar mai fi încercat el singur să o facă, şi, pe lângă asta, reunirea familiei de mult pierdute era genul de situaţie în care ei îi plăcea să se

amestece.

Cassie şi Catherine părăsiră Caully la câteva zile după începerea noului an. Cu lucrurile rezolvate surprinzător de bine în privinţa vecinilor lui Charles, Cassie ştia că putea veni într-o altă vizită în toamna următoare, dacă dorea asta. Nu se aşteptase însă la remarca de despărţire făcută de tatăl ei, şi anume că probabil avea să vină el în vizită într-o lună sau două – promisiune care adusese un zâmbet discret pe faţa mamei sale.

Evident, *ceva* se întâmplase în hambar. Dezvăluirea acestui mister era exact lucrul de care Cassie avea nevoie pentru a şi-l scoate pe Angel din minte. Doar că până acum nu avusese niciun succes în a obţine informaţii de la mama ei. Poate că abordase lucrurile într-un mod greşit.

Îşi aminti că fusese extrem de uimită când îşi dăduse seama pentru prima dată că niciunul dintre copiii familiilor MacKauley şi Catlin nu ştia de la ce pornise vrajba în care erau cu toţii atât de implicaţi. Însă Cassie era atât de obişnuită să nu se amestece în treburile părinţilor ei, încât atunci nu realizase că era la fel de ignorantă în privinţa motivului neînţelegerii părinţilor ei. Se hotărî să înceapă cu acest lucru.

O trăsură aglomerată nu era însă locul cel mai potrivit pentru o discuţie confidenţială, astfel încât Cassie aşteptă până când ajunseră la linia ferată către est, care oferea o călătorie mult mai confortabilă şi o oarecare intimitate. De altfel, îşi începu conversaţia în vagonul restaurant în prima zi, întârziind deliberat cu desertul şi cafeaua în faţă până când mesele din jurul lor se eliberară.

Pe-atunci, la mai mult de o săptămână de la plecarea lor din Caully, Cassie era nerăbdătoare să-şi încerce noua strategie.

Într-un mod cu totul nevinovat, îşi întrebă mama:

— Cum se face că tu şi tata aţi încetat să vă mai iubiţi?

Catherine aproape se înecă cu ultima bucată de plăcintă cu cireşe.

— Ce fel de întrebare este asta?

Cassie ridică din umeri.

— Probabil una pe care ar fi trebuit să o pun cu mult timp în urmă.

— Mica petrecere din hambarul tatălui tău te-a făcut îndrăzneaţă, Cassie – sau ar trebui să spun impertinentă?

— Crezi? Încerc…

— Nu îndrăzni să fii răutăcioasă cu mine, domnişoară.

— Atunci nu fi evazivă, mamă. A fost o simplă întrebare, una pe care cred că am dreptul să o pun.

— Este ceva prea… personal.

Catherine încă evita răspunsul. Cassie cunoştea prea bine semnele. Nu avea să renunţe de data aceasta.

— Nu sunt o vecină băgăreaţă. Sunt fiica ta. El e tatăl *meu.* Ar fi trebuit să-mi spuneţi cu mult timp în urmă ce s-a întâmplat, mamă. De ce nu l-ai mai iubit?

Catherine privi pe fereastră la peisajul monoton de iarnă, care nu-i atrăgea deloc atenţia. Cassie ştia din experienţă că nu avea să mai scoată niciun cuvânt din gura ei. Acesta era modul în care reacţiona ea. Dacă nu putea intimida oamenii, făcându-i să se oprească din a face ce o deranja, îi ignora, pur şi simplu.

Astfel încât Cassie fu uimită când, câteva momente mai târziu, mama ei spuse:

— Nu am încetat niciodată să-l iubesc.

Cassie şi-ar fi putut imagina o duzină de răspunsuri. Niciunul dintre acestea nu ar fi fost cel pe care îl primise. De fapt, era atât de uimită, încât nu se putu gândi la nicio replică.

Catherine privea încă afară pe fereastră, însă putea ghici şocul pe care îl provocase.

— Ştiu că probabil nu ţi s-a părut niciodată aşa, spuse ea.

— Nu e niciun „probabil” aici. Nu cred să existe nicio persoană care să te cunoască, mamă, şi care să se fi îndoit vreodată de ura pe care v-o purtaţi unul altuia. Nu înţeleg.

— Ştiu că nu înţelegi. Nici eu, să fiu sinceră. Catherine oftă. Furia poate fi ceva foarte puternic. La fel şi teama. Ambele te pot determina să faci lucruri pe care nu le-ai face

în mod obişnuit. Şi ambele m-au controlat timp îndelungat.

Cassie nu putea accepta nici asta.

— Teamă, mamă? Vorbim despre femeia care a stat în mijlocul străzii din Cheyenne, fără apărătoare, cu gloanţe şuierând în toate părţile, şi care a împuşcat doi dintre cei patru jefuitori de bănci, dintre care unul avea asupra lui banii pe care tocmai îi furaseră. Nu poţi să-mi spui că nu eşti una dintre cele mai neînfricate femei pe care le cunosc.

Catherine privi în sfârşit de cealaltă parte a mesei, cu buzele formând un surâs timid.

— Aveam o mulţime de bani în banca aceea. Nu voiam să-i las să plece din oraş, dacă puteam face ceva în privinţa lor. Dar nu am spus niciodată că mi-a fost teamă de moarte.

— Atunci de ce ţi-a fost teamă?

— Cassie…

Cassie cunoştea tonul acela, aşa că spuse repede:

— Nu te poţi opri acum, mamă. Îmi ies din fire dacă nu aud toată povestea.

Catherine o privi exasperată.

— Moşteneşti încăpăţânarea de la tatăl tău.

— O moştenesc de la tine.

Catherine oftă din nou.

— În regulă, dar întâi trebuie să ştii cât de mult mi-am dorit să am copii. După ce eu şi tatăl tău ne-am căsătorit, obişnuiam să plâng în fiecare lună când… când ştiam că încă nu rămăsesem însărcinată. Apoi, când s-a întâmplat în sfârşit, am fost cea mai fericită femeie din lume. Cred că am zâmbit într-una în timpul celor nouă luni.

Lui Cassie *asta* i se păru greu de crezut, de vreme ce mama ei zâmbea rareori.

— Ce are asta de-a face cu teama ta?

— Asta a venit mai târziu. Vezi tu, nu ştiam cum avea să fie naşterea. Mama mea a murit când eram tânără, aşa că nu mi-a spus niciodată. Eu şi tatăl tău tocmai ne mutaserăm în Wyoming, aşa că nu aveam prea multe prietene care m-ar fi putut avertiza. Nici nu asistasem la vreo naştere. Eram atât de ignorantă, încât atunci când mi

s-a rupt apa am crezut că te pierd. Însă după aceea au început durerile. Nimeni n-ar putea spune, uitându-se la tine, însă doctorul mi-a spus că ai fost unul dintre cei mai mari bebeluşi pe care i-a văzut vreodată. Naşterea ta a durat aproape două zile. În tot acest timp, am crezut că mor de vreo duzină de ori. Adevărul e că îmi doream să mor. Chiar şi doctorul îşi pierduse speranţa la un moment dat, atât de fără vlagă eram. Însă cumva ai reuşit să te naşti. Nu-mi aduc aminte exact cum. Eram scoasă din minţi de durere atunci. După naştere, am avut complicaţii. Mă rupsesem destul de tare. Sângerarea nu se oprea… o, nu face faţa asta. Cassie se făcuse destul de palidă. Nu a fost vina ta. Dacă vrei să ştii adevărul, nu aş fi luptat să-mi revin dacă nu ai fi existat tu.

— Dar, mamă…

— Fără niciun *dar,* o întrerupse aspru Catherine. Înţelegi acum de ce nu am vrut să-ţi povestesc? Dar cu siguranţă nu a fost vina ta, iubito, trebuie să mă crezi, niciodată nu te-am învinuit. L-am învinuit însă pe tatăl tău. Ştiu că nu ar fi trebuit să fac asta. Lucrurile de felul ăsta se întâmplă. Nu e vina nimănui. Însă pe atunci nu aşa funcţiona mintea mea. Catherine izbucni deodată în râs, deşi era unul mai degrabă amar. Mă întreb şi astăzi dacă lucrurile ar fi fost diferite dacă aş fi aflat mai repede ceea ce am aflat apoi. Cât de repede poate dispărea ignoranţa, fie că vrei, fie că nu… Este uimitor cum femeile care te văd cu un bebeluş, chiar dacă nu te cunosc, se apropie şi încep să povestească despre experienţele lor. Toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le aflu înainte de naştere, care m-ar fi putut avertiza ce urma să se întâmple, le-am aflat abia după aceea; am auzit că prima naştere e cea mai grea, că amintirea durerii dispare repede, că femeile cu şolduri înguste, ca mine, au de obicei naşteri mai grele – lucruri de genul ăsta, plus faptul că, aşa cum spuneau toate, merită să treci prin aşa ceva. Sunt de acord din toată inima cu această ultimă parte. Nu am regretat niciodată că te am, Cassie. Însă după cele îndurate nu mai aveam de gând să mai am şi alţi copii, dacă puteam alege. Şi am putut alege.

l-am spus tatălui tău că-l împuşc dacă îi mai trece vreodată prin minte să mai vină în patul meu.

Ochii lui Cassie se căscară.

— Bănuiesc că nu a fost încântat de asta.

— Probabil că nu.

— Şi asta a fost tot?

— Doar începutul. Vezi tu, eu nu-i cerusem să-mi dea timp. Am spus clar că era vorba de niciodată. La început a fost extrem de răbdător, crezând că aveam să mă răzgândesc. Poate că aş fi făcut-o – amintirea durerii chiar dispare. Dar după ce au trecut opt luni, în cele din urmă a izbucnit. Bănuiesc că nu-l pot învinovăţi, deşi atunci am făcut-o. Nu ştiu. Cred că mă gândeam că dacă eu nu mai fac dragoste niciodată, şi el ar putea foarte bine să se abţină. A fost nerealist din partea mea, ştiu. Dar eram tânără şi sentimentală şi, aşa cum am spus, mintea mea nu funcţiona tocmai bine pe atunci.

— Asta a înrăutăţit lucrurile, enervarea lui?

— Nu, ci faptul că am aflat că s-a dus la bordelul lui Gladis.

Cassie cunoştea bordelul lui Gladis. Arsese în urmă cu şapte ani, iar Gladis se mutase într-un alt oraş. Dar pe vremuri fusese unul dintre cele mai rafinate bordeluri din Wyoming. Bărbaţii mai vorbeau până în ziua de azi de bordelul lui Gladis – iar Cassie nu şi-l imagina pe tatăl ei mergând acolo.

— Eşti sigură? întrebă ea.

— Sigur că da. Doar nu-ţi închipui că aş pune capăt unui mariaj pe baza unor simple suspiciuni? Pe-atunci locuia în Cheyenne un bărbat al cărui nume nu mi-l mai amintesc, care mă plăcea şi mă tachina mereu, întrebându-mă când am să-l părăsesc pe tatăl tău pentru el. M-a bătut la cap inclusiv când am fost însărcinată. Ei bine, şi-a închipuit că-mi face o favoare spunându-mi că jumătate din oraş l-a văzut pe Charles vizitând bordelul.

— Ce mai favoare, remarcă Cassie pe un ton sec.

— De acord. Dacă-mi amintesc corect, cred că mi-am rupt două degete de falca lui, mulţumindu-i. După aceea nu

l-am mai văzut niciodată. Oricum, însă, eram suficient de furioasă când l-am confruntat pe tatăl tău şi el a recunoscut, încât să-l dau afară din casă. El nu a vrut. Aşa că i-am spus să nu îmi mai vorbească niciodată.

— Şi nu a mai făcut-o – şi nici tu.

— Ăsta e temperamentul meu, Cassie, spuse Catherine pe un ton defensiv. Sunt o femeie neiertătoare. O ştiu. Ce a spus femeia aia, Dotty, este perfect adevărat. Tatăl tău este norocos că nu l-am împuşcat pentru ce a făcut. Într-o seară, târziu, m-am dus la Gladis, să aflu pe cine vizita acolo. Pe ea aş fi împuşcat-o. Însă Gladis îşi proteja fetele foarte bine. Nu mi-a spus.

— Şi totuşi, spui că nu ai încetat să-l iubeşti, îi aminti Cassie.

— Nu am încotro. Şi deşi sunt conştientă că eu l-am împins în direcţia aceea, nu am putut ierta aşa ceva. Teama şi furia… sunt o combinaţie teribilă. Nu le lăsa niciodată să pună stăpânire pe tine, aşa cum au făcut cu mine.

Cassie dădu din cap, uluită. Totul fusese din cauza geloziei. Îşi dori să nu empatizeze cu ambele părţi, însă aşa simţea. Într-o astfel de situaţie nu existau învingători. Totuşi, acum îşi vorbeau, îşi aminti ea. Ceva trecuse dincolo de zidul acela de furie.

— Mamă, ce s-a întâmplat în hambar în noaptea aceea?

— Nimic care să te privească.

După toate lucrurile pe care tocmai i le dezvăluise Catherine, Cassie trebui să izbucnească în râs la acest răspuns. Îşi păstră buna-dispoziţie până peste câteva ore. În acea seară îşi dădu seama că nu avea niciun motiv să-i refuze lui Angel divorţul. Nu era însărcinată.

Capitolul 29

Cu o populaţie de peste trei sute de mii de locuitori, St. Louis avea aproape aceeaşi mărime cu New York-ul sau

Philadelphia. Deşi Catherine prefera să meargă la Chicago pentru excursia lor anuală la cumpărături, veniseră în St. Louis de două ori de-a lungul anilor.

Ultima lor vizită fusese în 75, nu mult după terminarea podului East Bridge, care traversa fluviul Mississippi. De atunci, suburbiile se dezvoltaseră spectaculos. De fapt, întregul oraş crescuse vizibil în ultimii şase ani. Însă Catherine era o persoană a obiceiurilor. Oriunde mergeau, stătea mereu în aceleaşi hoteluri, care de obicei erau cele mai bune din oraş, nu neapărat cele mai noi.

Cassie presupuse aşadar că aveau să se cazeze la acelaşi hotel în care stătuseră înainte, aşa că acolo îl rugase pe detectivul renumitei agenţii Pinkerton să o aştepte. Spera doar să se poată întâlni cu el fără să-şi alerteze mama cu privire la planurile ei.

Catherine nu mai pomenise de întâlnirea cu avocatul, însă Cassie ştia că avea să o facă, de îndată ce se plictisea de cumpărături. Asta-i oferea lui Cassie cam o săptămână, poate două, pentru a decide ce dorea *ea* să facă în legătură cu divorţul. Sigur, de fapt nu era nimic de hotărât. Trebuia să divorţeze. Nu mai avea niciun motiv să refuze. Doar pentru că i-ar fi plăcut să rămână căsătorită cu soţul pe care îl primise în mod neaşteptat nu însemna că o şi putea face.

Ar fi avut şi el ceva de spus despre asta, şi nimic drăguţ. Mama ei ar fi făcut şi ea scandal dacă Cassie ar fi pomenit măcar că-l place pe Angel suficient de mult încât să-l păstreze. I-ar fi enumerat toate motivele pentru care nu ar fi fost un soţ potrivit. Cassie nu dorea să le audă. Le ştia deja, dar nu aveau nimic de-a face cu sentimentele.

Bătrânii oraşului preziceau că avea să ningă curând, însă soarele continua să strălucească. Nu încălzea prea mult – luna ianuarie în St. Louis semăna mai mult decât cea din Texas cu iernile cu care era obişnuită Cassie – dar făcea plimbările prin oraş mai plăcute decât dacă ar fi fost zăpadă. Nu aveau de mers foarte departe. Nu fusese greu să ajungă la cea mai vestită croitoreasă din oraş. Madame

Cecilia, la care fuseseră şi ultima oară, deţinea încă acest titlu, iar atelierul ei era la o distanţă mică de hotel. Se duseseră de câteva ori până acolo pe jos, când vântul nu era prea aspru.

În această după-masă, pentru a patra vizită şi ultima probă, Catherine închirie o trăsură. Cassie ar fi preferat să meargă pe jos, de vreme ce nu simţea dorinţa de a participa la conversaţia obişnuită a mamei ei. Era din nou deprimată. Erau în oraş de patru zile, dar detectivul de la Pinkerton nu sosise încă. Cassie se gândea deja cum să întârzie plecarea din St. Louis dacă acesta nu avea să apară în cursul următoarei săptămâni.

Găsirea părinţilor lui Angel nu mai era doar un capriciu. Devenise ceva important pentru ea din simplul motiv că, dacă ar fi avut succes, ar fi avut o scuză perfect valabilă nu doar pentru a-l vedea din nou pe Angel, ci şi pentru a sta de vorbă cu el. Îşi dorea acest lucru. La urma urmei putea oricând să-l vadă. Îşi imagină că avea să meargă mult mai des ca înainte în Cheyenne, doar pentru a-l zări din când în când. Însă el nu ar vorbi cu ea decât dacă ar fi nevoie. Ştia asta. Chiar dacă nu ar fi ocolit-o din cauză că nu ar fi vrut să fie deranjat, ar fi făcut-o pentru reputaţia ei. Erau amândoi bine cunoscuţi în oraş. S-ar fi iscat bârfe dintre cele mai urâte dacă ar fi fost văzută în compania lui Angel cel notoriu.

— Eşti posomorâtă din nou, remarcă Catherine pe când se apropiau de atelierul lui Madame Cecilia.

— Nu sunt.

— Ba da, eşti.

— Bine, sunt. Mi-e dor de Marabelle.

Ajutoarele pe care Catherine le adusese cu ea în Texas, pentru cazul în care ar fi avut nevoie să facă o demonstraţie de forţă, o luaseră pe Marabelle înapoi acasă, de vreme ce hotelurile nu priveau cu ochi buni animalele de companie de acest gen. Cassie spusese numai pe jumătate o minciună. Doar că-i era mai mult dor de Angel.

— Ştiu că am telegrafiat să ne fie trimis vagonul nostru personal de dormit, spuse Catherine, dar nu trebuie

să aşteptăm până ajunge dacă vrei deja să ne întoarcem acasă.

— Nu! spuse Cassie puţin prea hotărâtă. Îşi modifică de îndată răspunsul negativ. Vreau să spun că mă descurc fără ea câteva săptămâni, la fel şi ea.

— Nu sunt sigură despre ea, remarcă Catherine. Nu tu a trebuit să o urmăreşti până la jumătatea drumului spre Denver atunci când ai plecat prima dată să-ţi vizitezi tatăl, şi să explici tuturor pe drum că nu vânau o panteră sălbatică, ci animalul de companie al fiicei mele, care nu a putut rămâne acasă, unde nu ar fi speriat oamenii de moarte.

Cassie rânji, amintindu-şi de scrisoarea lungă şi mustrătoare care o însoţise pe Marabelle în Texas în cuşca cea mare pe care Catherine pusese să fie făcută pentru ea, ca să i-o poată trimite lui Cassie. Marabelle încercase să o urmeze pe Cassie, însă-i pierduse mirosul după prima oprire a trenului dincolo de graniţa cu Colorado, nu la jumătatea drumului spre Denver, aşa cum povestise mama ei, exagerând, însă Catherine fusese categoric iritată atunci atât de fiica ei, cât şi de animalul acesteia.

— A rămas acasă fără probleme vara trecută, când am plecat amândouă la Chicago, îi aminti Cassie.

— Am lipsit doar zece zile atunci, iar ea a fost încuiată în hambar, unde bătrânul Mac i-a ţinut întruna companie, pentru a o împiedica să sfâşie pereţii.

Cassie avu de obiectat.

— Nu sfâşie pereţi, mamă. Dar dacă vrei să vorbim despre pereţi şi animale de companie, să vorbim despre Short Tail, dragul tău elefant. Crezi că hambarul va mai fi în picioare când vom ajunge acasă?

Catherine o privi tăios.

— Încep să cred că bărbatul acela a avut o influenţă proastă asupra ta.

— Care bărbat? întrebă Cassie cu nevinovăţie.

— Ştii prea bine care, o admonestă Catherine sever. Impertinenţa ta devine tot mai rea.

— Credeam că devine tot mai bună.

— Înţelegi ce vreau să spun?

Cassie îşi dădu ochii peste cap.

— Mamă, în caz că nu ai observat, am crescut. Când o să încetezi să mă mai tratezi ca pe un copil?

— Când vei avea şaizeci şi cinci de ani, iar eu voi fi moartă, nicio zi mai devreme.

Dacă tonul lui Catherine nu ar fi fost atât de serios, Cassie nu ar fi râs.

— Bine, mamă, ai câştigat. Îmi voi păstra impertinenţa pentru mine. Dar ai putea să nu-mi mai spui „iubito” în public?

Buzele lui Catherine zvâcniră uşor.

— Dacă tot facem concesii, presupun că aş putea…

Nu-şi termină propoziţia. Birjarul lor trase brusc de hăţuri, oprind trăsură şi aproape făcându-le să cadă de pe locurile lor. De pe o stradă laterală le ieşise în cale o căruţă mare, care le intrase în faţă, încercând, după toate aparenţele, să întoarcă în direcţia din care venea trăsura lor. Traficul era însă greoi, iar căruţaşul nu putu intra între celelalte vehicule, aşa că rămase acolo, blocându-le şi lor trecerea.

Birjarul lor era suficient de nervos din cauza accidentului pe care aproape că-l avuseseră, aşa că începu să strige. Celălalt birjar se uită la el şi-i făcu un gest nepoliticos, la care birjarul lor răspunse cu un şir de înjurături strigate din adâncul plămânilor.

Faţa lui Catherine deveni roşie ca racul la auzul unora dintre cuvintele ce ieşeau din gura birjarului şi care se auzeau până departe.

— Acoperă-ţi urechile, Cassie, spuse ea, şi aruncă un dolar pe bancheta birjarului. De aici mergem pe jos.

— Dar lucrurile tocmai devin interesante, protestă Cassie.

— Mergem pe jos, repetă Catherine, cu mai multă forţă de această dată.

Era cu adevărat stânjenită. Lui Cassie acest lucru i se păru amuzant, mai ales că auzise cuvinte mai urâte din gurile ajutoarelor de la ferma Lazy S, şi cel puţin la fel de

urâte din gura mamei ei, atunci când îşi certa angajaţii. Dar asta era una din excentricităţile lui Catherine. Spre deosebire de Cassie, care-şi purta pistolul Colt doar la fermă, Catherine nu pleca nicăieri fără al ei – mai puţin atunci când mergea în est. Atunci se transforma într-un model de etichetă şi eleganţă potrivit unei matroane din înalta societate, plină de atitudine şi aroganţă.

Merita să o tachineze puţin.

— Ştii, aşa ceva nu s-ar fi întâmplat dacă era Angel aici.

— Te umfli în pene pentru că individul sperie oamenii doar uitându-se la ei? spuse Catherine neîncrezătoare.

— Cred că da. Această caracteristică a lui prinde bine câteodată. Închipuie-ţi cât de uşor ai scăpa de domnişoarele Potter dacă ar intra Angel în cameră.

Catherine pufni.

— Nu te păcăli singură. *El* ar fi cel speriat de cele două mori stricate.

— Atunci gândeşte-te la Willy Gate, care te bate la cap în fiecare duminică cu poveştile lui despre Războiul Civil, iar tu eşti prea bună ca să-l poţi ignora.

— A fost un erou – dar sper că nu vrei să insinuezi că ar fi drăguţ să-l avem pe Angel prin preajmă.

Privirea lui Catherine era atât de aspră încât Cassie alese să nu răspundă.

— Vom întârzia dacă nu ne grăbim, spuse ea înaintând pe trotuarul aglomerat, blocând astfel orice tentativă de tachinare – sau insinuare.

Câteva minute mai târziu ajunseră la atelierul de croitorie, exact la timp pentru ca intrarea să le fie întârziată de o altă sosire, a unui tânăr domn foarte bine îmbrăcat împreună cu însoţitoarea lui prea împopoţonată. Bărbatul era atât de frumos, încât Cassie nu se putu abţine să nu-l privească lung. Catherine nu observă acest lucru, observă însă că după ce le aruncă o scurtă privire, bărbatul şi le scoase atât de complet din minte că nici nu se obosi să ţină uşa deschisă pentru ele, ci-şi urmă însoţitoarea în magazin.

— Unii oameni nu au niciun fel de maniere.

Catherine o spuse înainte ca uşa să se închidă în urma domnului. El o auzi şi se întoarse, privind-o cu un dispreţ care îi făcu obrajii să se înroşească. Cassie se gândi să nu mai menţioneze că nici acest lucru nu s-ar mai fi întâmplat dacă Angel ar fi fost acolo.

Însă conversaţia lor pe marginea acestui subiect era prea recentă, iar Catherine se încruntă la ea, ameninţând.

— Nu o spune.

— Nu aveam de gând.

— Mă gândesc serios să mă plâng lui Madame Cecilia, continuă Catherine, şi să ne găsim un alt atelier.

— Nu este vina ei, protestă Cassie.

— Nu? Când ne programează proba în acelaşi timp cu femeia asta deşucheată?

— Ce te face să crezi că nu este o doamnă?

— Pot recunoaşte cum arată amanta unui domn, replică Catherine cu năduf.

Cassie îşi dădu ochii peste cap.

— Mamă, te superi pentru nimic.

— Oare? ripostă Catherine. Când tu te gândeşti încă la pistolarul acela?

Despre asta era aşadar totul? Cassie ar fi trebuit să-şi dea seama că mama ei nu s-ar fi supărat atât din cauza unei mici lipse a bunei creşteri, nu când întâlniseră situaţii mult mai grave în oraşele mari.

Cedă pentru a evita o ceartă.

— Nu voi mai pomeni de el.

— Bine. Iar acum cred că-i voi arăta acelui individ prost crescut puţină nepoliteţe de-a mea, în stilul Wyoming.

Pe când intra în atelierul lui Madame Cecilia, Cassie o auzi adăugând:

— Mi-aş dori să am la mine Coltul.

Cassie îşi dori ca şi Angel să fi fost acolo.

Capitolul 30

În seara aceea, Cassie nu-şi aşteptă mama, care se oprise să complimenteze personalul restaurantului pentru cina excelentă. Ieşi în holul hotelului, suficient de departe pentru ca Catherine să nu o mai vadă, apoi se grăbi la recepţie, întrebând dacă nu fusese lăsat vreun mesaj pentru ea.

Reuşise să plece de lângă mama ei de câteva ori în fiecare zi pentru a verifica la recepţie, chiar dacă trebuise să aştepte până când Catherine se dusese la culcare. De vreme ce aveau camere separate, chiar dacă interconectate, fusese uşor să facă asta, însă nu-i plăcea să coboare singură în hol atât de târziu.

În seara asta nu avea să fie nevoie, sau cel puţin aşa spera. Însă când fu la numai vreo doi metri distanţă, fu oprită.

— Nu vă cunosc de undeva, domnişoară?

Cassie nu se putu abţine să nu se holbeze – din nou. Era tânărul bărbat de la atelierul de croitorie, care o făcuse pe Catherine să fie dezamăgită când nu-l găsise acolo după ce intrase. Fusese condus într-o încăpere din spate, împreună cu prietena sa, astfel încât ea nu putuse să-i răspundă impoliteţii în acea după-amiază. Cassie era şi ea nepoliticoasă acum, uitându-se aşa la el, dar era fermecător cu frumuseţea lui, cu părul blond cu reflexe roşcate, ochi de culoarea smaraldelor, verde-închis, obraji raşi şi fini, fără vreo imperfecţiune, şi un costum impecabil din trei piese, de culoarea cărbunelui.

— Domnişoară? repetă el.

— Nu, replică Cassie tăios.

Reuşi să-şi controleze stingherealа de a fi întrebată de două ori, consolându-se că era probabil obişnuit ca femeile de toate vârstele să-l privească atât de intens. Se întrebă unde era însoţitoarea lui în această seară, şi dacă era într-adevăr întreţinuta lui.

— Sunteţi sigură că nu ne-am mai întâlnit?

— Foarte sigură, îl asigură Cassie. Frecventăm pur şi simplu acelaşi atelier de croitorie.

El zâmbi atunci.

— Ah, da, tânăra domnişoară însoţită de baborniţă.

Ea îşi arcui o sprânceană. El era constant în comportamentul său insultător.

— Baborniţa aceea era mama mea. Aroganţa vă face atât de nepoliticos, domnule, sau pur şi simplu nu ştiţi mai mult?

— De fapt este o formă de artă, iar cunoscutele mele găsesc asta incitant.

Cassie avea sentimentul că el chiar credea asta. Aproape că izbucni în râs, dar se abţinu. În schimb, îl avertiză:

— Veţi avea parte de o provocare adevărată, domnule, dacă mai rămâneţi în zonă, deoarece mama îşi va despacheta probabil pistolul dacă vă va găsi stând de vorbă cu mine.

Crezuse că asta avea să-l facă să-şi vadă de drum, însă el o privi condescendent şi intră în jocul ei, întrebând:

— Mama dumitale poartă pistol?

— Doar atunci când vine în oraş.

— Dar St. Louis nu este periculos.

— De aceea-l ţine împachetat. De obicei îl poartă la ea.

— Nu-mi spuneţi că sunteţi din vest.

Cassie se miră de surprinderea bruscă a bărbatului.

— Şi dacă am fi?

— Mi se pare fascinant, replică el, iar ea nu se îndoi nici pentru o clipă de sinceritatea interesului său. Aţi văzut vreodată indieni adevăraţi? Sau vreun duel de stradă, despre care am tot auzit?

Ea nu avea de gând să răspundă la aşa ceva. Mai întâlnise şi altă dată oameni ca el, avizi să audă despre „vestul sălbatic”, dar care nu ar fi vrut niciodată să-l experimenteze singuri. Chiar şi cu explozia de noi oraşe care apăreau odată cu extinderea căii ferate, oraşele ridicate în funcţie de zăcămintele de aur şi argint descoperite, oraşele de fermieri, toate aflate acum la distanţă de doar câteva zile cu trenul, oamenii ca el nu-şi părăseau oraşele lor civilizate şi sigure pentru a le vizita pe

cele din vest, deşi le plăcea să audă poveşti despre frontiera primitivă şi toate aspectele ei sângeroase.

Se hotărî să fie răutăcioasă şi să răspundă până la urmă.

— Vedem uneori bande de indieni renegaţi, dar nu fac decât să deranjeze coloniştii izolaţi sau câte-o diligenţă. Nu mai cauzează probleme aşa cum o făceau mai demult. Dar eu am fost implicată într-un duel chiar luna trecută. S-a terminat totul prea repede pentru a fi interesant, şi nu glonţul meu a fost cel fatal. Onoarea i-a revenit unui pistolar pe nume Angel. De fapt, i se spune Îngerul Morţii. Aţi auzit vreodată de el?

— Nu pot spune că am auzit, răspunse el. De ce „Îngerul Morţii”?

— Pentru că nu ratează niciodată şi trage mereu pentru a ucide. Îşi pierduse însă suficient timp fiind meschină. Acum, dacă mă scuzaţi, domnule…

— Bartholomew Lawrence, dar prietenii îmi spun Bart. Iar dumneavoastră sunteţi?

— Cassandra… Angel.

Făcuse o pauză prea lungă înainte de „Angel”. Expresia lui arăta că se îndoia de adevărul spuselor ei. Ei nu-i păsa ce credea el. Nu făcea decât s-o împiedice, iar timpul i se apropia de sfârşit. Catherine apăruse deodată la intrarea în sala de mese şi o căuta cu privirea prin hol.

— Dar pentru dumneavoastră ar fi doamna Angel, adăugă Cassie, tăios acum, de vreme ce era enervată pe ea însăşi pentru că stătuse de vorbă cu bărbatul.

Se îndepărtă fără ca el să mai spună vreun cuvânt. Mai avea cam zece secunde să întrebe de mesaje la recepţie, înainte ca mama ei să i se alăture. Făcu asta şi fu uimită când i se înmână un bilet. Cassie tocmai reuşise să îl ascundă când Catherine ajunse în spatele ei. Trecuse chiar pe lângă Bartholomew Lawrence, fără să-l recunoască.

— Ce faci, Cassie?

Cassie se întoarse şi-l văzu pe Lawrence acolo unde-l lăsase, la o distanţă de la care le putea auzi.

Însă, dacă se pricepea la ceva, era la a găsi scuze

ridicole sub impulsul momentului.

— Am verificat dacă Angel a ajuns deja, mamă. Apoi adăugă cu subînţeles: Acuma este unul din acele momente în care prezenţa lui ar prinde bine.

Catherine îi urmări privirea până la Lawrence şi înţelese imediat. Bărbatul izbucni în râs, auzind-o pe Cassie, deşi plecă, totuşi.

Dar Catherine era acum vizibil supărată.

— Te-a deranjat cumva?

— Nu chiar. M-a recunoscut imediat şi a deschis o conversaţie, prezentându-se.

— Şi-a cerut scuze?

— Am făcut aluzie că ar trebui, dar spune despre nepoliteţea lui că este o formă de artă, evident una pe care se străduieşte să o perfecţioneze. Oricum, mi s-a părut suficient de enervant, aşa că am încercat să-l sperii cu Angel. Nu m-a crezut.

— Trebuie să-l vezi pe pistolarul acela al tău pentru ca să înţelegi că e un ucigaş cu sânge rece.

— Nu e...

— Nu contează, o întrerupse Catherine şi porniră spre scări. Dar cu siguranţă îmi voi despacheta pistolul.

Capitolul 31

Numele detectivului era Phineas Kirby. Îşi închiriase o cameră în acelaşi hotel, de fapt chiar la acelaşi etaj. Cassie nu se grăbi însă spre camera lui de îndată ce citi biletul. Oricât de mult ar fi urât să-i deranjeze bărbatului somnul, ura şi mai mult gândul de a-i explica mamei sale de ce angajase un detectiv.

Aşteptă aşadar până când Catherine se culcă. Nu voia să-şi asume niciun risc. Se pregăti ea însăşi de culcare şi rămase în pat câteva ore, în caz că mama ei nu putea dormi şi voia să vină să stea de vorbă puţin – mai făcuse asta şi altă dată.

Era trecut puţin de miezul nopţii când Cassie se îmbrăcă din nou şi părăsi cu prudenţă camera de hotel. Găsi camera domnului Kirby la capătul îndepărtat al holului. Ciocăni atât de încet, încât dură un timp până auzi mormăituri de cealaltă parte a uşii. Câteva momente mai târziu, aceasta se întredeschise şi un bărbat foarte deranjat, îmbrăcat într-un halat galben pufos, cu şosetele iţindu-se de sub tivul lung al acestuia, se pregăti să se răstească la ea. Era de vârstă mijlocie, mai degrabă corpolent, cu trăsături comune şi ochi albaştri, pătrunzători.

Probabil se răzgândise cu privire la răstealã după ce o privise cu atenţie.

— Îmi pare rău, domnişoară. Am crezut că faceţi parte din personalul hotelului. V-aţi rătăcit?

— Nu, domnul. Sunt Cassie Stuart. Eu v-am rugat să veniţi.

El se încruntă din nou.

— Ştiţi cât este ceasul, domnişoară Stuart?

Ea tresări.

— Da, ştiu, dar nu am putut aştepta până dimineaţă. Sunt aici cu mama, şi aş prefera ca ea să nu ştie că v-am angajat. Nu-i place soţul meu, înţelegeţi, iar asta are legătură cu el.

Phineas oftă.

— Atunci mai bine aţi intra şi aţi ocupa un loc.

În faţa şemineului erau două scaune. El aruncă încă un buştean pe foc înainte de a se aşeza pe scaunul pe care îi atârnau hainele. Luă jacheta de pe spătarul scaunului şi căută până găsi un carneţel într-unul din buzunarele interioare.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnişoară Stuart? Începu să scrie în grabă încă în timp ce vorbea.

Cassie se aşează pe scaunul din faţa lui.

— Aş dori să-i găsesc pe părinţii soţului meu.

— Au dispărut?

— Nu chiar, spuse ea. Şi de fapt nu este chiar soţul meu – adică este, dar vom divorţa în curând. La vederea sprâncenei lui ridicate, îl asigură. Nu are de-a face cu asta.

Aş vrea doar să-l reunesc cu familia lui, este un fel de cadou de rămas-bun.

— Foarte lăudabil din partea dumitale, remarcă el. Cum îi cheamă pe aceşti oameni?

— Asta este partea dificilă. Era prea mic să-şi amintească numele lor. Vedeţi, a fost răpit de către un muntean chiar din acest oraş acum vreo douăzeci şi ceva de ani şi şi-a petrecut următorii nouă ani într-o cabană izolată din Rocky Mountains. Nu este sigur dacă avea cinci sau şase ani când a fost răpit. Iar părinţii lui nu erau de aici. Îşi aminteşte un drum cu trenul, aşa că erau fie în trecere, fie veniseră într-o vizită.

— Era cu ambii părinţi?

— Probabil că nu. Nu-şi aminteşte ca tatăl lui să fi fost prin preajmă prea mult.

— Ei bine, cel puţin avem numele băiatului. Phineas spusese acest lucru ca şi cum ar fi fost un lucru sigur.

Cassie îi zâmbi, neajutorată.

— Nu chiar. Foloseşte numele Angel deoarece aşa îşi aminteşte că-i spunea mama lui.

Detectivul păru surprins.

— Asta este ciudat, spuse el, mai mult pentru sine. După un moment de gândire, întrebă: Sunteţi sigură că nu vreţi să-l găsiţi mai degrabă pe el?

— Nu, pe el ştiu unde să-l găsesc. Mi-ar plăcea să-i găsesc părinţii, pe amândoi dacă sunt încă în viaţă. M-am gândit că cineva trebuie să-şi amintească o asemenea tragedie întâmplată unui băieţel dispărut şi niciodată găsit. Eu nu aş şti cum să caut pe cineva care ar putea şti ceva despre asta. Nici Angel nu a reuşit, de vreme ce s-a întors aici după ce răpitorul lui a murit, dar nu a avut norocul să afle nimic. Cassie oftă. Ştiu că nu sunt prea multe informaţii…

— Dimpotrivă. Ar trebui să am numele pe care le căutaţi într-o zi sau două. S-ar putea să dureze mai mult să aflu o adresă a acestor persoane, dar agenţia mea dispune de resurse excelente în aproape toate statele, iar telegraful îmi simplifică enorm munca. Este o invenţie excelentă. A

ajutat la prinderea multor criminali. Începu apoi să murmure din nou pentru sine. Angel? Mă întreb câţi poartă numele acesta de partea asta a fluviului Mississippi.

— Poftim?

— Nimic, doamnă. Phineas se ridică şi o conduse la uşă. Sper să nu vă supăraţi dacă încep să lucrez la asta dimineaţă.

Ea roşi.

— Desigur. Îmi pare rău pentru ora târzie, dar nu este uşor să plec de lângă mama în timpul zilei, şi nu aş mai avea linişte dacă ar afla ce fac. *Chiar* nu-l place pe soţul meu.

— Aşadar, ea este cea care insistă cu divorţul?

— Da, dar era deja o hotărâre comună, de vreme ce ne-am căsătorit accidental.

— Ăsta e un nou mod de a prezenta lucrurile.

— Vă puteţi gândi la un nume mai bun pentru o căsătorie făcută sub ameninţarea pistolului? întrebă ea.

El rânji.

— Presupun că nu. Înţeleg de ce aţi dori să divorţaţi. Nu poate fi uşor să fiţi căsătorită cu un pistolar, nici măcar pentru o perioadă scurtă.

— De unde ştiţi că este pistolar?

— Cu un nume ca Angel… am ghicit.

Cassie era impresionată. Bărbatul era evident un geniu, iar banii ei aveau să fie bine cheltuiţi.

*

Phineas nu era un geniu, însă fusese trimis aici direct de la ultima lui misiune, din Denver, iar în tren se aşezase lângă un pistolar pe nume Angel. Petrecuse o oră plăcută, punându-i bărbatului întrebări, instinctul spunându-i că oricine care arăta ca Angel trebuia să fie pe lista cuiva. Instinctele lui îl înşelaseră din acest punct de vedere, iar el ajunsese foarte aproape să fie împuşcat pentru insistenţa sa, dar îi plăcea să trăiască periculos, altfel nu şi-ar fi ales această meserie.

Nu se întoarse la culcare. O oră mai târziu, după ce încercase la alte trei hoteluri şi avusese noroc la cel de-al patrulea, bătea el însuşi la o uşă.

Un pistol îi apăru în faţă de îndată ce uşa se deschise. El se holbă la ţeava acestuia înainte de a-l privi pe bărbatul care îl ţinea.

— Tocmai v-am întâlnit soţia, spuse Phineas pe un ton plăcut.

— Ce?

— Este aici, în St. Louis.

— Pe naiba. Este pe drumul spre Wyoming.

Phineas zâmbi.

— O doamnă micuţă, cu ochi gri-argintii mari?

Angel lăsă jos pistolul, mişcare însoţită de o înjurătură. Ajunsese la jumătatea drumului spre Wyoming înainte de a decide că prefera să nu fie în Cheyenne când Cassie ajungea acasă. Distanţa fizică nu îl ajutase însă să şi-o scoată din minte, aşa că revenise în St. Louis, încercând încă o dată să-şi găsească mama. Acesta era unul dintre motivele pentru care era acolo. Celălalt era faptul că se gândise să se îndepărteze de soţia sa – şi de afurisitele acelea de hârtii de divorţ.

— Presupun că aţi spus adevărul când mi-aţi povestit că nu aveţi alt nume în afară de Angel, spunea Phineas. Cel puţin, nu unul pe care să-l cunoaşteţi. Îmi pare rău că v-am bătut la cap.

— Încă o faci, spuse Angel pe un ton neplăcut. De data asta ce mai vrei, Kirby?

— Doar nişte informaţii. Soţia ta m-a angajat să-ţi găsesc părinţii. Ar fi de ajutor dacă…

— *Ce* a făcut? explodă Angel. Nu pot crede că femeia asta se amestecă din nou în ceva atât de curând. Nici măcar nu a putut aştepta să ajungă acasă. Iar de data asta se amestecă în treburile *mele!*

Phineas se legănă pe călcâie. Îi plăcea să vadă reacţiile oamenilor. La auzul cuvântului sau al frazei potrivite, oamenii se manifestau în cele mai fascinante moduri. Nu se aşteptase totuşi ca bărbatul din faţa lui să-şi

piardă controlul. Asta demonstra că fiecare avea cel puţin o slăbiciune.

Phineas încercă din nou.

— M-ar ajuta dacă mi-ai oferi o descriere a părinţilor dumitale şi orice altceva îţi aminteşti despre ei.

Ochii negri, plini de o încărcătură emoţională, se aţintiră asupra detectivului.

— Ea te-a angajat. Află-ţi informaţiile de la ea.

— Oare de ce bănuiam că nu vei coopera? replică Phineas. Sunt părinţii dumitale, dar presupun că tânăra cu care te-ai căsătorit este singura care vrea să fie găsiţi.

— În regulă, Kirby, te-ai făcut înţeles, spuse Angel neplăcut. Nu-mi amintesc de tatăl meu, dar mama avea părul negru, cârlionţat şi ochi închişi la culoare.

Phineas îşi scoase carneţelul înainte să întrebe:

— La fel de închişi că ai tăi?

— Nu. Cred că erau căprui.

— Avea vreo cicatrice sau vreun semn distinctiv?

— Nu, din câte-mi amintesc.

— Dar ceva despre vârsta sau naţionalitatea ei?

— Era tânără şi drăguţă.

— Toate mamele sunt drăguţe în ochii copiilor lor de cinci ani. Avea vreun accent poate?

— Dacă avea, atunci l-aş fi avut şi eu şi nu aş fi observat vreo diferenţă. Angel făcu o pauză, arătând uşor stingherit. Acum că ai menţionat asta, îmi amintesc că Old Bear mi-a spus că vorbesc ciudat atunci când m-a luat. Sigur, nici el nu vorbea prea grozav, aşa că poate totuşi nu aveam niciun accent.

— Atunci, adăugă Phineas cu o privire încruntată. Dar, desigur, eşti produsul propriei creşteri, care îmi închipui că a fost destul de primitivă.

— Nu am probleme în a mă face înţeles, spuse Angel pe un ton clar ameninţător.

Phineas chicoti.

— Nu-mi imaginez că ai avea. Pistoalele vorbesc întotdeauna mai tare decât cuvintele. Reveni apoi la subiect. Acum, prima mea ipoteză ar fi că, dată fiind

culoarea pielii dumitale, eşti pe jumătate indian, dar nu ai structura osoasă necesară, iar munteanul care te-a răpit ar fi trebuit să vorbească suficient limba indiană pentru a nu remarca dacă ai fi vorbit vreunul din dialecte. A doua ipoteză este că eşti spaniol, poate pursânge. Oricum, probabilitatea ca ea să fi fost străină mă va ajuta să restrâng interogatoriile, în cazul în care nu reuşesc să găsesc vreun ziar vechi.

— Chiar crezi că într-un oraş de asemenea dimensiuni dispariţia unui copil ar fi fost menţionată în ziare?

— Absolut. Problema va fi găsirea unuia care păstrează ediţiile vechi. Cele mai multe nu-şi permit să închirieze spaţiu de depozitare, deşi unele fac eforturi să-şi păstreze măcar primele pagini. Apoi există, desigur, situaţia în care ziarele apar şi dispar, ca oricare alte afaceri. Dar, cum spuneai, este un oraş mare şi a fost astfel mult timp, aşa că, dacă am puţin noroc, voi găsi cel puţin un ziar care rezistă de vreo douăzeci de ani.

— Cu norocul meu, va fi unul care nu păstrează ediţiile vechi.

— Te simţi lipsit de noroc zilele astea?

Angel mormăi doar, făcându-l pe Phineas să izbucnească în râs.

— Ei bine, norocul dumitale este pe cale să se schimbe. Asta este una dintre cele mai uşoare misiuni ale mele. Ce-mi mănâncă mult timp este găsirea indivizilor certaţi cu legea, care nu vor să fie găsiţi. Cazul acesta nu-mi va lua deloc mult timp.

Angel nu avea de gând să-şi ţină respiraţia.

— Dacă îi găseşti, adu-mi mie nota de plată. Nu am de gând să-i mai datorez ceva femeii cu care m-am căsătorit.

— Mă îndoiesc că va aprecia asta. Părea să aştepte cu nerăbdare să-i găsească pentru tine.

— Păcat.

— Dar este o problemă de etică la mijloc. Ea m-a angajat prima dată.

— Atunci te concediez în numele ei şi te angajez în numele meu. Din câte am auzit, un soţ poate face încă

asta.

— Până divorţează, poate.

— Ieşi afară, Kirby!

Phineas plecă chicotind. Angel trânti uşa în urma lui. Câteva momente mai târziu, totuşi, îl lovi cu putere realizarea faptului că Cassie era aici, în oraş, probabil la doar câteva străzi distanţă – iar afurisitul lui de trup reacţionă din plin la această informaţie.

Capitolul 32

— Am divorţat deja?

Cassie se trezi speriată, cu ecoul vocii tărăgănate sunându-i în urechi.

— Poftim?

— Am divorţat deja?

Ştiu de îndată cine era, însă nu-i venea să creadă că era acolo.

— Angel?

Mâna lui îi alunecă în păr în timp ce trupul lui cobora peste al ei.

— Răspunde-mi la întrebare, Cassie.

— Nu am divorţat.

— Eşti…

— Nu! îl asigură ea repede. Doar că nu am avut încă timp…

Gura lui coborî peste a ei, tăindu-i restul explicaţiei. Era evident că nu-l interesau scuzele ei tocmai acum. Ceea ce-l interesa cu adevărat era învelit în cămaşa de noapte din flanelă.

— Cum se face că nu dormi dezbrăcată?

Era o întrebară născută din frustrare, nu una pe care o doamnă să o ia în serios. Cassie răspunse oricum:

— Dorm dezbrăcată vara.

El gemu, ştiind perfect că imaginea ei goală avea să-l bântuie. Limba lui pătrunse adânc în gura lui Cassie,

făcând-o să geamă, drept răspuns. Dură un timp până reuşiră să respire din nou.

— Ai cele mai moi şi dulci buze pe care le-am gustat vreodată, spuse el, cu gura încă lipită de a ei.

— Vocea ta mă gâdilă, Angel.

— Dar gura mea ce-ţi face?

— Mă face să mă simt slăbită.

Gura lui se mută spre lobul urechii.

— Şi mai cum?

— Şi fierbinte, şopti ea.

— Dumnezeule, Cassie, o să explodez dacă nu intru în tine acum.

— Atunci ce mai aştepţi?

El râse şi o sărută din nou. Se rostogoli apoi lângă ea, pentru a-i putea înlătura păturile cu care era acoperită. Ea îşi sfâşie partea de sus a cămăşii de noapte, rupându-şi trei nasturi în graba de a scăpa de ea. El îşi smulse cămaşa din pantaloni şi îşi trimise nasturii pe podea şi pe pat, alături de ai ei. În câteva secunde fu din nou deasupra ei, făcând-o să se scufunde în saltea. Braţele şi picioarele ei i se înfăşurară în jurul trupului lui, ţinându-l strâns. Apoi o pătrunse, adânc, iar pulsaţia aceea familiară sosi atât de repede, încât îi făcu toate simţurile să explodeze, palpitând în jurul lui, făcându-l şi pe el să ajungă la punctul culminant deodată cu ea.

Cassie îşi coborî încet picioarele. Degetele ei alunecare pe piele. Angel purta încă cizmele şi pantalonii. Îşi dori să râdă, dar se simţea ca şi cum i-ar fi venit să plângă.

Dumnezeule, ura realitatea care-şi iţea capul după trecerea valului de pasiune. Îşi dorea ca măcar o dată să stea departe. Dar asta era ca şi cum şi-ar fi dorit ca iarna să se termine în ianuarie. Ambele erau acolo pentru a rămâne.

Acest lucru o enerva teribil. În acel moment o enerva şi Angel. Dar cel mai mult o deranja faptul că nu-şi scosese cizmele din picioare.

Îi transmise asta, spunându-i pe un ton tăios:

— Data viitoare dă-ţi jos cizmele.

— E Marabelle aici?

— Nu.

— Atunci mi le dau jos acum.

— Nu, nu ţi le da. Nu rămâi aici.

— Încă nu sunt gata să plec, Cassie. Iar ce am avut acum a fost prea intens. Trebuie să încercăm din nou, mai încet şi mai blând.

Ea simţi fluturi în stomac ca răspuns la cuvintele lui. Îşi înăbuşi însă sentimentul.

— Nu încercăm nimic, îi spuse ea băţoasă. Trebuie să ieşi de aici înainte ca mama să te audă şi să vină încoace cu pistolul încărcat.

— Unde e?

— În camera alăturată.

— Atunci va trebui să facem linişte, nu?

— Angel…

Gura lui veni înapoi, alunecând peste a ei cu o îndemânare chinuitoare. Nu trebuia să se lase furată de data aceasta.

Nu putea.

Se lăsă, însă. Îi fusese prea dor de el, îl dorise prea mult pentru a putea fi raţională acum. Pe lângă asta, de când el plecase, fusese bântuită de gândul că nu avea să-i mai simtă niciodată atingerea.

Acum atingerea lui îi înfrângea şi ultima rezistenţă, odată cu mângâierea uşoară a sânilor şi a abdomenului ei. Mâna lui îi lăsa în urmă pielea de găină; sfârcurile i se întăriră, pline de furnicături. Tocmai avusese cea mai incredibilă explozie de pasiune imaginabilă, însă trupul ei se pregătea să o trăiască din nou. Angel nu o grăbi în niciun fel. Spusese că vrea să fie încet şi blând, şi exact aşa o făcu.

Înainte ca el să termine, Cassie era sigură că-i cunoştea trupul mai bine decât ea însăşi. Nicio bucăţică nu fusese lăsată neatinsă. La un moment dat, Angel chiar o întorsese cu faţa în jos şi coborâse cu limba pe spatele ei. Dinţii lui îi muşcară uşor fesele, provocându-i un hohot de râs, pentru că-şi amintise de obiceiul lui Marabelle. Limba lui trasă apoi cercuri în dosul genunchilor ei. Nu ştiuse

niciodată câte zone sensibile avea. El le găsi pe toate, condus de gemetele şi fiorii ei de plăcere, în timp ce mâinile îi alunecară sub ea, tachinând cele mai cunoscute zone dătătoare de plăcere.

Aproape că răsărise soarele când Angel termină în sfârşit cu ea. Cassie era prea sătulă pentru a mai simţi vreun resentiment. Angel avusese dreptate. Prima dată se terminase prea repede. Restul... Dumnezeule, omul era la fel de priceput în pat ca şi cu pistolul.

Nu-şi dorea nimic mai mult în acest moment decât să adoarmă, dar nu îndrăznea să o facă cât timp Angel mai era acolo. Însă el nu părea grăbit să plece, iar ea nu avea inima să-l zorească.

Stătea întins lângă ea, cu braţele încrucişate sub cap, cu ochii închişi, dar ea ştia că nu dormea. Pe buzele lui plutea urma unui zâmbet. Se întrebă numai pentru un moment despre ce era zâmbetul. Angel era imaginea leită a unui bărbat satisfăcut, de ce să nu fi zâmbit? făcuse aşa cum dorise – întru totul. Ea nu-i putea purta pică pentru acest lucru. Şi ei îi venea să zâmbească. Asta până când o lovi realitatea – din nou.

Avea de înfruntat din nou posibilitatea unei sarcini şi o nouă întârziere a divorţului. Nu ar fi deranjat-o atât de mult dacă nu ar fi trebuit să-i explice mamei ei întârzierea. *Acest* lucru nu avea să fie uşor.

Simplul gând la înfruntarea cu mama îi strică leneveala plăcută. Nefericirii îi plăcea compania, aşa că se grăbi să strice şi dispoziţia lui Angel.

— Ştii că acum va trebui să aştept din nou înainte de a putea obţine divorţul.

Umerii lui se ridicară uşor.

— Ce mai contează încă o lună?

El era cel care dorea divorţul. Cum îndrăznea să pară atât de indiferent în legătură cu momentul obţinerii acestuia? Însă nu terminase.

— De ce nu ai început deja procedurile?

— Am fost prea ocupată.

El se întoarse şi se uită la ea.

— Prea ocupată ca să tai legăturile dintre noi? Ar fi trebuit să găseşti timp, drăguţă. Nu ne face nici unuia bine să mă laşi să am asupra ta drepturi cărora nu le pot rezista.

Acum părea să fie iritat. Cassie deveni defensivă.

— Ce faci aici, Angel?

— Asta era întrebarea mea, replică el. De ce nu eşti acasă deja, ascunsă bine la ferma ta, unde nu pot ajunge la tine?

Reuşise să „ajungă” la ea în această seară, ceea ce-i aduse aminte de ceva.

— Apropo, cum ai reuşit să intri în camera mea în noaptea asta?

— Întâi răspunde-mi tu, Cassie.

— De ce?

— Pentru că ultima oară când am verificat, eram mai mare şi mai puternic decât tine, iar soţul este întotdeauna cel care primeşte primul răspunsurile.

Afirmaţia lui i se păru prea plină de îngâmfare pentru a o trece cu vederea.

— Unde ai auzit prostia asta?

— Vrei să spui că nu este adevărat?

— Nu în familiile pe care le cunosc eu, dar mai ales nu într-a mea.

— Vorbeşti despre mama ta, dar nu semeni deloc cu ea.

— Aş putea semăna, dacă mi-aş propune asta.

Angel răspunse cu un zâmbet neîncrezător şi-i dădu cu un deget peste nas.

— Abilităţile tale de a minţi nu s-au prea îmbunătăţit, nu-i aşa?

Cassie scrâşni din dinţi.

— M-ai văzut având de-a face doar cu persoane cărora le-am greşit. Nu m-ai văzut având de-a face cu oameni care au greşit faţă de mine.

— Ca mine, Cassie? întrebă el cu blândeţe.

Ea putea simţi cum îi urca roşeaţa în obraji.

— Dacă aş fi simţit că ai greşit faţă de mine, Angel, aş fi făcut ceva în legătură cu acest lucru.

— Ce ai fi făcut?

— Nu ţi-ar plăcea răspunsul meu sub impulsul momentului, aşa că lasă-mă să mă gândesc puţin.

El izbucni în râs.

— Voi admite că tu *crezi* că ai putea fi la fel de formidabilă ca mama ta, aşa că vom apela la încăpăţânare, în schimb. Pot aştepta mai mult decât tine, drăguţă, până când mama ta va bate la uşă.

Ea deschise gura pentru a-l acuza de cacealma, dar după ce se gândi puţin, decise că era mai înţelept să nu facă asta. Nu voia să-i vadă pe el şi pe mama ei înfruntându-se din nou dacă putea evita asta, iar el *era* suficient de încăpăţânat pentru a o face.

— La ce întrebare doreai un răspuns? întrebă ea morocănoasă.

Expresia lui se schimbă cu repeziciune, orice sclipire jucăuşă dispărând de pe chipul său.

— De ce nu ai plecat acasă, unde ţi-e locul?

— Când mama vrea să meargă la cumpărături, mergem la cumpărături, explică ea cu o ridicare din umeri.

— În miezul iernii?

— Şi-a spus că de vreme ce eram oricum atât de departe de casă, un mic ocol nu avea să ne încurce prea mult socotelile.

— Iar St. Louis a fost alegerea ei?

— Nu, a fost alegerea mea.

— Aşa mi-am închipuit şi eu. Ce vreau să ştiu este cum de am ajuns în capul listei tale de oameni în a căror viaţă trebuie să te amesteci?

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea cu precauţie.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun.

Ea se ridică, făcând ochii mari. Nu avea cum să ştie. Nu era posibil.

— Cum ai aflat?

— Detectivul tău a presupus că aş putea să-i ofer câteva informaţii în plus faţă de tine, aşa că mi-a făcut o vizită în noaptea aceasta.

— Bărbatul ăsta e absolut uimitor, remarcă ea uluită.

A reuşit să te găsească în oraşul acesta mare, când nici măcar nu ştia că eşti aici…

— Ştia, îi tăie Angel vorba. Am venit cu acelaşi tren.

— Oh, spuse ea, puţin dezumflată. Ei bine, totuşi…

— Nici un totuşi, o întrerupse el tăios. De ce l-ai angajat, Cassie?

— Deoarece nu credeam că ai face din nou efortul de a-ţi găsi singur părinţii.

— Nu-mi datorezi niciun fel de favoare.

— Eu cred că da.

— Cum aşa? întrebă el. Uiţi ce am luat eu de la tine?

— Nu, spuse ea încet, cu obrajii din nou în flăcări. Dar nu ştii ce ai făcut pentru părinţii mei. Au ajuns la un fel de armistiţiu în noaptea aceea în care i-ai încuiat în hambar – cel puţin acum vorbesc din nou unul cu celălalt.

Angel pufni. Era inutil să tot vorbească despre cine ce datora celuilalt.

— Lasă-mă să-ţi spun cum stă treaba, Cassie. Nu vreau ca tu să angajezi detectivi în numele meu, aşa că mi-am luat libertatea de a-l concedia pe Kirby în numele *tău.*

Ea se supără auzind asta.

— De ce ai făcut aşa ceva? Nu vrei să-ţi găseşti părinţii?

— Vreau doar să ştiu cine sunt. De aceea sunt aici. Dar eu voi fi cel care va afla acest lucru. Ai înţeles?

— Dar domnul Kirby poate ajuta.

— Ai dreptate cu asta, de aceea lucrează acum pentru mine, nu pentru tine.

Ochii ei se îngustară.

— Nu cred că-mi place aroganţa niciun pic, Angel.

— Păcat.

— Şi ce vrei să spui când afirmi că doreşti să afli doar cine sunt? Vei merge să-i cunoşti odată ce le afli identitatea, nu?

— Nu.

Acest răspuns o surprinse atât de mult, încât iritarea pe care o simţea faţă de el dispăru ca prin farmec.

— De ce nu?

— Pentru că suntem nişte străini, nici măcar nu-mi amintesc de tatăl meu. Abia mi-o amintesc pe mama. Mă îndoiesc că aş recunoaşte-o. Nu este ca şi cum ea m-ar fi crescut.

— Te-a îngrijit timp de cinci sau şase ani.

— Apoi m-a pierdut.

Ea auzi amăreala din vocea lui tare şi răspicat.

— O învinuieşti pe ea pentru asta? Bătrânul acela te-a dus departe în munţi, unde nu te putea găsi nimeni. Mama ta şi-a ieşit probabil din minţi de durere…

— Nu ştii…

— Nici tu nu ştii, îl întrerupse ea de data aceasta. Aşa că trebuie să afli. Ce rău poate face asta? Cel puţin, las-o să afle că nu ai murit cu toţi acei ani în urmă. Cel mai probabil asta a ajuns să creadă.

— Iarăşi te amesteci, Cassie, spuse el pe un ton ameninţător. Asta nu te priveşte pe tine.

— Ai absolută dreptate, replică ea rece, simţind din nou un val de iritare faţă de el. Iar acesta nu este dormitorul tău, aşa că de ce nu pled de aici?

— În sfârşit o sugestie cu care sunt întru totul de acord, răspunse el mânios, aruncând deoparte păturile şi luându-şi pantalonii de pe podea. Lasă-mă să-ţi fac şi eu una în schimb. Du-te acasă dacă nu vrei să mai folosesc din nou cheia de rezervă pe care o am.

— Voi pleca dimineaţă, îl asigură Cassie.

— Este deja dimineaţă.

— Atunci după-masă.

— Foarte bine! spuse el şi se aplecă pentru a-i da un sărut adânc şi neaşteptat înainte de a-şi culege restul hainelor şi de a pleca.

Cassie rămase uitându-se ţintă la basmaua neagră pe care o uitase în graba lui de a ieşi din cameră, deoarece era pe jumătate acoperită de pătură. Se aplecă după ea şi o ridică la buze, care păstrau încă umezeala buzelor lui.

Reuşise din nou să-l înfurie, deşi asta nu era ceva nou. Dintr-un oarecare motiv, păreau destinaţi să se despartă aşa. De ce o sărutase atunci, aşa supărat cum

era? O făcuse fără să se gândească, ca pe un lucru intrat în obişnuinţă – ca şi cum nu s-ar fi putut abţine. Nu reuşea să-l înţeleagă nicidecum.

Capitolul 33

Bagajele lor ajunseră primele jos şi fură duse la trăsura care aştepta să le ducă la gară. Angel le observă doar pentru că rămăsese acolo să le vadă plecând. Cinci minute mai târziu, Cassie şi mama sa coborâră scările şi se duseră direct la recepţie pentru a-şi plăti nota. Mama ei arăta ca şi cum ar fi fost gata să smulgă capul oricui s-ar fi uitat greşit la ea. Nici Cassie nu arăta prea prietenoasă. Însă Angel nu plănuia să se apropie de ele. Dorise doar să se asigure că plecau în această zi.

Aşteptase aproape opt ore pentru a afla acest lucru. Era evident că, după plecarea lui, Cassie adormise. El îşi petrecuse ziua stând în holul hotelului, urmărind scările, obosit şi înfometat, de vreme ce îşi folosise toţi banii pe care îi avea la el pentru a obţine cheia de rezervă de la dormitorul lui Cassie, mituind recepţionerul.

Noaptea trecută apucase să doarmă abia câteva ore înainte de a fi trezit de Kirby, care apăruse la uşa lui. De atunci nu mai ajunsese în pat – cel puţin nu pentru a dormi. Nu ajunsese nici în camera lui pentru a se spăla, aşa că obrajii îi erau umbriţi de barba crescută peste noapte, părul lui era încă încurcat din cauza degetelor lui Cassie, iar cămăşii îi lipseau nasturii pe care îi pierduse în camera ei.

Conducerea hotelului trecuse de două ori pe la el, cerându-i să plece. Le înspăimânta oaspeţii. Prima dată se apropiară de el doi bărbaţi în costume elegante. A doua oară veniseră patru. El le spusese acelaşi lucru tuturor. Nu avea de gând să plece decât după plecarea soţiei lui. Părea că ei se hotărâseră să nu mai insiste, deşi verificaseră registrele, asigurându-se că soţia lui era într-adevăr acolo. Însă pe el nu l-ar fi deranjat dacă ar fi insistat. Era într-o

dispoziţie din aceea.

Era într-o dilemă. O voia pe Cassie plecată, dar ştia că până seara avea să-şi dorească să fie din nou undeva unde putea ajunge la ea, în loc să fie la kilometri distanţă. Era încă iritat pentru că se amestecase în treburile lui, dar totuşi îşi dorea să nu se fi despărţit supăraţi de data aceasta. Putea îndrepta asta înainte de plecarea ei, însă nu avea să o facă, pentru că era mai bine ca ea să rămână supărată pe el. Atunci nu ar mai fi întârziat cu divorţul.

El nu se putea întoarce în Cheyenne înainte că ea să divorţeze. Altfel ar fi fost prea aproape de ea, şi noaptea trecută îi dovedise că nu putea fi atât de aproape fără să facă ceva în legătură cu asta. Aşa nu ar fi reuşit niciodată să divorţeze. În schimb, putea sfârşi însărcinată cu copilul lui.

Gândul acesta îl străbătu ca un fulger, iar realizarea care veni cu el înrăutăţi şi mai mult lucrurile. Îşi dorea ca ea să-i poarte copilul. Era singurul mod în care putea rămâne cu ea pentru totdeauna, fără să mai discute despre divorţ, putea recunoaşte deschis asta. O dorea pe femeia aceea care se amesteca întruna în vieţile altora mai mult decât dorise orice altceva vreodată.

Dar ea nu-şi dorea asta. Aşa că dorinţa lui de a o lăsa însărcinată cu copilul lui era detestabilă. Dar cine spusese că era un individ de treabă?

Tocmai atunci din sala de mese ieşiră doi bărbaţi care se îndreptară spre ieşirea din hotel. Angel nu i-ar fi observat dacă ei nu s-ar fi oprit exact în dreptul său, blocându-i vederea în direcţia recepţiei. El nu obiectă. Oricum era pe cale să se mute de pe canapea, astfel încât Cassie să nu-l vadă dacă s-ar fi uitat în direcţia lui. Acum nu trebuia să o facă… şi la naiba cu toate. Nu avea de gând să-şi refuze aceste ultime câteva momente în care putea savura imaginea ei. Avea să treacă prea mult până când o putea vedea din nou.

Se ridică pentru a se îndrepta spre un nou punct de observaţie, în spatele unei coloane greceşti înalte, care susţinea tavanul pe două niveluri al holului. Trebuia să

treacă prin spatele celor doi bărbaţi pentru a ajunge acolo, şi ajunse în spatele lor tocmai la timp pentru a-l auzi pe cel drăguţ spunând:

— Îşi spune doamna Angel. La început abia am observat-o, dar acum… nu ştiu, are ceva care mă intrigă.

— Nu văd nimic, spuse prietenul lui cu o uimire sinceră, în timp ce se uitau amândoi la Cassie.

— Foarte bine, pentru că pe aceasta nu intenţionez să o împart.

Angel trebui să-şi amintească de plecarea cu adevărat a lui Cassie din St. Louis. Nu avea niciun motiv pentru a spune ceva. Avu totuşi impulsul de a o face.

— Nici eu, spuse el, lucru care îi făcu pe ambii bărbaţi să se întoarcă spre el. Mâna lui se mişcă automat, împingând impermeabilul galben în spatele pistolului.

— Scuzaţi-mă, replică Bartholomew Lawrence, apoi se dădu cu un pas în spate, după ce îl privi cu atenţie pe bărbatul care îi întrerupsese.

— Doamna este căsătorită, spuse Angel pe tonul său tărăgănat.

— Lui Bart se întâmplă să-i placă doamnele căsătorite, replică prietenul cu un rânjet, de vreme ce „Bart” nu-şi mai găsea cuvintele, holbându-se la Angel.

— Dacă încearcă să-i placă de aceasta, este un om mort.

Bartholomew îşi dăduse seama, de îndată ce observase pistolul care se odihnea pe şoldul lui Angel, că acesta trebuia să fie bărbatul căruia Cassie îi spusese Îngerul Morţii. După ultima remarcă a acestuia, leşină.

— Ah, la naiba, spuse Angel dezgustat.

Prăbuşirea bărbatului în hol avea să atragă cu siguranţă atenţia lui Cassie şi mamei ei, însă o privire aruncată în acea direcţie îi spuse că ele plecaseră deja de la recepţie. Se întoarse tocmai la timp pentru a le vedea păşind prin uşa hotelului şi dispărând apoi din raza lui vizuală.

— Faci asta doar pentru a te distra, întrebă Phineas din spatele lui, sau pur şi simplu nu te poţi abţine?

Angel îi mai aruncă o privire dezgustată omului întins pe jos înainte de a se întoarce spre detectiv.

— Ce vrei, Kirby?

Phineas râse.

— Presupun că nu te poţi abţine. Dar acum chiar ar trebui să-ţi acoperi din nou pistolul. Poate că nu ştii, dar orăşenii devin nervoşi când văd pe cineva înarmat, şi care nu este un apărător al legii.

— Sunt obişnuit să-i tulbur pe cei din jur, replică Angel cu indiferenţă. Aşa că dacă te-ai oprit doar pentru a-mi spune asta…

— Aş putea pomeni că arăţi groaznic.

— Ai putea păstra şi asta pentru tine.

Angel se întoarse să plece. Phineas îl urmă.

— Eşti într-o dispoziţie proastă, nu-i aşa?

Angel îi ignoră.

— Poate că asta te-ar putea înveseli.

Flutură o bucată de hârtie în faţa lui Angel. Acesta se opri, însă nu se întinse după hârtie. Phineas o trase înapoi când îşi dădu seama că era posibil ca Angel să nu ştie să citească, ceea ce era foarte probabil, luând în considerare felul în care crescuse. Se hotărî totuşi să nu întrebe.

— Ai găsit un ziar vechi? ghici Angel.

Phineas dădu din cap aprobator.

— Unul care avea un reporter foarte conştiincios pe atunci. Povestea a ajuns pe prima pagină, de fapt, aproape a umplut-o.

— Numele?

— Cawlin şi Anna O’Rourke.

— *O’Rourke?*

— Exact aceasta a fost şi reacţia mea. Nu aş fi ghicit niciodată că eşti irlandez. Toţi irlandezii pe care i-am cunoscut – chiar şi cei la a doua sau a treia generaţie – aveau măcar o urmă de accent galic, dar tu l-ai pierdut complet pe al tău.

— O’Rourke, spuse Angel, repetând din nou, lăsând numele să i se rostogolească de pe limbă.

Se putea obişnui repede cu un astfel de nume. Asta

fusese tot ceea ce-şi dorise, îşi aminti el, un nume pe care să-l adauge celui pe care îl avea deja, pentru că obosise al naibii de tare să le tot spună oamenilor „doar Angel”. Însă nu se îndepărtă de detectiv atunci când acesta începu să-i povestească despre articolul din ziar.

— Anna O’Rourke a venit aici cu fiul ei pentru a-şi vizita o prietenă din copilărie. Îmi pare rău să-ţi spun că tocmai devenise văduvă. Tatăl tău, Cawlin O’Rourke, a fost un american la a doua generaţie şi a lucrat ca supraveghetor al căilor ferate, probabil de aceea nu-ţi aminteşti de el. O astfel de slujbă te poartă prin toată ţara. Mama ta a imigrat aici din Irlanda şi s-a căsătorit cu tatăl tău de îndată ce a ajuns în America. Se pare că îi era foarte dor de casă, iar când soţul ei a murit, s-a hotărât să te ducă înapoi în fosta ei ţară. Dar înainte de asta voia să-şi ia rămas-bun de la prietena ei. Reporterul a scris că Anna era aici de doar câteva săptămâni când fiul ei de patru ani, Angel, a dispărut de pe peluza din faţa casei prietenei ei, Dora Carmine. Într-un minut erai acolo, în minutul următor dispăruseşi.

— Vrei să spui că numele meu chiar este Angel?

— Aşa se pare.

— Dacă aveam doar patru ani pe atunci, asta înseamnă că acum am douăzeci şi cinci de ani, nu douăzeci şi şase, aşa cum am crezut.

Phineas râmji.

— Este pentru prima dată când aud că cineva întinereşte în loc să îmbătrânească. Oricum, povestea continuă cu descrierea felului în care ai fost căutat prin tot oraşul şi a recompenselor promise pentru găsirea ta. La început s-a presupus că te-ai rătăcit, ceea ce explică de ce nimeni nu s-a gândit să te caute în afara oraşului. Am mai găsit o altă menţiune în ziar, datată la câteva săptămâni după eveniment, în care se spunea că încă lipseşti şi că orice informaţie despre tine avea să fie răsplătită cu generozitate. Probabil că jumătate din oraş te căuta.

— Care era numele prietenei mamei mele?

— Dora Carmine.

— Locuieşte încă aici?

Phineas dădu din cap.

— Tocmai i-am făcut o vizită, pentru a confirma povestea din ziar.

— Nu i-ai spus despre mine, nu?

— Nu. I-am spus că vin de la biroul primarului şi că fac un raport cu privire la creşterea numărului de infracţiuni din ultimii douăzeci şi cinci de ani.

Angel îşi coborî privirea în podea.

— A spus dacă mama mai trăieşte?

— Trăieşte.

— Presupun că în cele din urmă s-a întors în Irlanda, aşa cum intenţiona?

— După câte spune doamna Carmine, Anna O'Rourke nu a plecat niciodată din St. Louis. A refuzat să renunţe la speranţa că aveai să apari într-o zi, în viaţă. Trăieşte la vreo nouă străzi de aici, într-unul din conacele vechi ale oraşului. Acum aproximativ optsprezece ani s-a căsătorit cu un bancher bogat. El era văduv şi avea doi copii. Anna i-a mai dăruit câţiva, aşa că ai o soră şi nişte fraţi vitregi. Până în ziua de astăzi, oferă o recompensă bogată pentru informaţiile despre tine.

Angel îl privi cu subînţeles.

— Sper că nu te-ai gândit să ceri recompensa.

— Deja mi-am călcat etica o dată în cazul acesta. Nu aveam de gând să o mai fac o dată.

— Foarte bine.

Phineas se încruntă.

— Sună ca şi cum te gândeşti să nu te duci să o vezi.

— Nu mă duc. Are o nouă familie. Nu văd niciun motiv pentru a o deranja.

Phineas îl privi lung timp de un moment, înainte de a ridica din umeri.

— Probabil că ai dreptate. Până la urmă nu este decât mama ta. Ce mai contează dacă nu află niciodată ce s-a întâmplat cu primul ei născut?

— Ce s-a întâmplat cu el nu este drăguţ.

— Adevărul este rareori la fel de rău pe care şi-l poate

imagina cineva. Probabil şi-a imaginat ceva mult mai rău.

Angel se încruntă.

— Mai rău decât ceea ce sunt eu? Nu prea cred.

— Nu eşti cam dur cu tine? În comparaţie cu unii dintre criminalii pe care i-am găsit eu, eşti un sfânt. Ai fost dus în vest fără voia ta, dar te-ai adaptat. Aş spune că te-ai descurcat bine.

— Cine te-a întrebat?

Phineas renunţă să mai insiste, întinzându-i bucata de hârtie.

— Adresa e aici, dacă te răzgândeşti cumva. Voi aduce nota de plată a agenţiei la hotelul tău. A fost interesant, Angel O'Rourke.

Capitolul 34

— *Acum* putem vorbi?

Cassie se lăsă pe spate pe canapeaua pluşată, în timp ce trenul pleca din staţie. Se simţea recunoscătoare că vagonul Pullman al mamei ei tocmai sosise la gară în această dimineaţă, altfel Catherine ar fi avut un alt motiv pentru a se plânge pe parcursul următoarelor zile. Putea fi de asemenea recunoscătoare că mama ei tăcuse atât de mult timp, după ce intrase dimineaţă în dormitorul lui Cassie şi o găsise prea obosită pentru a se trezi, cu cămaşa de noapte încă pe podea şi nasturii împrăştiaţi peste tot – nasturi care nu erau toţi la fel.

Cassie nu spusese decât:

— Vreau să plec acasă astăzi, mamă, dar mai întâi trebuie să dorm puţin.

— Vrei să-mi spui de ce?

Catherine era sarcastică. Desigur că aştepta o explicaţie. Nu se aştepta însă la răspunsul lui Cassie.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

În mod uimitor, o lăsă pe Cassie să adoarmă şi nu spuse nimic atunci când aceasta se trezi, în afară de:

— Am aranjat deja ca hainele noastre noi să fie trimise acasă când vor fi gata.

Dar Cassie ştiuse că nu avea să treacă întreaga zi fără a satisface curiozitatea mamei sale. Intenţiona totuşi să evite adevărul, dacă era posibil.

— Despre ce vrei să vorbim, mamă?

— Putem începe prin a-mi explica de ce suntem în tren acum, în loc să fim abia săptămâna viitoare.

— Ne-am ales hainele, am terminat cu toate probele. Voiai cu adevărat să mai rămânem şi să avem de cărat toate acele bagaje? Cu vremea atât de rece nu ne-am fi putut oricum bucura prea mult de oraş. Te-ai fi plictisit deja până mâine şi ai fi sugerat probabil chiar tu să ne întoarcem acasă.

— Nu mă plictisesc niciodată în oraş, fie că este cald, fie că este rece, şi de altfel nici tu. Vrei să mai încerci o dată? Sau mai bine evităm alte tentative de scuze şi ne mulţumim cu adevărul?

— Ce te face să crezi…

— Am ochi, iubito. Ţi-am văzut pistolarul în holul hotelului.

Şi Cassie îl văzuse, dar de când îl întâlnise pe Angel, galbenul strălucitor îi atrăgea mereu privirea, aşa că nu existase nicio şansă nu vadă impermeabilul său galben dimineaţă. Nu lăsase să se vadă că-l observase, nici măcar nu se uitase în direcţia lui. Ştia de ce era acolo – pentru a se asigura ca ea pleca din St. Louis –, iar gândul acesta o făcu din nou să se înfurie.

— De ce te-a urmărit până în St. Louis? dori Catherine să ştie.

— Nu m-a urmărit. A venit aici din motive care nu au nicio legătură cu mine.

— Ai ştiut că vine?

— Nu.

— Urăsc coincidenţele de felul ăsta, spuse Catherine oftând. Nu sunt naturale.

— Cam ca şi soarta?

Catherine îi aruncă lui Cassie o privire aspră, refuzând

să admită că soarta avea ceva de-a face cu situaţia prezentă.

— A venit astă-noapte în camera ta, nu-i aşa?

— Da.

— Şi?

Cam atât cu evitarea adevărului.

— Angel are o problemă cu ignorarea drepturilor sale legale de soţ atunci când sunt în apropiere. Nu pare să se poată abţine.

— Ticălosul…

— Iar eu am o problemă cu a-i refuza aceste drepturi.

— Cassie…!

— Aşa că a sugerat să plecăm acasă.

Afirmaţia o făcu pe Catherine să se oprească.

— *El* a sugerat asta? Vrei să spui că are totuşi o conştiinţă?

— Nu este amuzant, mamă.

— Nici nu intenţionam să fie, iubito.

— Oricum, a fost foarte arogant închipuindu-şi că-mi poate da ordine.

— Toţi soţii au tendinţa de a-şi închipui acest lucru. Nu am înţeles niciodată de ce. Deşi în Wyoming femeile au obţinut dreptul de a vota, de a servi ca juraţi în cadrul proceselor şi chiar de a se mândri cu prima femeie aleasă judecător de pace din toată ţara, soţii tot au impresia că ceea ce spun ei este literă de lege.

— Tata nu a fost niciodată aşa.

— Tatăl tău a fost o excepţie. Apoi Catherine izbucni în râs. Iar familia Summers este o altă excepţie. Ştim cu toţii cine poartă pantalonii în familia *aceea,* iar aceştia i se potrivesc foarte bine.

— Nu-i drăguţ ce spui, mamă. Şi nu este adevărat. Aş spune că amândurora li se potrivesc pantalonii. Dacă au opinii diferite despre ceva, discută până îşi rezolvă problema. Niciunul dintre ei nu spune în mod arbitrar „fă aşa”, crezând că totul s-a rezolvat.

— Chase Summers nu ar fi niciodată atât de prost, spuse Catherine rânjind. Dar în regulă, recunosc că *uneori*

Jessie merge în vârful picioarelor în jurul lui. Totuşi, de cele mai multe ori trece cu totul peste el.

— Doar pentru că el o lasă, insistă Cassie. Există o diferenţă.

Catherine se încruntă deodată din nou.

— Cum de ne-am îndepărtat atât de mult de subiect?

Cassie îşi dori ca mama ei să nu fi observat asta.

— Discutând despre bărbaţii despotici. Şi înainte de a ne face pe amândouă să ne simţim stingherite întrebând asta, *da, va trebui* să aştept din nou înainte de a divorţa.

*

Angel ciocăni în uşa din faţă a casei masive de piatră. Ştia că nu ar fi trebuit să fie acolo. Se aranjase. Era cât de prezentabil putea fi cineva care nu-şi tăiase părul, lucru pe care nu avea de gând să-l facă înainte de venirea primăverii. Nu ar fi trebuit să fie aici. Dar avusese de ales între a veni aici sau a se îmbăta criţă pentru a şi-o scoate din minte pe micuţa lui soţie. Nu îi venea să se îmbete.

Uşa se deschise. Un bărbat cu părul cărunt cârlionţat şi cu favoriţi, îmbrăcat într-un costum formal, stătea în pragul acesteia. Pielea lui era atât de închisă la culoare, încât părea neagră.

— Vă pot ajuta, domnule?

— Aş vrea să vorbesc cu stăpâna casei, îi spuse Angel.

— Cine este, Jefferson? întrebă o altă voce, care se dovedi a-i aparţin unui bărbat înalt, de vârstă mijlocie, cu părul blond şi ochii verzi.

— Nu ştiu exact, domnule Winston. Domnul acesta a cerut să vorbească cu stăpâna Anna.

Ochii verzi se îngustară privindu-l pe Angel cu mai multă atenţie.

— Aş putea afla ce treabă aveţi cu soţia mea?

— Dumneavoastră sunteţi bancherul?

Ochii se îngustară şi mai mult.

— Da.

— Tocmai am aflat azi-dimineaţă că soţia dumneavoastră este mama mea. Numele meu este Angel… O’Rourke.

Era prima dată că Angel se prezenta aşa. Se simţea bine – şi asta atrase un oftat din partea soţului Annei.

— Înţeleg, spuse bărbatul pe un ton resemnat. Eşti cam al cincisprezecelea Angel care a venit la uşa mea, dorind să colecteze recompensa. Tonul lui se umplu de dispreţ când adăugă: Cel puţin ceilalţi erau irlandezi, sau măcar au făcut efortul de a părea irlandezi. Poţi dovedi că eşti fiul dispărut al soţiei mele?

Îndoiala era ultimul lucru la care se aşteptase Angel. Aproape că izbucni în râs.

— Nu am nevoie să o dovedesc, domnule.

— Atunci nu primeşti niciun ban…

— Nu-mi trebuie banii dumneavoastră, îi tăie Angel vorba. Am venit doar să o văd, înainte să mă întorc înapoi în vest.

— Ei bine, asta este o abordare nouă, spuse Winston, deşi îşi păstră expresia sceptică. Din curiozitate întreb doar, ce poveste aţi inventat pentru a vă justifica absenţa timp de atâţia ani?

— Dacă va dori să ştie, îi voi spune, fu sigurul răspuns al lui Angel, iar reacţia lui fu una generoasă, de vreme ce bărbatul începuse deja să-l enerveze.

Bancherul ezită un moment înainte de a consimţi.

— De dragul soţiei mele, sunt forţat să vă acord prezumţia de nevinovăţie. Dar vă avertizez, va şti adevărul doar aruncându-vă o privire. Iar dacă nu vă recunoaşte, aş aprecia dacă aţi pleca fără să mai menţionaţi cine pretindeţi că sunteţi. Soţia mea a trecut prin destule din cauza asta. Nu vreau să-i fie stârnite din nou toate acele amintiri fără niciun motiv justificat.

Angel dădu din cap, incapabil să se certe pe această temă. Nu trebuia să vorbească cu ea. Nu avea nevoie de nimic de la ea. Nu voia decât să-i arunce o privire, astfel încât imaginea pe care o avea despre ea să nu mai fie atât de vagă. Asta era probabil tot ce avea să obţină, pentru că

nu-şi dădea seama cum o femeie, chiar mamă, putea recunoaşte un copil de patru ani în bărbatul care era acum.

Servitorul deschise uşa mai larg, făcându-i loc lui Angel să intre.

— Pot să vă iau haina, domnule?

Era prea cald în casă pentru a o păstra asupra lui. Angel nu voia să înceapă să transpire, astfel încât ceilalţi să creadă că era din cauza nervozităţii. Însă de îndată ce-i dădu servitorului impermeabilul galben, ochii bancherului se îndreptară imediat asupra pistolului său. Poate că se aranjase, dar nu făcuse niciun efort pentru a ascunde ce era sau de unde venea. Era îmbrăcat ca de obicei, în negru, inclusiv basmaua nouă legată strâns la gât.

— Sunteţi un om al legii? fu întrebat.

— Nu.

Bancherul se încruntă din nou.

— Aş prefera să nu purtaţi lucrul acela în casa mea.

Angel nu făcu nicio mişcare pentru a-şi îndepărta pistolul.

— Dacă v-aţi purtat bine cu mama mea, nu aveţi niciun motiv de a vă teme.

Obrajii bancherului se făcură roşii, însă el îi spuse rigid servitorului:

— Informeaz-o pe soţia mea că avem un oaspete. Ni se poate alătura în salonul din aripa de est.

Servitorul se îndepărtă. Angel îşi urmă gazda în josul unui hol larg şi apoi pe o uşă la dreapta. Camera din spatele acesteia era mare, cu mobila atât de elegantă încât fu circumspect în a se aşeza. *Era* tulburat – nu, mai degrabă *speriat.* Nu-i mai fusese niciodată atât de frică în întreaga sa viaţă. Nu avea ce căuta acolo. Ar fi trebuit să aleagă să se îmbete în loc să vină aici.

— Nu pot face asta, spuse el dintr-odată. Am crezut că pot, dar… spuneţi-i… nu, nu-i spuneţi nimic. Este mai bine să nu ştie ce s-a întâmplat cu mine.

— Exact aşa cum credeam, remarcă soţul Annei pe un ton plin de dispreţ, care pe un altul l-ar fi făcut să intre în pământ. Cei mai mulţi dintre ei dau înapoi în acest punct.

— Nu mă supăr pentru ce aţi spus, domnule, pentru că încercaţi să aveţi grijă de mama, iar eu sunt bucuros că are pe cineva care să facă asta pentru ea.

De data aceasta Angel era *cu adevărat* generos, pentru că ce îi venise de fapt să spună era că ucisese oameni pentru provocări mult mai neînsemnate, lucru care nu era adevărat, dar o astfel de afirmaţie punea de obicei capăt provocărilor. Îi puse oricum capăt, deoarece bărbatul dădu din cap, fie acceptând remarca lui, fie pentru că nu avea altceva ce să spună.

Angel se îndreptă spre uşă, în timp ce tensiunea îi scădea, însă aceasta reveni de îndată ce calea îi fu blocată de o tânără fată. Era frumoasă, cu părul negru plutindu-i până aproape de talie şi cu ochii verzi – ochii tatălui ei. Nu putea avea mai mult de treisprezece ani. O soră, spusese Kirby, iar Angel ştiu în adâncul sufletului că aceasta era.

I se puse un nod în gât. Nu păru să se poată mişca sau să-şi ia ochii de la ea.

Ea se holbă la el, de asemenea, cu ochii plini de curiozitate, şi nu-şi îndepărtă privirea nici măcar când îi spuse tatălui ei:

— Mama spune că vine îndată, iar dumneata cine eşti?

Spuse totul într-o singură răsuflare, fără să se gândească:

— Angel.

— Serios? Am un frate pe nume Angel, deşi nu l-am întâlnit niciodată. Am o mulţime de alţi fraţi, dar mama spune că o fată nu are niciodată prea mulţi oameni care să-i poarte de grijă.

Angel nu se putea vedea având grijă de o soră. Ar fi sfârşit lăsând în urmă o dâră de cadavre dacă cineva ar fi îndrăznit să se uite greşit la ea, însă nu credea că orăşenii ar fi apreciat aşa ceva.

— Numele meu este Katey, continuă ea, şi spuse din nou într-o singură răsuflare: Eşti fratele meu?

Întrebarea trecu prin Angel ca un glonţ de plumb, tăioasă şi dureroasă. Nu ştia cum să răspundă. Adevărul nu

l-ar fi scos de-acolo prea repede. Probabil ar fi fost respins şi de către bancher. Iar pe el l-ar fi angajat. Un singur cuvinţel, şi o parte goală a vieţii sale ar fi fost umplută.

Soţul Annei nu-i dădu ocazia să-l rostească.

— Ţi-ai transmis mesajul, Katey, ieşi acum din cameră.

— Dar...

— Ştii prea bine că nu trebuie să ne dai bătăi de cap, mai ales când avem oaspeţi.

Vocea lui nu era rece. Dimpotrivă, era plină de prea multă tandreţe, arătându-i lui Angel că fata era iubită. Ea plecă spunând doar cu o mică încruntare vizibilă pe chip:

— Da, domnule.

— Mulţumesc că nu i-aţi răspuns fiicei mele, auzi Angel din spate. Este un copil impresionabil. V-ar fi crezut.

Ar fi crezut adevărul? Imaginează-ţi!

Însă Angel nu o spuse, nu spuse nimic. Se îndreptă din nou spre uşă. Dacă afurisita aceea de cameră nu ar fi fost atât de mare, ar fi fost deja plecat.

Nu reuşi. Se ciocniră la uşă, amândoi grăbiţi. El trebui să o prindă pentru ca ea să nu cadă pe spate. Îi auzi icnetul, apoi râsul, însă ea nu-şi ridicase încă privirea. Era o femeie micuţă. Creştetul capului ei abia îi ajungea la bărbie. Însă nu avea nevoie să-i vadă faţa. Râsul îi spusese adevărul, un sunet atât de familiar, de parcă l-ar fi auzit abia cu o zi în urmă.

Era ea, şi toate amintirile îi reveniră, amintiri despre cearta blândă, despre sărutări şi îmbrăţişări, despre poveşti citite la culcare, despre lacrimile vărsate la auzul veştii despre moartea tatălui său şi despre dragoste, atât de multă dragoste. Nodul din gât se făcu atât de mare, încât nu mai putea respira. Mâinile lui îi strânseră braţele mai tare. Acest lucru o făcu să se uite în sus, şi fu un lucru bun că el nu îi dăduse drumul, deoarece ea se făcu palidă şi păru să fie pe punctul de a leşina.

— Cawlin? ţipă ea înspăimântată, iar Angel ştiu că ea credea că văzuse o fantomă.

Nu-i răspunse. Cuvintele nu puteau ieşi din cauza

nodului din gât. Ea nu-şi dăduse seama că vedea fiul, nu pe tatăl acestuia, iar el trebuia să plece înainte de asta. Însă nu se putea mişca. Nici măcar nu îi putea da ei drumul. Îşi dorea să o tragă şi să o strângă la piept, dar îi era teamă, teamă să nu o înspăimânte, teamă că nu avea să-i mai poată da drumul niciodată.

Lucrurile pe care le simţea îl înecau. Îşi dori dintr-odată ca soţia lui să fi fost acolo, amestecându-se şi rezolvând lucrurile în stilul ei caracteristic, deoarece nu se mai simţise niciodată atât de neajutorat şi depăşit de situaţie ca în acest moment. În schimb, era bancherul acolo, care îi despărţi şi o conduse pe Anna în cameră, pe un scaun. Angel tot nu se mişcă. Ar fi trebuit să iasă de acolo, însă picioarele nu-l ascultau, iar ochii nu i se dezlipeau de mama lui.

Imaginea lui despre ea pălise de-a lungul celor douăzeci şi unu de ani, dar acum revenise, pentru că ea se schimbase foarte puţin în această perioadă. Iar el îşi putea aminti acum micile lucruri pe care le uitase. Nu-l pierduse din neglijenţă. Dimpotrivă, fusese prea protectivă, deoarece numai el îi mai rămăsese – atunci. Însă acum avea o altă familie, iar locul lui nu era acolo.

Frica îl făcu în cele din urmă să-şi mişte picioarele, frica de respingere şi durerea care avea să vină cu ea. Era singurul lucru pe care nu reuşise niciodată să-l înfrunte bine, şi nu avea de gând să înceapă să încerce acum.

Apucase să facă câţiva paşi pe hol înainte să observe baricada de la uşa de intrare, sub forma surorii lui. Katey se sprijinea de uşă, cu braţele încrucişate, clătinând din cap în direcţia lui. Nu se dusese în camera ei, aşa cum i se spusese. Aşteptase aici pentru a-l prinde într-o ambuscadă, iar el se simţea exact aşa, prins în ambuscadă.

Ea îi zâmbi larg şi-i aminti:

— Nu mi-ai răspuns.

— La ce?

— Dacă eşti fratele meu.

— Şi dacă aş fi?

— Ştiu că eşti.

— Cum aşa?

— Pentru că vreau să fii, spuse ea simplu. Aşa că nu te pot lăsa să pleci. Mama ar fi supărată dacă aş face-o.

— Este deja supărată.

— Asta nu-i nimic. Ţipetele ei vor zgudui casa din temelii dacă ieşi pe uşa asta.

— Nu ţipă.

Katey zâmbi din nou.

— După spusele lui Sean şi Patrick, ţipă. Ei sunt fraţii mei – fraţii *tăi.* Nici ei nu m-ar ierta dacă te-aş lăsa să pleci înainte să te întâlnească.

— Chiar crezi că mă poţi opri, drăguţă?

— Poate că nu, dar *ea* poate.

Dădu din cap spre cineva din spatele lui. El se întoarse şi îşi văzu mama în uşa salonului, ţinându-se cu o mână de rama uşii, iar cu cealaltă apăsată deasupra inimii. Era încă palidă ca ceara. Soţul ei stătea în spate, gata să o prindă dacă ajungea iarăşi pe punctul de a leşina.

Arăta suficient de fragilă pentru a se rupe, însă vocea îi era puternică, aproape acuzatoare, atunci când spuse:

— Cred în spiriduşi şi în fantome, dar tu nu eşti fantoma lui Cawlin, nu-i aşa?

— Nu.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Dumnezeule… Angel?

El nici măcar nu respiră. Ea nu aşteptă răspunsul. Veni înspre el, încet, devorând cu ochii fiecare centimetru din el prin perdeaua de lacrimi care curgeau acum nestingherite. Apoi mâinile ei îi atinseră faţa, umerii, braţele, asigurându-se că era real, şi în cele din urmă alunecară în jurul taliei lui, prinzându-l în strânsoarea lor în timp ce capul ei îi căzu pe piept, iar ea începu să plângă în hohote.

Angel se simţea la fel de pierdut ca şi atunci când Cassie făcuse acelaşi lucru, însă de această dată trebuia să lupte cu lacrimile care se adunau şi în ochii lui. Ezită pentru un moment ce păru nesfârşit, înainte ca braţele lui să se adune în jurul ei, probabil prea strâns, însă ea nu se plânse.

El privi peste capul Annei, înspre soţul ei. Bărbatul era destul de stânjenit deocamdată, deşi nu din cauza emoţiilor arătate de soţia lui.

— Îmi pare rău, începu Winston.

— Nu vă cereţi scuze, spuse Angel. Nu cred că mi-ar fi plăcut dacă vreunul din ceilalţi Angel v-ar fi convins că este adevăratul Angel.

— Anna mi-a spus că semănai foarte tare cu tatăl tău când erai copil, aşa că era sigură că şi la maturitate ai fi arătat exact ca el.

— Nu-mi aduc aminte de el, recunoscu Angel.

Anna plânse şi mai tare auzind asta. Winston zâmbi apropiindu-se şi punându-şi mâinile pe umerii ei, sugerându-i:

— Anna, dă-i drumul acum.

— Niciodată! spuse ea cu sălbăticie şi-l strânse pe Angel şi mai tare în braţe. Vreau să ştiu de ce ţi-a luat atât de mult timp să vii acasă, băiete.

— Este o poveste lungă.

Ea privi în sus spre el şi spuse:

— Ei bine, nu pleci nicăieri, aşa că ai suficient timp să ne-o spui.

Aşa era, deşi el nu spuse întreaga poveste. Îi venea să râdă acum că tensiunea se scurgea încet din el. Acasă. În sfârşit avea o casă. Şi o familie. Cedă impulsului şi izbucni în râs.

Capitolul 35

Catherine şi Cassie ajunseră acasă la timp pentru a fi invitate la nunta lui Colt Thunder la sfârşitul lunii. Sora lui, Jessie, o planificase timp de câteva săptămâni. Conform bârfelor pe care le auziseră de la menajera lor, Louella, Colt refuzase să aibă o nuntă mare. Voia doar să se căsătorească înainte ca mireasa să se răzgândească. Însă sora lui nu s-ar fi mulţumit decât cu cea mai mare

petrecere organizată vreodată în Wyoming. La urma urmelor se căsătorea cu o ducesă adevărată, aşa că Jessie simţea nevoia de a face lucrurile într-un stil grandios.

Catherine era impresionată. Cassie nu pomenise că auzise deja despre ducesa lui Colt de la Angel. Abia aştepta să o întâlnească pe femeia care reuşise să-l facă pe Colt să se răzgândească în privinţa femeilor albe. Angel avea să fie surprins cu siguranţă auzind asta de vreme ce, după spusele lui, lui Colt nu-i plăcuse să o aibă pe ducesă pe cap.

Cassie află mai multe atunci când ea şi Marabelle se întâlniră cu Jessie pe păşune, în a doua ei zi acasă. Femeia mai mare căuta un viţel rătăcit. Cassie se bucura doar de o plimbare alături de Marabelle. Stătură de vorbă în timp ce călăreau una lângă alta.

— Am fi avut nevoie de ajutorul tău pentru a rezolva ceva luna trecută, spuse Jessie imediat. Era singura care fusese vreodată generoasă în a aprecia tendinţa lui Cassie de a se amesteca în treburile altora. N-ai văzut niciodată doi oameni atât de nefericiţi cum erau Jocelyn şi Colt când au ajuns aici. Erau îndrăgostiţi unul de celălalt. Am văzut asta imediat. Însă nu reuşiseră să-şi mărturisească iubirea, şi nici nu părea că aveau să o facă prea curând.

— De ce nu?

— El nu credea că ea s-ar căsători cu un metis. Ea nu credea că el o iubea. Asta arată cât de prosteşte s-au purtat, ţinându-şi ascunse sentimentele.

Cassie se foi în şa. Nu era oare vinovată de acelaşi lucru? Desigur, cazul ei era puţin diferit. Ea *ştia* că Angel nu simţea la fel ca ea, nu o presupunea doar. Atunci de ce a fost el atât de indiferent faţă de divorţ în St. Louis? întrebă o mică voce din capul ei. Cassie se foi şi mai mult. Trebuia să se gândească serios la asta. Dacă exista chiar şi cea mai mică şansă…

— Nu o să ghiceşti niciodată unde stă, continuă Jessie. La vechea fermă Callan.

Acest lucru o luă pe Cassie prin surprindere.

— Nu credeam că va mai pune vreodată piciorul în locul acela, după ce i s-a întâmplat acolo.

— Ştiu. Dar ducesa a cumpărat ferma, vezi tu, pentru a locui acolo până va fi gata conacul pe care îl construieşte sus pe deal. Şi odată ce el a cerut-o în căsătorie, a refuzat să-l mai scape din ochi.

— Am auzit că a fost invers, că el era îngrijorat că ea s-ar putea răzgândi în privinţa căsătoriei.

— De fapt, niciunul dintre ei nu va înceta să se îngrijoreze decât după nuntă. Nu mă întreba cum am reuşit să-i conving să o mai amâne cu o lună, ca să-mi pot vedea fratele căsătorit cum se cuvine. Nu a fost deloc uşor.

Se opriră pentru un moment, privind-o pe Marabelle care se rostogolea pe un petic de zăpadă rămas în urma unei furtuni care lovise cu câteva săptămâni în urmă. Vremea era destul de rece în dimineaţa aceasta, dar ambele femei erau destul de obişnuite cu ea.

Cassie se hotărî să îi ceară sfatul celeilalte femei cât avea oportunitatea.

— Ai avut vreodată de luat o decizie cu privire la care nu te-ai putut hotărî nicicum, Jessie?

— Sigur, de o mulţime de ori. Atunci îmi prinde bine Chase. Dacă eu nu reuşesc să găsesc răspunsul, el o face cu siguranţă.

Cassie o tachină puţin.

— Trebuie să-ţi prindă bine şi cu alte ocazii.

— Da, din când în când. Jessie rânji. Care este situaţia dificilă cu care te confrunţi?

Jessie nu avea niciodată probleme în a ajunge direct la subiect. Cassie încercă să facă la fel, replicând:

— S-a întâmplat să mă căsătoresc cât timp am stat în Texas.

Jessie izbucni în râs.

— Măi să fie! Se pare că e sezonul nunţilor. Cum ai reuşit să te abţii până acum cu vestea asta? Când îl vom întâlni?

— Îl cunoşti deja. M-am căsătorit cu Angel.

— Angel? Doar nu… nu, sigur că nu…

— De fapt, da. Prietenul lui Colt.

Jessie o privi o clipă cu ochii mari înainte de a izbucni:

— *Tu şi Angel?*

Cassie tresări auzind neîncrederea din tonul lui Jessie.

— Presupun că sună destul de ridicol, dar nu a fost ideea noastră, îţi aduci aminte cum te-ai căsătorit tu cu Chase?

— Cum aş putea să uit de pistolul înfipt în spate? replică Jessie. Apoi ochii ei turcoaz se măriră. Doar nu vrei să spui că Angel te-a forţat?

— Nu el. Au fost nişte vecini de-ai tatii, supăraţi că m-am amestecat în treburile lor.

— Iar Angel s-a *lăsat* să facă aşa ceva?

Uimirea lui Jessie era de înţeles. Oricine care îl cunoştea pe Angel ştia că nu ar fi acceptat un asemenea lucru, că ar fi prevenit o asemenea întâmplare, chiar prin vărsare de sânge dacă ar fi fost necesar.

— Îl dezarmaseră deja înainte să ştie ce aveau de gând.

— Trebuie să fi fost turbat de furie.

— Aşa am crezut, şi am făcut tot ce am putut pentru a-i convinge să renunţe, imaginându-mi că avea să-i ucidă pe toţi. Dar de fapt a fost supărat doar pe mine. La urma urmei, din cauza mea am ajuns în acea situaţie.

— Şi eşti încă în viaţă?

Cassie râmji, conştientă de faptul că Jessie nu era *foarte* serioasă în legătură cu remarca făcută.

— Cred că împuşcarea femeilor este linia pe care Angel nu o depăşeşte.

— Ăsta este motivul pentru care mama ta te-a urmat în grabă în Texas?

— Nu, a crezut că aş putea avea nevoie de ajutor cu vecinii aceia ai tatii, explică Cassie, însă Angel se ocupase deja de situaţie.

— Dar ce făcea totuşi acolo?

— Se pare că eram o favoare pe care o datora cuiva.

— Ăsta e Angel. Urăşte să se simtă dator faţă de cineva. A încercat timp de ani de zile să-l răsplătească pe fratele meu pentru că i-a salvat viaţa. De fapt, Colt a menţionat faptul că Angel l-a ajutat cu ducesa în New

Mexico, aşa că datoria e plătită în sfârşit.

— Da, Angel mi-a povestit despre asta:

Jessie o privi cu îngrijorare.

— Cred că mama ta nu a fost foarte mulţumită să audă despre căsătoria ta cu Angel, chiar dacă nu a fost ceva intenţionat.

— Eufemistic vorbind, aşa e. Problema e că de atunci îl displace cu adevărat.

— Nu-ţi face griji. Va trece peste asta de îndată ce anulaţi căsătoria. Sunt surprinsă că nu s-a ocupat deja de asta pentru tine.

Cassie nu putu împiedica roşeaţa să-i urce în obraji.

— Nu poate. Anularea căsătoriei nu a mai fost posibilă odată ce Angel a insistat să aibă parte de noaptea nunţii.

Ochii lui Jessie se aprinseră.

— Ei, la naiba, de când e atât de meschin?

— Probabil de când m-a întâlnit pe mine. Nu ne înţelegem foarte bine – nu tot timpul.

— Cine crezi că o face? Dar nu ştia că aşa te forţează să ceri divorţul?

— Ştia.

— Atunci nu înţeleg. La ce s-o fi gândit?

Roşeaţa lui Cassie se intensifică. Jessie observă şi spuse:

— Oh, apoi roşi şi ea. Te-a deranjat… nu, nu răspunde la asta. Jessie roşi şi mai tare. Este ceva prea personal…

— Este în regulă, Jessie, o întrerupse Cassie. Asta este o parte a problemei. Nu m-a deranjat absolut deloc.

— Vrei să spui că ai sentimente faţă de Angel? întrebă Jessie cu grijă.

— Presupun că da.

— Aşadar, nu vei cere divorţul?

— Asta e cealaltă parte a problemei. El se aşteaptă să divorţez. Mama se aşteaptă să divorţez.

— Cine naiba spune că trebuie să faci ce aşteaptă ceilalţi? întrebă Jessie.

— Dar Angel nu doreşte să fie căsătorit.

Jessie pufni.

— Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să consume noaptea nunţii.

Cassie se lăsă pe spate, năucită. De ce nu putea avea şi ea aceeaşi atitudine? Însă ştia de ce. Jessie nu era genul de persoană care să se lase călcată în picioare fără a reacţiona pe dată, dar Cassie trebuia să fie extrem de furioasă înainte de a se gândi măcar să aibă o reacţie.

De fapt, încercase deja să se înfurie din nou pe Angel, să-şi amintească toate lucrurile care o iritau la el, să-şi amintească de ultima lor întâlnire – cel puţin de felul în care se sfârşise. Furioasă, ar fi putut fi capricioasă şi l-ar fi putut face să aştepte mai mult după divorţ. Nu se gândise încă să i-l refuze cu totul.

Se uită la Jessie neajutorată.

— Nu cred că i-aş putea face asta.

Jessie clătină din cap.

— El nu şi-a făcut niciun fel de probleme când a legalizat mariajul vostru. Nici eu n-aş avea nicio problemă în a-l păstra la fel – dacă asta mi-aş dori cu adevărat. Dacă *nu* este ceea ce doreşti, Cassie, divorţează de el.

Dar Cassie îşi dorea asta. Nu mai avea niciun dubiu în această privinţă. Avea însă dubii cu privire la înţelepciunea de a încerca să ia ce dorea de la un bărbat ca Angel.

Capitolul 36

Jocelyn Fleming, ducesă de Eaton, nu era deloc atentă la părul roşu ca focul pe care şi-l pieptăna. Îşi privea iubitul în oglinda comodei, urmărindu-l cum se juca cu hârtia din mână, aşezat pe patul în care tocmai petrecuseră o oră de pasiune. El era deja îmbrăcat în ţinuta lui obişnuită, cu pantaloni negri, cămaşă albastră şi basmaua roşie la gât – şi mocasinii înalţi până la genunchi. Jacheta lui cu franjuri, din piele de căprioară, era agăţată la capul patului. Nu avea să o folosească în această seară, deoarece sora lui şi soţul acesteia veneau la cină, de fapt trebuiau să sosească dintr-

un moment în altul.

Se întrebă, nu pentru prima oară, dacă avea să-l convingă să poarte un costum la nuntă. Se îndoia cu adevărat. Se întrebă, de asemenea, dacă el avea să-şi taie vreodată părul negru care îi trecea de umeri. Ultima oară când îl avusese scurt fusese biciuit aproape mortal – în tinda acestei ferme.

Încă o durea inima pentru el de fiecare dată când îi vedea cicatricile, iar el nu le mai ascundea de ea. Se hotărâse deja că nu avea să-i ceară niciodată să-şi taie părul, de vreme ce el îl lăsase să crească în mod voit, astfel încât nimeni să nu se mai îndoiască vreodată că era metis. Decizia trebuia să fie doar a lui – când şi dacă reuşea să lase în urma lui toată acea durere.

Îi plăcea să creadă că-l ajuta să ajungă acolo. Cel puţin acum semăna mai mult cu bărbatul fericit şi mulţumit pe care i-l descrisese sora lui decât cu acela posomorât şi aproape sălbatic pe care îl păcălise să o escorteze în Wyoming. Nu avea să uite până la moarte expresia lui atunci când nu se lăsase intimidată de el şi fusese de acord să-i plătească cincizeci de mii de dolari pentru a o ghida. Banii dragului de Edward nu-i oferiseră niciodată o plăcere la fel de mare ca în acea zi.

— Bine, Colt, mă dau bătută, spuse Jocelyn, atrăgându-i privirea spre oglindă. Curiozitatea mea nu mai face faţă, aşa că, spune-mi, care este motivul pentru care stai acolo încruntat?

— Scrisoarea asta afurisită de la Angel.

— Când a sosit?

— Era acolo când am mers ieri în oraş. Nici măcar nu ar trebui să o numesc scrisoare. A scris doar două afurisite de fraze, deşi nu mă prea pot plânge de asta, de vreme ce a trebuit probabil să roage pe cineva să le scrie, iar el nu fost oricum niciodată prolix.

Sprânceana ei se ridică uşor.

— Vrei să mă faci să-mi fie milă de mizerabilul acela de prieten al tău, spunându-mi că nu ştie să scrie?

— Nu l-am întrebat niciodată dacă ştie sau nu, dar mă

îndoiesc, având în vedere felul în care a fost crescut – iar tu nu poţi fi încă supărată pe el pentru isprava din New Mexico.

— Nu pot? Am crezut cu adevărat că voi muri în ziua aceea. Mi-ar fi putut spune că era de partea mea, în loc să mă lase să-mi închipui ce era mai rău.

— Dacă nu ar fi fost aşa, Longnose ar fi putut suspecta ceva, iar tu şi Angel poate că nu aţi fi scăpat cu viaţă de acolo. Nu caut scuze pentru ceea ce a făcut, dar a avut cele mai bune intenţii. Te ascundeai de omul ăla de trei ani, fără să ştii măcar cum arată. Era timpul să afli.

— Ai dreptate în această privinţă, recunoscu ea.

— Ei bine, mai dă-mi dreptate întruna, spuse el. Dacă ar fi trebuit să-ţi pierzi timpul ghicind cine era Longnose atunci când a apărut în dormitorul tău în acea zi, nu ai mai fi putut reacţiona atât de rapid şi ai fi putut fi moartă până când eu am ajuns aici şi l-am ucis pe ticălos.

Ea nu se gândise la asta, totuşi detesta cu adevărat ideea de a-i fi recunoscătoare lui Angel. Spuse pe un ton ferm:

— Îmi povesteai despre scrisoarea lui. Ce te-a supărat?

Colt mormăi.

— Nu sunt supărat, sunt confuz.

— Şi faci faţă foarte bine.

El o privi tăios.

— Spune că vine acasă într-o săptămână.

— Minunat. Jocelyn oftă. La timp pentru nuntă. *Tocmai* ce voiam să aud. Măcar *el* are costum?

— Vei plăti pentru asta, ducesă.

Ea-i zâmbi dulce.

— Promiţi?

El se ridică şi veni în spatele ei.

— Cumnatul meu a avut dreptate. Gâtul unei femei trebuie frânt din când în când.

— Dacă-ţi pui mâinile pe mine, Colt Thunder, nu promit că vom fi pregătiţi când ajunge sora ta.

El se aplecă şi linse pielea goală a umărului ei, lângă

breteaua cămăşuţei.

— Jessie ar înţelege.

— Philippe nu ar înţelege.

— Este în regulă, o asigură el. Oricum îmi vine să-l împuşc pe bucătarul ăsta temperamental al tău cel puţin o dată pe zi. Aşa că azi cedez...

— Opreşte-te! chicoti ea. Ce altceva a mai avut de spus infamul Angel?

Încruntarea reveni pe chipul lui Colt când aruncă o privire asupra scrisorii din mână.

— Mă roagă să am grijă de soţia lui cea băgăcioasă până ajunge el.

— Nu ştiam că este căsătorit, spuse Jocelyn. Am întâlnit-o?

— Dar de unde naiba să ştiu eu? replică el. Nici eu nu am întâlnit-o încă.

Încruntarea ei o copie pe a lui.

— Atunci cum se aşteaptă să ai grijă de ea?

— Al naibii să fiu dacă ştiu, spuse Colt cu exasperare.

— A descris-o?

— Iubito, ţi-am spus cuvânt cu cuvânt ce a scris. Două afurisite de fraze.

— Păi de fapt o descrie – băgăcioasă. Cunoşti pe cineva care se potriveşte descrierii?

— Este numai o femeie prin părţile astea, despre care toată lumea spune că se amestecă în treburile tuturor, dar nu poate fi ea. A fost plecată în Texas, să-şi viziteze tatăl.

— Nu acolo s-a dus Angel după ce ne-a lăsat în New Mexico?

El clătină din cap, nu ca răspuns, ci pentru că era din nou confuz.

— Refuz să cred că Angel s-a căsătorit cu Cassie Stuart.

— Vezi, *ştiai* totuşi despre cine vorbea.

— Jocelyn, Cassie Stuart este o domnişoară foarte bine crescută. O relaţie între ea şi Angel ar fi de râsul curcilor. Angel se fereşte de genul acesta de persoane.

— Lucrurile vor fi cu siguranţă interesante. Ea-i rânji

prin oglindă. Sper să fie vorba de ea, deşi, desigur, asta înseamnă că trebuie să-mi pară rău de biata fată.

El îşi puse încet mâinile în jurul gâtului ei.

*

— Cum adică ştii? se răsti Jessie. Nu-i plăcea să-i fie stricate surprizele. Cassie mi-a spus abia astăzi. Când ţi-a spus ţie?

— Nu mi-a spus, replică Colt, din nou confuz. Am primit o scrisoare de la Angel. Dar încă refuz să cred asta. *Angel* şi *Cassie?*

— Asta am spus, îi răspunse Jessie. Dar este adevărat, deşi rămâne de văzut pentru cât timp. Nu s-au căsătorit pentru că aşa au vrut. Au fost ajutaţi de către câţiva texani furioşi.

— Asta sună mai plauzibil, admise Colt. Deşi nu-mi pot închipui de ce a lăsat Angel să se întâmple aşa ceva.

— Poate pentru că şi-a dorit să se întâmple.

Colt, Jessie şi Chase o priviră uimiţi pe Jocelyn. Colt fu cel care o întrebă:

— De unde ţi-a venit ideea asta nebunească?

Ducesa ridică din umeri.

— Dacă nu şi-ar fi dorit să fie căsătorit, s-ar referi la soţia lui spunându-i aşa, în loc să-i spună pe nume? Un bărbat care urăşte să se simtă dator, după cum mi-aţi povestit, ar apela la un prieten, rugându-l să aibă grijă de soţia lui, deşi urmează să sosească el însuşi curând? Apropo, de ce ar fi atât de îngrijorat pentru ea? A intrat în ceva necazuri?

Chase fu cel care răspunse, de vreme ce Jessie şi Colt erau încă uimiţi de logica lui Jocelyn.

— Dacă ai cunoaşte-o pe Cassie, nu ar trebui să întrebi. Cassie Stuart are obiceiul de a intra mereu într-un necaz sau altul din cauza faptului că îşi bagă nasul peste tot.

— Nu-mi place exprimarea aceasta, Chase, se plânse Jessie, sărind în apărarea prietenei sale. Cassie are doar o

inimă mare şi îi place să ajute oamenii…

— Fie că aceştia îi vor ajutorul sau nu.

Jessie îi aruncă o privire întunecată soţului ei, iritată de întrerupere. Ca de obicei, el îi răspunse doar printr-un zâmbet.

Pentru a contesta logica lui Jocelyn, Colt adăugă:

— Mama lui Cassie este perfect capabilă să o ţină departe de probleme. O face oricum de ani de zile.

La acestea ducesa le dădu un alt argument la care să se gândească.

— Poate Angel simte că acum asta e responsabilitatea lui.

— S-ar putea să aibă dreptate, Colt, admise Jessie. La urma urmei, Angel a insistat să aibă parte de noaptea nunţii, ştiind prea bine că dacă şi-ar fi ţinut mâinile departe de ea, Cassie ar fi putut anula căsătoria făcută sub ameninţarea pistolului.

— Ei bine, voi două trebuie să fi avut o conversaţie foarte interesantă dimineaţă, remarcă Chase chicotind.

— Cassie ţi-a spus asta? îşi întrebă Colt sora, puţin stingherit.

Văzându-l roşind, Jocelyn începu să râdă.

— Bărbaţii par să aibă problema asta din când în când.

— Este mai mult ca sigur că şi eu o voi avea în seara aceasta, spuse Chase.

Soţia lui aruncă un şervet peste masă în direcţia sa – dar nu-i împinse piciorul deoparte. Acesta alunecase pe sub fusta ei şi se freca acum cu blândeţe de partea din spate a gambei ei. Îşi acoperi zâmbetul secret, pe care numai el îl recunoscu.

— Ei bine, nu-mi pasă ce spuneţi, se adresă Colt tuturor. Se întâmplă să îl cunosc pe Angel mai bine decât voi, şi nu pot accepta aşa ceva decât dacă o aud din gura lui. Între timp însă, cred că ar trebui să mă duc la ferma Lazy S mâine şi să mă asigur că aşa-numita soţie a lui Angel se poartă bine.

— Vin cu tine, se oferi Jocelyn. Aş vrea să o cunosc pe

tânăra aceasta nefericită.

— Ducesă… început Colt, numai pentru a fi întrerupt.

— Nu contează ce spui, Colt Thunder. Nu îl voi plăcea niciodată pe prietenul acesta al tău.

— Nu ai de gând să-i spui soţiei lui asta, nu? dori Colt să ştie.

— Sigur că nu. Sper că am maniere mai bune de atât – deşi *cineva* ar trebui totuşi să o încurajeze să divorţeze cât mai poate.

— Dar nu tu, ducesă, spuse Colt fără nicio expresie. Permitem existenţa unei singure persoane băgăcioase în fiecare regiune, la urma urmei. Pe restul le împuşcăm.

— Alte obiceiuri din vest? întrebă ea pe un ton la fel de rece, al prietenei ei, Vanessa. Ce nostim!

Capitolul 37

Angel nu se aşteptase să se întoarcă în Cheyenne înainte de sfârşitul lunii. Însă adevărul era că nu putea sta departe. Scurtul timp pe care îl petrecuse împreună cu familia sa îi oferise un nou sentiment al propriei valori. Ei îl acceptaseră aşa cum era, fără a-l privi de sus din cauza profesiei pe care o practica. Acest lucru îl făcuse să regândească situaţia lui cu Cassie şi, odată ce o făcuse, nu mai avea cum să întârzie în a face ceva în legătură cu asta.

Asta gândise atunci când plecase din St. Louis. Însă când ajunse la doar câteva ore distanţă de ea, dubiile începură să reapară – nu suficient de intense pentru a-i schimba hotărârea, însă destul cât să frâneze stringenţa care îl impulsionase.

Voia să-i spună lui Cassie că nu avea să-i acorde divorţul. Nu, poate că mai întâi trebuia să o întrebe dacă dorea să rămână căsătorită cu el. Dacă nu, abia *atunci* i-ar fi spus: „Păcat”.

Apoi ar fi ţinut-o în pat pentru un timp indefinit, până când ar fi făcut-o să se răzgândească. În pat erau

compatibili în toate privinţele. Doar în afara acestuia putea ea găsi o sută de motive pentru care nu erau potriviţi. Dorea să o convingă altfel.

Acum era vorba doar de a-şi aduna suficient curaj pentru a face asta. Nu ajutase faptul că o văzuse pe Catherine Stuart de îndată ce ajunsese în oraş. Ea era în drum spre bancă şi-l văzuse, de asemenea, dar nu dăduse niciun semn, în afară de faptul că-şi mângâiase drăgăstos pistolul care îi atârna pe şold.

Mama ei avea să fie cu siguranţă o problemă. Era inutil să încerce să-i intre în graţii. Era ceva imposibil. Cea mai bună şansă a lui ar fi fost să o evite cu totul. Nu avea nevoie de aprobarea ei pentru a o câştiga pe Cassie, ci numai de aprobarea acesteia.

Această hotărâre îi linişti una din îngrijorări, dar numai pentru scurt timp. Ciocănitul în uşa lui sosi înainte ca el să fi apucat să despacheteze. Crezu că era Agnes, proprietara pensiunii unde locuia atunci când era în oraş, însă când deschise uşa, o găsi în pragul acesteia pe mama lui Cassie, arătând teribil.

Ea nu pierdu niciun moment şi atinse imediat subiectul vizitei ei neaşteptate.

— În geanta asta sunt douăzeci şi cinci de mii de dolari. Găseşte-ţi un alt oraş în care să locuieşti.

Angel aruncă o privire înspre geanta neagră din mâna lui Catherine, remarcă poziţia ei ţeapănă şi hotărârea de pe chip. Nu-i închise uşa în faţă, deşi simţi impulsul de a face asta. Nu o invită însă nici înăuntru.

— Îmi place oraşul ăsta, fu tot ce-i spuse.

— Găseşte altul care să-ţi placă.

Angel păstră un ton politicos – deşi cu greu – şi numai de dragul lui Cassie.

— Păstraţi-vă banii, doamnă Stuart. Nu am ce face cu ei.

— Nu sunt suficienţi? Vrei mai mulţi?

— Doamnă, câştig câte cinci mii la o misiune, uneori zece mii, pentru câteva zile de muncă. Nu vreau banii dumneavoastră.

Ea nu se aşteptase să audă asta. Expresia ei deveni şi mai acră.

— Dacă eşti atât de bogat, de ce naiba nu te retragi?

— Mă gândesc la asta.

Catherine îl luă în râs.

— N-o vei face. Nu ştii să faci nimic altceva.

— Asta am crezut întotdeauna – dar se pare că există ceva la care mă pricep acum, spuse el pe tonul său tărăgănat. Pot fi soţul fiicei dumneavoastră. Tot timpul mi-ar fi ocupat încercând să o ţin departe de necazuri.

O spusese pentru a o enerva. Catherine îl înfuriase, crezând că-l putea cumpăra. Strategia lui funcţionă. Ea aproape că ţipă.

— Stai naibii departe de fiica mea, altfel…

Nu-şi termină avertismentul. Angel rânji, ghicindu-i problema.

— Nu vă puteţi gândi la cineva care să fie suficient de rapid pentru a mă ucide, nu?

Ea se întoarse pentru a pleca, fără să-i dea satisfacţia unui răspuns.

— Doamnă Stuart? o strigă el din spate. Ea nu se opri. Îi puteţi transmite lui Cassie că voi trece curând să o văd.

— Pune piciorul în…

— Da, ştiu, mă veţi împuşca cu propria mână. Oamenii adoră să-mi spună asta.

Ultima parte o spusese doar pentru el, deoarece ea plecase deja.

*

Mama ei întârzia. Cassie se ocupase de cele câteva cumpărături de care aveau nevoie, în timp ce Catherine se dusese la bancă şi la gară pentru a vedea dacă rochiile de la Madame Cecilia nu sosiseră încă. Întâi luaseră prânzul într-unul din restaurantele din Cheyenne, apoi plecaseră în direcţii diferite pentru a-şi rezolva treburile.

Nu o deranja să aştepte în trăsură în zilele cu soare, dar în după-amiaza aceasta cerul arăta destul de mohorât.

Spera să nu ningă în următoarele două zile, până după nunta lui Colt.

Cu o zi în urmă venise la fermă doar pentru a o prezenta pe ducesă ei şi mamei ei. Fusese o surpriză neaşteptată, dar una pe care Cassie o apreciase. Îi oferise oportunitatea de a-i spune că Angel era în St. Louis. Sperase că el avea să ştie cum să dea de el pentru a-l invita la nuntă, dar Colt nu înţelesese aluzia, cel puţin nu din câte îşi dăduse ea seama, iar ea nu fusese suficient de curajoasă pentru a face sugestia direct.

Încercase să vorbească cu el despre Angel atunci când mama ei nu fusese prezentă, dar el continua să schimbe subiectul. De fapt, acum că se gândea la asta, pe el nu-l interesase decât dacă ea găsise pe cineva care să aibă nevoie de „ajutorul” ei de când se întorsese acasă.

— Cred că ar trebui să mergem la biroul domnului Thomley chiar acum, dacă e deschis, iar dacă nu, îl căutăm, spuse Catherine urcând atât de brusc în trăsură, încât o sperie pe Cassie. A fost avocatul meu timp de ani de zile. Probabil că ar putea face minuni şi i-ar livra hârtiile de divorţ lui Angel chiar astăzi.

— Nu pot încă, mamă, spuse Cassie, adăugând întrebător: Bebeluşul?

— La naiba, am uitat de asta. Ei bine, în momentul în care ştii cu siguranţă…

— Ce ai vrut să spui cu „astăzi”? S-a întors Angel? L-ai văzut?

Catherine oftă şi luă hăţurile în mână, conducând trăsura în josul străzii.

— L-am văzut, murmură ea printre dinţii încleştaţi.

Inima lui Cassie începu să bată mai repede la auzul veştii că se întorsese – şi că era din nou aproape.

— Ai schimbat vreun cuvânt cu el?

— Nimic care să merite menţionat, spuse Catherine evaziv, ţinându-şi ochii aţintiţi drept înainte, un semn evident că nu avea să o lămurească mai mult de atât.

Cassie se încruntă, gânditoare. Poate nu merita menţionat, dar *ceva* o supărase pe mama ei suficient de

mult încât să insiste din nou pe marginea divorţului. Cassie se întrebă dacă ar fi trebuit să-i spună chiar acum că nu avea de gând să ceară divorţul, cu sau fără bebeluş. Nu, o asemenea discuţie neplăcută mai putea aştepta.

Întâi trebuia să-i spună oricum lui Angel, şi nici acest lucru nu avea să fie plăcut. Desigur, putea aştepta până când ştia cu certitudine ceva despre sarcină. Asta îi mai lăsa o săptămână sau două în care să se gândească în ce fel să-i spună că nu avea de gând să-i redea libertatea.

Aproape ieşiseră din Cheyenne când Cassie îl observă pe bărbatul care stătea în faţa unuia dintre cele mai rău famate baruri din oraş, împreună cu alţi doi bărbaţi. Se holbă la ei, îşi frecă ochii şi se holbă din nou, încă nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Văd o fantomă, mamă.

Catherine se întoarse şi privi în aceeaşi direcţie, însă nu văzu nimic ieşit din comun.

— Nu există aşa ceva, spuse ea ferm.

— Dar bărbatul acela de acolo, cel înalt, spuse Cassie cu vocea tremurând. Este mort. Angel l-a împuşcat în Texas. Şi eu am tras în el.

— Poate că nu a murit.

— L-au îngropat.

— Atunci este doar cineva care seamănă cu el, spuse Catherine apelând la raţiune.

— Seamănă leit?

— Nu-l vezi de aproape, iubito, arătă Catherine. Dacă l-ai vedea, ţi-ai da seama că te înşeli. Morţii nu se trezesc.

Inima lui Cassie o luă razna când unul dintre bărbaţi arătă în direcţia ei. Ea-l recunoscu drept o persoană pe care o văzuse adesea prin oraş, deşi nu-l cunoştea după nume. El se îndepărtă după ce arătă în direcţia ei. Ceilalţi doi se holbau acum înapoi la ea.

Poate că se înşelase cu privire la ceea ce văzuse, însă nu cu privire la bărbat. Aproape că nu-şi putu regăsi vocea pentru a răspunde:

— Ştiu că morţii nu se trezesc, mamă, dar… dar el *este.* Nu e cineva pe care l-aş fi putut uita. A intrat într-o

noapte în camera mea în Caully şi m-ar fi violat dacă Marabelle nu l-ar fi adus pe Angel. Ăsta e motivul pentru care Angel l-a căutat şi l-a împuşcat.

Catherine aproape că smuci hăţurile.

— Cum se face că tatăl tău nu mi-a spus nimic despre *asta?*

— Pentru că nu i-am pomenit nimic.

— Ce altceva nu i-ai mai pomenit?

Mama lui Cassie era de-a dreptul enervată acum, aşa că ea încercă să fie evazivă la rândul ei.

— Nimic de care să-mi aduc aminte.

Catherine pufni.

— Ei bine, nu fi îngrijorată de individul acela. Cu siguranţă nu e mort. Poate că e fratele geamăn al celuilalt.

— Încă un Slater? gemu Cassie. Chiar şi unul a fost prea mult.

Capitolul 38

Era aproape întuneric pe când ajunseră acasă, dar asta nu o opri pe Cassie să pună şaua pe cal şi să plece. O făcu fără ca mama ei să ştie, desigur. Numai Old Mac, care avea grijă de caii de la ferma Stuart, o văzu. Ea îl rugă să îi spună mamei ei că simţise nevoia să călărească puţin înainte de cină – asta dacă întreba de ea. Dacă galopa, era posibil să se întoarcă înainte ca mama ei să înceapă să întrebe de ea.

Se întorcea în Cheyenne.

Vederea bărbatului care semăna leit cu Rafferty Slater nu o şocase doar, ci o făcuse să nu-şi găsească locul pe drumul spre casă. Fără îndoială că mama ei avusese dreptate. Era probabil fratele lui Slater, geamănul lui, fără îndoială. Apariţia lui în Cheyenne, unde erau atât ea, cât şi Angel, era o coincidenţă prea mare pentru liniştea ei sufletească.

Chiar dacă nu era aici căutând răzbunare pentru

moartea fratelui său, trebuia să-l avertizeze pe Angel în privinţa lui. Rafferty încercase să-l împuşte pe Angel în spate, iar astfel de tactici murdare aveau obiceiul să se regăsească în familie. Oricum, nu avea de gând să-şi asume niciun risc, nu în privinţa lui Angel. Nu avea de gând să-l piardă din cauza unui laş oarecare, tocmai acum când se hotărâse să-l păstreze.

Ajunse în Cheyenne mai repede ca niciodată, însă era încă întuneric când intră în oraş, iar norii care acoperiseră cerul întreaga zi aveau să acopere luna, aşa că nu putea călări la fel de repede la întoarcere. Poate că nu avea să ajungă acasă înainte de cină, la urma urmei, dar avea să se gândească mai târziu la ce să-i explice mamei sale.

Ştia unde să-l găsească pe Angel. Toată lumea ştia că locuia la pensiunea lui Agnes, pentru că bătrâna doamnă îl îndrăgea şi nu închiria niciodată camera lui altcuiva, nici măcar atunci când lipsea luni la rând. Dacă avea să-l găsească acolo la ora asta, era o altă problemă.

Spera să nu trebuiască să-l aştepte sau să-l caute prin oraş, dar ar fi făcut-o dacă ar fi fost nevoie.

Îşi legă iapa în faţa pensiunii. Pridvorul era luminat doar de lumina care venea de la fereastra salonului, dar era suficient pentru a nu se împiedica pe scările care duceau la uşă. Cassie nu reuşi însă să ajungă până acolo.

— Nu mişca decât dacă-ţi spun eu, micuţă domnişoară, şi nu scoate niciun sunet.

Ordinul fu întărit de un pistol înfipt în spate. Cassie nu avu nicio dificultate în a-l recunoaşte, nici măcar prin jacheta sa groasă. Iar ea nu avea pistolul la ea. Nu-l purta niciodată în Cheyenne, şi nu avusese timp pentru a-l lua de acasă înainte de a se întoarce în oraş.

Era evident că ar fi trebuit. Dar nu se gândise la pericol, numai la avertizarea lui Angel. Era prea târziu să se mustre pentru că nu cercetase cu atenţie pridvorul. Ştia mai bine de atât. O asemenea neglijenţă putea costa vieţi. Era posibil să afle acest lucru din proprie experienţă.

O mână pusă pe umăr o întoarse, astfel încât pistolul îi era acum înfipt în burtă. Avusese sentimentul că avea să-

şi recunoască atacatorul, şi aşa era.

— Drăguţ din partea ta că te-ai întors în oraş şi ai făcut lucrurile mai uşoare pentru mine.

Ea nu luă în seamă remarca lui. Îl cunoştea, dar trebuia să întrebe.

— Cine eşti?

— Mi se spune Gaylen, spuse el. Dar îmi cunoşti numele de familie, nu-i aşa? Oamenii nu uită de obicei pe cei la uciderea cărora au dat o mână de ajutor.

Cassie se făcu palidă, deşi bunul-simţ o făcu să insiste.

— Nu eşti Rafferty.

— Sigur că nu, dar nimeni nu ne-a putut deosebi, aşa că e cam acelaşi lucru, nu? Când mă priveşti pe mine e ca şi cum l-ai privi pe cel pe care l-ai ucis.

Nu avea sens să subliniere că Rafferty o meritase.

— Ce vrei?

— Aveam de gând să mă ocup întâi de Angel ăla, dar acum că te am pe tine, trebuie să regândesc strategia. Haide. Calul meu e legat în spate.

Cassie nu prea avea de ales, cu mâna lui înfiptă în partea din spate a gâtului ei şi cu pistolul în lateralul trupului. Se gândi să ţipe, însă nu voia să fie împuşcată pentru atâta. Iar el nu ar fi ezitat să tragă. Era întuneric, fără lună, iar în spatele pensiunii nu se întindea decât câmpul. El se putea face nevăzut înainte să se disperseze fumul, în timp ce ea n-ar mai fi fost în viaţă pentru a spune cine o împuşcase.

Bărbatul o urcă pe cal în faţa lui. Nu-şi puse pistolul în toc, aşa că ea nu se gândi încă să sară jos. Călăriră înspre câmpie astfel ca el să poată reveni în oraş fără să fie văzut; apoi se îndreptă spre dealurile din partea de est.

Abia după vreo cinci ore ajunse la cabana mică de lemn, cu o singură cameră. Cassie avusese senzaţia că în ultimele două ore se rătăcise. Pe hornul cabanei ieşea fum. Un alt cal era legat în apropiere. Văzându-l, ea îşi aminti în sfârşit că el fusese cu un prieten în oraş mai devreme.

Prietenul dormea ghemuit pe salteaua lui în faţa

focului atunci când Gaylen o împinse înăuntru. Nu se deranjă să-l trezească deocamdată. Singurele piese de mobilier din încăpere erau o masă şi un scaun. Niciuna nu părea prea rezistentă.

El îi aruncă o privire grăbită în timp ce-şi aşeză coburii pe masă şi începu să caute în interior.

— Ai tăi au bani, nu-i aşa? Mulţi?

— Da, de ce?

— O parte din ei ar putea compensa pierderea mea.

— Şi-atunci nu vei încerca să-l omori pe Angel?

— Nu am spus asta.

Scoase o basma şi o bucată de piele şi îi făcu semn lui Cassie spre colţul îndepărtat al camerei. Basmaua sfârşi legată în jurul încheieturilor ei, iar cu bucata de piele îi legă gleznele – după ce-i scoase cizmele şi le aruncă în cealaltă parte a încăperii.

— Am hotărât să-l trimit pe Harry cu cererea de răscumpărare, îi spuse după ce termină. Totul a ieşit mai bine decât am sperat.

— Cum aşa?

— Va fi mai uşor să-l ucid pe pistolar aici. Nu va trebui să mă grăbesc după aia, sau să mă îngrijorez din cauza poterei. Ferma ta nu e departe de aici, nu-i aşa?

— De unde să ştiu eu? răspunse ea deloc constructiv. Nu am văzut încotro am mers.

— Cred că nu e departe.

El nu ridicase deloc tonul şi nici măcar pentru un moment nu păruse să fie afectat de moartea fratelui său. Atitudinea lui nu era una normală, dar ea îşi făcu totuşi câteva speranţe. Poate că nu era la fel de rău ca Rafferty. Poate că nu era prea fericit că trebuia să ucidă pe cineva. Poate că nici măcar nu ştia ce fel de om devenise fratele lui. Se hotărî să-l lumineze, pentru orice eventualitate.

— Ştii, fratele tău nu a fost bun de nimic. A pus pe fugă vitele. A încercat să…

— Nu-mi vorbi fratele de rău, fu tot ce spuse el, iar tonul lui era în continuare la fel de blajin.

O ignoră apoi şi merse la Harry, trezindu-l cu câteva

lovituri de picior. Se sfătuiră pe şoptite lângă foc, în timp ce Harry privi în direcţia ei de mai multe ori. El nu era la fel de înalt ca Gaylen. Ochii lui erau de un gri întunecat, avea părul şaten lung şi încâlcit, iar hainele nu-i stăteau bine şi erau pătate. De fapt, era un omuleţ de-a dreptul urât, genul de persoană uşor de condus de alţii.

Cassie încercă din toate puterile să-i asculte, dar nu reuşi să prindă decât câteva cuvinte. După ce ei mâzgăliră ceva pe un ziar vechi, folosind funingine direct din vatră, Harry îşi luă haina şi plecă. Gaylen se făcu comod pe salteaua rămasă liberă în faţa focului.

Cassie aşteptă câteva minute, dar părea că individul voia cu adevărat să doarmă, nepăsându-i dacă ea mâncase şi nederanjându-se să-i dea măcar o pătură sau să o mute mai aproape de foc. Totuşi, căldura nu era preocuparea ei principală acum.

— Cum te-ai gândit să-l aduci pe Angel aici?

— Va veni cu banii de la mama ta.

— Ce te face să crezi că va face asta? Este mai probabil ca mama să trimită…

— Îl va trimite pe Angel, altfel înţelegerea cade.

— L-ar putea *ruga,* dar asta nu înseamnă că el va fi de acord să vină, arătă Cassie.

— Serviciile lui sunt de cumpărat, nu? Aşa că mama ta îl poate angaja dacă nu vrea s-o facă gratis. Dar el nu ştie cine sunt sau că vreau să-l omor, aşa că de ce nu ar veni? În plus, am auzit că te-ai măritat cu el înainte să plecaţi din Texas. Ar arăta cam rău dacă n-ar veni să-şi salveze soţia, nu?

Cassie nu auzi prea multe după ce Gaylen menţionă că Angel avea să vină aici neştiind ce-l aşteaptă. Nu-şi dăduse seama de acest aspect. Îşi dori să nu fi aflat, deoarece cunoaşterea acestui fapt veni însoţită de un sentiment de groază. Avea mama ei să-şi aducă aminte că-l văzuse pe fratele lui Rafferty în oraş, ajungând la concluzia corectă? Avea să-i menţioneze asta lui Angel?

Cassie trebuia să facă ceva, să evadeze sau să se gândească la un mod în care să-l avertizeze pe Angel. Dacă

Gaylen nu i-ar fi legat mâinile la spate, s-ar fi putut apropia de el pentru a-l lovi cu unul din buştenii aşezaţi lângă foc. Dacă nu i-ar fi dat jos cizmele din picioare, ar fi putut încerca să-l lovească până să-l lase inconştient. În vatră nu erau decât doi buşteni, aşa că nici măcar nu putea scoate un băţ în flăcări, cu care să ardă basmaua care îi lega mâinile. Ideea de a-şi băga mâinile cu totul în foc pentru a o arde nu-i surâdea defel, nici nu garanta supravieţuirea ei ulterioară.

Pentru moment, singura ei opţiune era să-l facă pe Gaylen să se răzgândească. Dar în timp ce-l privea întins în faţa focului, cu mâinile sub cap, arătând atât de liniştit, ca şi cum nu ar fi planificat o crimă, nu era deloc sigură pe sine.

Trebuia totuşi să încerce.

— Ai ucide un bărbat care ar încercă să te împuşte în spate, Slater?

— Sigur că da.

— Ei bine, asta a făcut Angel cu fratele tău.

— Cucoană, am auzit ce s-a petrecut acolo. Bărbatul ăla al tău îl căuta pe fratele meu să-l ucidă, şi este bine-cunoscută rapiditatea lui. Rafe ar fi murit oricum, aşa că s-a folosit de singura şansă pe care a avut-o, după cum văd eu. Vrei să-mi spui că Îngerul ăsta al Morţii nu era hotărât să-l ucidă?

Nu putea spune aşa ceva.

— Fratele tău a încercat să mă violeze. Acesta este motivul.

Atunci el îi aruncă o privire, manifestând emoţie pentru prima dată. Era surprins.

— Ei, la naiba, de ce să fi vrut aşa ceva? Nu eşti prea arătoasă.

Obrajii lui Cassie se aprinseră.

— Asta nu schimbă lucrurile…

— Chiar dacă te-ar fi violat, i-o tăie el, ăsta nu este un motiv să moară.

Cu o *astfel* de atitudine, n-ar fi recunoscut niciodată că fratele lui meritase ceea ce i se întâmplase, aşa că-şi

schimbă tactica.

— Nu vei scăpa cu faţa curată. Dacă reuşeşti să-l ucizi pe Angel, te voi vâna eu însămi. Nu vei putea să te…

El îi tăie din nou vorba, pufnind.

— *Cucoană,* ce te face să crezi că tu pleci vie de aici? Singurul motiv pentru care nu eşti încă moartă este că poate pistolarul vrea să te vadă înainte să se apropie suficient de mult să-l pot împuşca. Tu eşti motivul pentru care l-a împuşcat pe Rafe, aşa că şi tu vei muri, ca şi el.

Probabil crezuse că asta avea să-i închidă gura. Aproape că o făcu.

— Tot… tot nu vei scăpa basma curată. Te-am văzut azi în oraş. I-am spus mamei. Este suficient de deşteaptă să-şi dea seama că e vorba de tine, aşa că numele de Slater va fi pe toate afişele cu persoane căutate în fiecare stat din vest. Nu vei mai avea niciun moment de linişte dacă ne ucizi.

— Voi pleca din ţară, ridică el din umeri. Nu mă va deranja deloc. Dar tu mă deranjezi, aşa că taci, fato, înainte să-ţi îndes ceva în gură. Nu vor putea face rost de bani înainte să se deschidă băncile dimineaţă, aşa că pistolarul nu va veni aici înainte de prânz. Am nevoie de somn înainte de asta.

Cassie se hotărî să nu-i mai spună că mama ei l-ar vâna indiferent de unde s-ar fi ascuns. Răspunsul lui ar fi fost probabil că ar ucide-o şi pe ea.

Deocamdată renunţă. Avea destul timp dimineaţă să-i mai bată la cap pe el şi pe prietenul lui, Harry. Bărbatul mai scund era mai uşor de speriat şi poate că totuşi *el* i-ar fi putut băga minţile în cap lui Slater.

Însă refuză să-l lase pe el să aibă ultimul cuvânt.

— Mi-e foame, se plânse ea.

— N-am mâncare de irosit pe o femeie moartă.

În cele din urmă, îl lăsase totuşi să aibă ultimul cuvânt.

Capitolul 39

Catherine bătu cu putere în uşa lui Angel la ora două dimineaţa. Părea că era gata să o dărâme. Ceilalţi oaspeţi ai pensiunii ieşiseră deja în hol pentru a vedea cine-i trezise, până când reuşi Angel să deschidă uşa. Catherine avea cu ea doi dintre angajaţii mai bine făcuţi de la fermă. Angel stătea în pragul uşii, doar cu pantalonii pe el – şi cu pistolul. Primul lui gând fu că ea venise pentru a-l escorta afară din oraş, mai ales că avea iarăşi cu ea blestemata aceea de geantă neagră. Însă dacă era aşa, ar fi trebuit să o facă mai în linişte. Pistolul pe care îl ţinea în faţa vizitatorilor săi spunea că avea de gând să rămână acolo. Fiind trezit dintr-un vis *foarte* plăcut, despre fiica ei, nu era în dispoziţia potrivită pentru a accepta şi mai multe insulte de la Catherine.

— Dacă încerci să-mi oferi iarăşi bani, le dau foc, îi spuse el.

— Nu sunt pentru tine. Sunt aici să te angajez.

— Să plec de aici? întrebă el batjocoritor.

— Nu, să o aduci pe Cassie înapoi. A fost pe aici? Calul ei e încă legat în faţă.

— Nu am văzut-o – şi cum adică să o aduc înapoi? Unde e?

— E prizonieră într-o cabană undeva pe deal. Din harta stângace pe care au desenat-o, aş spune că este vorba de vechea cabană de vânătoare aproape de ferma mea. Nu ştiu câţi oameni sunt acolo, dar vor douăzeci de mii de dolari, altfel spun că… că o vor ucide.

Angel îşi coborî încet pistolul. Abia atunci îşi dădu seama cât de palidă era Catherine. Probabil că şi el arăta la fel acum.

Speră că ea minţea, că nu era decât o strategie pentru a scăpa de el. Putea fi atât de lipsită de inimă? Probabil că da, însă teama pe care o văzu în ochii ei îi spuse

că acum nu era unul din acele momente.

— Cum s-a întâmplat asta?

— Astăzi a fost cu mine în oraş. Când am ajuns acasă, a plecat călare. Mi-a lăsat un mesaj că a plecat doar la o plimbare, dar cu calul ei aici, trebuie să presupun că venea să te vadă pe tine. Însă de vreme ce tu nu ai văzut-o, probabil că a fost luată imediat ce a ajuns aici.

— Şi tot ce vor ei sunt douăzeci de mii de dolari?

Surprinderea lui era de înţeles. Toţi cei care cunoşteau familia Stuart ştiau că erau bogaţi.

— Se pare că nu ştiu cât valorez cu adevărat, spuse Catherine. Ceea ce este un noroc dintr-un singur punct de vedere. Se întâmplă să am la dispoziţia suma asta, aşa că nu trebuie să aştept până dimineaţă, să merg la bancă.

Doar pentru că încercase să-l mituiască pe el să plece din oraş. Uşoara ei roşeaţă spunea că-şi amintea şi ea episodul. Lucrurile se înrăutăţiră când adăugă.

— Ceilalţi cinci mii sunt încă în geantă. Acesta este preţul tău, nu aşa ai spus?

— Scoate-i afară.

— Poftim?

— Scoate cei cinci mii afară. Nu lucrez pentru dumneata, doamnă Stuart, pentru niciun motiv.

Se întoarse cu spatele după ce spuse asta. Catherine făcu un pas înainte, ceea ce o aduse în interiorul camerei.

— Trebuie să o faci, spuse ea pe un ton implorator. Nu ştiu de ce, dar au spus că vor lua banii numai dacă-i aduci tu. Dacă încearcă să-i ducă altcineva…

El îşi lua cămaşa când o întrerupse.

— Nu am spus că nu-i voi duce.

— Atunci lasă-mă să te plătesc.

— Pentru că-mi recuperez soţia? se opri şi îi aruncă o privire întunecată. Este încă soţia mea, nu?

Catherine roşi din nou deoarece suspecta că el nu avea să se mişte nici măcar un centimetru până nu primea un răspuns.

— Da, reuşi ea să spună.

El nu mai aduse vorba despre asta şi continuă să se

îmbrace.

— Unde este cabana?

— Jim îţi poate arăta unde este, dar nu te poate ajuta. Au specificat că trebuie să mergi singur.

— Nici nu m-am gândit altfel. Aveţi vreo idee cine sunt oamenii aceştia? Duşmani de-ai dumneavoastră, poate?

— De-ai mei, nu… dar este posibil să fie de-ai tăi.

— Ce vă face să credeţi asta?

Ea ridică din umeri, având o expresie nesigură.

— Poate că este doar o presupunere absurdă, dar Cassie a văzut pe cineva astăzi în oraş care a tulburat-o destul de rău. A pretins că era bărbatul pe care l-ai ucis când eraţi în Texas.

— Am ucis mai mulţi.

— Despre care ştia şi Cassie?

— Nu. Trebuie să fie vorba de Rafferty Slater, spuse el. Dar morţii nu învie.

— Asta am spus şi eu, replică Catherine. Însă ea a insistat că bărbatul arăta exact ca acela pe care l-ai ucis. Singura explicaţie rezonabilă este că sunt fraţi, poate chiar gemeni.

— Iar fratele ar putea dori să se răzbune, concluzionă Angel în timp ce-şi punea pe umeri impermeabilul galben. Mulţumesc pentru avertisment.

*

Dinţii lui Cassie clănţăneau. Cabana nu fusese foarte bine făcută. Frigul se strecurase printre scândurile podelei întreaga noapte. Un vânt tăios venea printr-o crăpătură mai mare din peretele din spatele ei. Focul ardea încă, dar Gaylen o legase în colţul opus al camerei, astfel încât căldura acestuia nu ajungea până la ea.

Ar fi reuşit să se târască pe podea pentru a se apropia de foc, dacă ar fi încercat. Însă Gaylen îl acaparase, iar ea nu dorea să se apropie prea mult de un bărbat care voia să o împuşte cât era legată fedeleş şi lipsită de apărare, aşa

că rămase acolo unde era. Presupunea că nu l-ar fi deranjat să se trezească şi să o găsească îngheţată bocnă. Ar fi economisit un glonţ.

Harry se întorsese şi se holbase îndelung la ea înainte să se aşeze din nou – tot în faţa focului. Mai pusese încă un buştean pe foc, dar căldura tot nu ajunsese la Cassie. Iar după felul în care omuleţul se uitase la ea, ca şi cum nu l-ar fi deranjat deloc să o încălzească chiar el, Cassie renunţă să se mai gândească să se apropie de ei, indiferent cât de frig i-ar fi fost.

Trebuie să fi adormit la un moment dat, deşi nu intenţionase. Nu fu sigură ce o trezise. Probabil dinţii ei care clănţăneau. Era încă noapte. Cabana nu avea nicio fereastră, dar crăpăturile din pereţi ar fi lăsat să treacă suficientă lumină, dacă ar fi fost lumină afară.

Mâinile îi erau complet amorţite acum. Îşi petrecuse ultima oră încercând să lărgească materialul astfel încât să-şi poată elibera măcar o mână, însă Gaylen o legase atât de strâns, încât basmaua trebuia tăiată pentru a o elibera. Se îndoia că avea să se deranjeze să facă asta înainte să o împuşte.

Se uitase lung la uşă mult timp, dezbătând dacă să încerce să plece sau nu. Uşa era încuiată cu un simplu inel de sfoară. Ar fi reuşit poate să-l desfacă folosindu-şi dinţii, iar cu ajutorul bărbiei ar fi putut deschide zăvorul. Însă uşa era mult mai aproape de foc şi de cei doi bărbaţi decât de ea, iar Cassie se temea că frigul ce ar fi năvălit odată ce ar fi deschis-o i-ar fi trezit pe amândoi, dacă nu imediat, atunci suficient de curând, deoarece se îndoia că ar fi putut-o închide la loc când vântul o împingea cu putere în urma ei. De altfel, nu ar fi putut ajunge prea departe, rostogolindu-se şi alergând în jos pe deal. Gaylen ar fi putut s-o ucidă chiar atunci dacă l-ar fi făcut să alerge după ea. Asta nu l-ar fi ajutat deloc pe Angel atunci când ar fi sosit. Şi cu siguranţă nu ar fi ajutat-o nici pe ea.

Încercă să-şi mişte picioarele şi descoperi că avea dureri peste tot din cauza poziţiei înghesuite. Capul îi căzu în spate şi se lovi de perete, făcând-o să geamă. Nu-şi

amintea să-i mai fi fost vreodată atât de frig şi să se fi simţit atât de nenorocită – şi de înfricoşată. Nu voia să moară. Se întrebă dacă Gaylen s-ar răzgândi în cazul în care ea i-ar fi spus asta. Aproape că izbucni în râs. Era absolut lipsit de conştiinţă, aşa cum îl crezuse odată pe Angel. Însă Angel avea un profund sentiment ai dreptăţii. Dreptatea lui Gaylen era crima cu sânge rece.

— Cassie?

Era vântul, care o făcea să audă lucrurile pe care voia să le audă. Nu ar fi putut să fie...

— Cassie, trezeşte-te, la naiba!

Se aplecă în faţă pentru a se putea întoarce şi se holbă la perete.

— Sunt trează, şopti ea agitată. Angel?

— Poţi deschide uşa?

— Voi încerca, dar s-ar putea să dureze puţin. M-au legat.

— Nu contează, voi sparge uşa.

— Nu, şuieră ea. Dacă nu merge, nu vei face decât să-i trezeşti. Lasă-mă pe mine să încerc mai întâi.

— În regulă, dar grăbeşte-te.

Să se grăbească, când o durea tot trupul şi abia se putea mişca? De fapt, cu salvarea iminentă, muşchii ei plini de crampe nu păreau să mai doară la fel de rău ca înainte.

De vreme ce în cabană nu exista nicio mobilă care să o stânjenească, ajunse în cealaltă parte a camerei rostogolindu-se pe podea, mai repede decât ar fi făcut-o dacă ar fi ţopăit. Nu fu la fel de uşor să se ridice în genunchi odată ajunsă la uşă, dar reuşi totuşi după ce încercă de câteva ori.

Adevărata provocare sosi însă sub forma închizătorii din sfoară. Din cealaltă parte a camerei nu arătase prea solidă, dar era întinsă mai tare decât crezuse ea, şi petrecută peste un cui îndoit. Reuşi să apuce o parte a buclei cu dinţii, însă oricât de tare trase, capătul nu voia nicidecum să alunece peste cârlig. Dacă ar fi încercat să se ridice şi să se întoarcă, folosindu-şi mâinile în schimb, şi-ar fi pierdut timpul degeaba. Degetele îi erau prea amorţite.

În cele din urmă trebui să-şi apropie gura de una din crăpăturile din uşă.

— Angel?

El era acolo, aşteptând.

— Da?

— Am probleme cu inelul ăsta din sfoară care o blochează. Poate că dacă deschizi uşa şi o împingi de câteva ori, asta va întinde sfoara suficient de mult ca să o pot desprinde.

Răspunsul lui fu să facă întocmai aşa. Cassie privea cu atenţie sfoara, gata să-i spună să se oprească dacă o vedea întinzându-se chiar şi numai puţin. Ar fi trebuit însă să privească tocul uşii. Presiunea pe care o aplică Angel scoase din ţâţâni balamalele şi uşa o lovi, deschizându-se din cealaltă parte.

Strigătul ei de surprindere sosi prea repede pentru a-l putea opri.

— Ce naiba… auzi Cassie exact în spatele ei.

Urmă imediat venit drept din faţă un:

— Chiar vă rog.

Cassie se strecură de sub uşa care acum atârna de inelul acela afurisit de sfoară şi-l văzu pe Angel cu pistolul aţintit asupra lui Gaylen şi lui Harry, abia aşteptând o scuză pentru a apăsa pe trăgaci.

— Tu trebuie să fii Angel, spuse Gaylen.

— Îngerul Morţii, replică Angel pentru prima oară în viaţa sa.

— Aşadar, ai venit fără bani? Chiar şi acum, pus în faţa sfârşitului brusc al planurilor sale, Gaylen avea o expresie care părea aproape indiferentă. Alături de el, Harry părea pe punctul de a leşina. N-am contat pe asta.

— Banii sunt afară. Mama ei i-a avut la îndemână. Dacă-i vrei, scoate pistolul.

— Foarte frumos din partea ta, dar am auzit că nu pierzi niciodată.

Angel zâmbi doar. Cassie se înfurie ascultându-i. Îi era frig, foame, iar uşa o lovise în cap atunci când căzuse pe-o parte.

— Dacă nu ai de gând să-i împuşti, faci totuşi ceva cu ei, să putem pleca odată?

Vorbise pe cel mai îngheţat ton posibil. Nu reuşi să-i atragă privirea, ci doar o încuviinţare din cap, înainte ca el să se apropie de Gaylen şi să-i facă semn să se întoarcă. De îndată ce acesta se întoarse, Angel îl lovi cu patul pistolului în cap.

Harry făcu ochii mari în direcţia trupului căzut al prietenului său, iar Angel se răsuci spre el.

— Nu m-ai putea lega doar?

— Te-aş putea împuşca.

Harry se întoarse repede şi îşi primi lovitura. Cassie scoase un sunet dezgustat. Harry avusese dreptate.

— De ce nu i-ai putut lega? dori ea să ştie.

Angel se uită la ea pentru prima dată.

— Pentru că este mai uşor să o fac când sunt aşa. Îi leg acum.

— Ai un cuţit, să mă ajuţi întâi pe mine să mă dezleg?

El scoase un cuţit din cizmă. Mama ei avea să urască faptul că aveau un obicei comun.

— Eşti bine? reuşi el să întrebe în cele din urmă, tăindu-i rapid legăturile.

— Nici că s-ar putea mai bine, izbucni ea.

Nu era sigură de ce era atât de furioasă pe el. Poate pentru că văzuse cât de mult îşi dorea să-l ucidă pe Gaylen – sau poate pentru că acum şi-ar fi dorit confortul unei îmbrăţişări, dar ştia că nu avea să primească una.

— De fapt, sunt uimită că l-ai lăsat să trăiască, spuse ea. Va primi probabil doar câţiva ani de închisoare pentru ce a încercat să facă aici. Nu eşti deloc îngrijorat că va veni din nou după tine odată ce iese din închisoare?

— Nu am auzit niciodată de Rafferty, dar cu Gaylen Slater este altă poveste. El era, nu?

— Aşa a spus.

— Ei bine, este căutat în Colorado şi New Mexico pentru crimă. Unul din cele două jurii ar putea sfârşi condamnându-l la spânzurătoare.

— Credeam că nu te deranjează să ucizi pe cineva pe

care îl aşteaptă spânzurătoarea.

— Mă deranjează, dacă eşti acolo şi priveşti, spuse el, apoi o întrebă: Cum au pus mâna pe tine, oricum?

— Am venit aseară în oraş să te văd.

— Singură? Şi fără pistol? spuse el pe un ton care implica faptul că nu ar fi putut să facă ceva atât de prostesc. De ce voiai să mă vezi?

— Nu cred că-ţi voi spune acum, spuse ea înţepat.

— Voiai să mă avertizezi în privinţa lui Slater?

— Şi ce dacă?

— Nu credeam că-ţi pasă.

— Îmi pasă.

— Cât de mult?

— Prea mult, replică ea tăios, pe un ton care contrasta cu tonul lui blând, după care strică mărturisirea, adăugând: Dar nu suntem duşmani, aşa că prefer să cred că suntem prieteni. Iar mie îmi pasă de *toţi* prietenii mei.

El îi aruncă o privire întunecată, care spunea că nu mai avea de gând să rabde mult timp impertinenţa ei. Se îndepărtă apoi de ea şi începu să-i lege pe cei doi bărbaţi inconştienţi. Ea rămase acolo unde era, masându-şi mâinile pentru a restabili circulaţia sângelui înainte de a-şi căuta cizmele.

Se deplasa cu dificultate, muşchii fiind încă amorţiţi. Începu să se enerveze pe ea însăşi. Ar fi trebuit să fie uşurată. Era în siguranţă. Angel era în siguranţă. Ar fi trebuit să-i mulţumească în loc să se răstească la el – însă tot nu-şi primise îmbrăţişarea.

— A fost prea uşor, spuse el, apropiindu-se prin spatele ei.

Ea se întoarse cu faţa la el.

— Nu te aşteptau decât mâine pe la prânz, aşa că nu s-au deranjat să stea de pază.

Ochii lui se îngustară brusc.

— Te-a atins vreunul din ei, Cassie? Spune-mi adevărul.

— Să-i poţi ucide tu, totuşi?

— Da.

Angel al ei era cinstit până în pânzele albe.

— Nu, nu au fost atraşi de mine.

— Trebuie să fie orbi.

Obrajii ei se încălziră plăcut.

— *Tu* eşti atras de mine, Angel?

— Ce naiba crezi? spuse el înainte de a o trage în braţele lui.

Capitolul 40

Cassie apucă să doarmă câteva ore în drumul spre casă, aşezată în şa în faţa lui Angel şi folosind pieptul lui drept pernă. El călări încet şi lin, lăsând-o să doarmă, însă nu înainte de a-i face o mărturisire abia murmurată.

— Al naibii să fiu dacă vreau să te duc acasă.

Îşi aminteau amândoi sărutul şi îmbrăţişarea copleşitoare pe care i le dăduse în cabana aceea veche.

— Dacă mama ta nu te-ar aştepta…

Nu-şi termină propoziţia, iar Cassie nu răspunse. Însă adormi zâmbind – şi mai hotărâtă ca niciodată să-l păstreze pe Angel al ei.

Soarele era sus pe cer când ajunseră în curtea fermei Lazy S. Catherine era în pridvor, aşteptându-i. Nu dormise deloc în noaptea care trecuse.

După o îmbrăţişare zdrobitoare, Cassie amână toate interogatoriile cu un rapid:

— Vorbim mai târziu, mamă. Trebuie să rezolv întâi ceva cu Angel. Se întoarse apoi către el, adăugând: Mă întorc imediat, aşa că nu pleca.

Amândoi priviră lung în urma ei în timp ce intra alergând în casă. Catherine se uită în cele din urmă la Angel, care nu urcase mai mult de jumătate din scările pridvorului – pentru a păstra distanţa faţă de ea.

— I-ai ucis? întrebă ea.

— Nu cu ea acolo.

— Eu i-aş fi ucis.

El nu se îndoi.

— Cassie are tendinţa de a se supăra când împuşc oameni. Face lucruri nebuneşti pentru a preveni asta. Chiar a insistat să-l provoace ea la duel pe Rafferty Slater, ca să nu o fac eu.

Catherine digeră povestea îngrozită, deşi expresia ei nu se schimbă. Nu avea de gând să menţioneze că se părea că fiica ei dorea să evite cu orice preţ rănirea lui. Ridică dintr-o sprânceană.

— Ce a făcut cu acest Slater care este încă în viaţă?

— A început să se răstească la mine în loc să-mi mulţumească pentru că am salvat-o.

— Lasă-mă atunci pe mine să-ţi mulţumesc…

— Nu este nevoie.

Nici nu crezuse.

— Ştii ce vrea să rezolve cu tine?

— Nu.

Catherine se temea că ea ştia, dar nu avea de gând să-l avertizeze. Un pistolar ca ginere. Presupunea că s-ar fi putut şi mai rău de atât.

Cu un oftat resemnat, spuse:

— Voi trimite pe cineva la şerif, să se ocupe de indivizii aceia. Spune-i lui Cassie că mi-ai oferit explicaţiile în locul ei. Mă duc să mă culc acum.

Angel se încruntă înainte ca uşa să se închidă în urma ei. Îl lăsa singur cu fiica ei? Aceeaşi femeie care încercase să-l ducă cât mai departe de Cassie?

Când Cassie reveni în pridvor, îl găsi pe Angel cu braţul în jurul gâtului lui Marabelle, în timp ce cu cealaltă mână o scărpina după urechi.

— Când s-a întâmplat *asta*? întrebă ea incredulă.

— Ce?

— Tu şi Marabelle vă înţelegeţi.

— De ce nu ne-am înţelege? întrebă el inocent. Este doar o bătrână pisică uriaşă.

Cassie pufni, arătându-i cât de mult accepta răspunsul lui. El îi rânji doar – până când observă că acum ea – şi purta pistolul. Încruntarea lui reveni, repede şi cu

furie.

— Unde crezi că mergi cu ăla? întrebă el.

— Nicăieri.

— Atunci de ce l-ai luat?

— Pentru că te provoc la o întrecere, Angel.

— Asta crezi tu.

— Vrei să divorţezi, nu-i aşa?

Încruntarea se adânci.

— Ce naiba au de-a face una cu alta?

— Dacă tu câştigi, mergem direct la avocat şi începem procedura de divorţ.

— Şi dacă câştigi tu?

— Nu va fi niciun divorţ.

Angel rămase nemişcat, cu ochii aţintiţi într-ai ei.

— De ce ţi-ai asuma riscul ăsta?

— Pare să fie singura mea şansă de a te păstra.

— *Vrei* să rămânem căsătoriţi?

Uimirea lui o făcu să amâne un răspuns decisiv. În schimb, spuse:

— M-am cam obişnuit cu ideea.

— În regulă, ne întrecem, spuse el, coborând încet scările şi alăturându-i-se ei. Dar nu ai cum să mă învingi, drăguţă.

Ea rânji auzindu-l.

— S-ar putea să te surprind, Angel.

Câteva secunde mai târziu, el fu surprins. Era aproape la fel de rapidă ca el. Însă ea fu şi mai surprinsă, deoarece azi Angel era lent, atât de lent că până şi un copil ar fi putut scoate pistolul mai repede. O lăsase să câştige. Când îşi dădu seama de ce, alergă la el şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui.

— Ai pierdut! strigă ea fericită.

— Asta crezi tu, replică el înainte ca gura lui să o găsească pe a ei, lăsând-o fără răsuflare.

Trecu mult timp până când ea putu spune:

— Nu înţeleg. Nu-ţi doreai divorţul?

— Drăguţă, de ce crezi că nu i-am oprit pe bărbaţii MacKauley să ne căsătorească?

— Dar nu i-ai fi putut opri.

— N-aş fi putut?

Ochii ei se măriră. Îl văzuse întorcându-se şi scoţându-şi pistolul într-o secundă. L-ar fi *putut* împiedica pe Richard să-i ia pistolul în ziua aceea. Şi fusese suficient de aproape de Frazer în drum spre casă pentru a-l putea dezarma, punând capăt lucrurilor atunci.

— Atunci de ce ai fost atât de furios pe mine în ziua aceea? dori ea să ştie.

— Pentru că numai că nu i-ai implorat să nu o facă, replică ea.

— Asta a fost din cauză că eram speriată de moarte că aveai să-i ucizi.

— A fost singurul tău motiv?

— Da, spuse ea roşind uşor. Nu mă deranja prea mult să fiu căsătorită cu tine. Desigur, eram îngrijorată cu privire la ce va spune mama.

— Încă eşti îngrijorată pentru asta?

— Nu prea. Nu ai crede, dar mama s-a îmblânzit mult de când ea şi tata au început să vorbească.

— Nu, nu aş crede.

Cassie izbucni în râs.

— Ţi-am spus că tata vine în vizită? Nu m-ar surprinde deloc dacă ei doi s-ar împăca.

— Ne-am împăcat şi noi, Cassie?

— Mă aştept să-ţi strângi lucrurile şi să te muţi aici azi.

— Nu ştiu dacă este o idee foarte bună.

— De ce? Deja ştii bine casa. Este exact la fel cu cea a tatii.

Evita în mod deliberat să înţeleagă ce spunea el – se referea la obiecţiile mamei ei. O lăsă să facă asta pentru un moment.

— Ai aflat vreodată de ce a construit casa exact la fel?

— Nu chiar. Probabil pentru a păstra amintirile proaspete.

— De asta, şi pentru că încă mă iubeşte, spuse Catherine din cealaltă parte a ferestrei lângă care stăteau

ei doi.

Cassie şi Angel se întoarseră spre ea, însă ea-şi abandonă postul de unde îi ascultase. Amândoi izbucniră în râs.

— *A spus* că merge la culcare, îi spuse Angel.

— Înainte să afle despre ce este vorba? Nu mama mea!

— S-a dus aşadar să-şi ia pistolul?

Cassie îi zâmbi larg.

— Nu trebuie să te mai îngrijorezi din cauza asta. În caz că nu ai observat, tocmai ne-a dat binecuvântarea, nespunând nimic.

— Nu am observat.

— O vei cunoaşte până la urmă. Vei avea suficient timp să încerci.

El o trase mai aproape.

— Nu-ţi imaginezi ce bine sună asta pentru mine.

— Spune-mi, atunci.

Îl punea într-o situaţie delicată. Cuvinte asemenea celor pe care voia să i le spună nu-i veneau uşor.

— Nu ştiu cum ai ajuns să însemni atât de mult pentru mine, Cassie. N-a trecut nicio zi în care să nu mă gândesc la tine, dorindu-mi să fii a mea.

— Angel, vrei să-mi spui că mă iubeşti?

— Bănuiesc că da. Dar nu mă vei transforma în fermier.

Ea râse şi-i sărută faţa.

— Nici n-aş încerca. Însă impulsul ei de a se amesteca nu-i dădu pace, aşa că adăugă: Poate următorul şerif al oraşului Cheyenne…

Capitolul 41

— Cred că este prima dată când îl văd pe Colt Thunder în costum, îi spuse Cassie lui Angel în timp ce priveau cuplul de proaspăt căsătoriţi plimbându-se printre

oaspeţii lor. Şi ştii cât de mult a trecut de când şi-a tăiat ultima oară părul?

— Ştiu, replică Angel. Abia l-am recunoscut la biserică. În locul lui aş fi aşteptat până la primăvară, dar mă îndoiesc că a luat decizia gândindu-se la urechile reci. Aş spune că a lăsat în sfârşit trecutul în urmă, mulţumită ducesei.

— Întotdeauna e o femeie la mijloc…

— Nu întotdeauna.

— De cele mai multe ori, ele pun lucrurile în ordine.

El pufni.

— Cu o astfel de părere, nu este de mirare că te bagi mereu în treburile altora. Ochii lui negri se umplură apoi de o lumină caldă. Dar ne dezvăţăm de asta, nu-i aşa?

— *Vom* încerca, răspunse ea, dar fără a-l privi în ochi.

— Cassie…

— Mă întorc imediat.

El se încruntă la spatele ei care se îndepărta – şi la sfârşitul *acestui* subiect. Însă după un moment îşi zâmbi în barbă. Deja se hotărâse să o ia uşor. Cassie nu ar fi fost ea însăşi dacă nu-şi băga nasul în treburile *cuiva.* Dar ea nu trebuia încă să ştie asta. Lui Angel i-ar fi plăcut să aibă parte măcar de câteva săptămâni de pace înainte să trebuiască să împuşte pe cineva în numele ei.

Cassie se îndreptă direct către mama ei, sigură că Angel nu avea să o urmeze acolo pentru a continua conversaţia. În această dimineaţă nu se simţise în largul lui în sufrageria lui Catherine atunci când intrase aceasta, un semn evident al faptului că se mutase acolo, însă tot ce spusese ea fusese:

— Au mai rămas ouă?

Asta nu-l făcu să se relaxeze, aşa cum fusese intenţia ei, dar avea să o facă, în timp.

— Cred că ar trebui să organizez şi eu aşa ceva, spuse Catherine când Cassie ajunse lângă ea.

— Aşa ceva?

— O nuntă. Am pierdut-o pe a ta şi, de vreme ce este evident că nu ai de gând să scapi de pistolar, presupun că

ar trebui să-ţi organizez o nuntă cum se cuvine.

Cassie zâmbi orbitor.

— Chiar vrei asta, mamă?

Catherine oftă.

— Din nefericire, da. Însă trebuie să întreb. Eşti sigură, iubito?

Cassie nu avea nevoie de explicaţii.

— Îl iubesc, mamă. Nu pot fi mai sigură de atât.

— În regulă, spuse Catherine, apoi o avertiză. Dar nu vei reuşi niciodată să-l transformi într-un fermier.

— Nici nu aveam de gând să încerc.

— De ce nu?

— Ar însemna să-şi irosească abilităţile de pacificator.

— Angel? Pacificator? Ai dat iama în vasul acela cu punci pe care l-a îmbunătăţit Chase?

Cassie râse.

— Nici eu nu m-aş fi gândit, mamă, dar Angel chiar are talentul acesta. Uite ce a reuşit să facă în Texas. Eu am pus lucrurile în mişcare, însă Angel a fost cel care a pus capăt vrajbei dintre cele două familii. Şi uită-te la tine şi la tata, vorbiţi din nou – poate chiar mai mult de atât. Şi asta a fost opera lui Angel.

Catherine nu corectă acel „poate chiar mai mult” în schimb, spuse:

— Este o contradicţie absolută să faci asocierea între pace şi un bărbat cu o viaţă atât de violentă.

Cassie ridică doar din umeri.

— Felul în care acţionează el este puţin diferit de cel al lui Lewis Pickens.

— Puţin?

— Bine, foarte diferit. Domnul Pickens lucrează la asta, în timp ce Angel nu – nu în mod intenţionat. Şi totuşi, fac acelaşi lucru, la urma urmei. Uită-te numai la profesia lui Angel. El rezolvă problemele oamenilor, mamă. Lasă în urma lui pace, unde înainte au fost dispute. Este un pacificator. Doar că încă nu ştie asta.

— Te-aş sfătui să nu expui perspectiva asta. Ar putea obiecta faţă de reabilitarea reputaţiei sale.

Cassie rânji.

— Voi aştepta câţiva ani înainte de a-l lămuri.

— Deşteaptă fată.

*

— Drăguţ costum.

Colt abia se abţinu să nu-i arunce o privire urâtă lui Angel. Deja auzise asta de prea multe ori în această zi. Remarca nu-l împiedică însă să-şi satisfacă curiozitatea.

— Ştiu că astăzi ai apărut cu ea la braţ, dar veţi rămâne într-adevăr căsătoriţi, tu şi Cassie Stuart, sau ţi-ai extins protecţia asupra ei pentru încă un timp?

— Nu mai sunt deloc sigur că nu se poate apăra singură, spuse Angel. Ştiai că este aproape la fel de rapidă ca mine la scosul pistolului?

— Cine crezi că a învăţat-o? replică Colt.

— Tu? întrebă Angel surprins.

— I-am arătat elementele de bază. Era doar un copil pe atunci. Presupun că a exersat între timp.

— Aşa se pare.

— Însă mama ei nu a lăsat-o niciodată să facă mai mult decât să ţină contabilitatea fermei. Nu este de mirare că se amestecă în vieţile altora, cu atât de mult timp liber la dispoziţie.

— Nu va mai avea chiar atât de mult timp acum, promise Angel.

— Rămâneţi aşadar căsătoriţi?

— Aş vrea să văd cine încearcă să ne despartă.

O spuse pe un ton atât de convingător, încât Colt izbucni în râs.

— Ei bine, nu te uita la mine. Nici nu mă gândeam să încerc.

Angel rânji prosteşte.

— Ce mă face ea să simt... încă nu m-am obişnuit cu asta.

— Te-a schimbat, este clar.

— Cum aşa?

— Nu credeam să apuc ziua în care să ceri *tu* o favoare, spuse Colt.

— Nici eu, dar fii pe pace. Nu te-ai descurcat, aşa că socotelile noastre sunt tot încheiate.

— Ce vrei să spui? întrebă Colt. Am supravegheat-o, aşa cum mi-ai cerut.

— Nu suficient de bine încât să împiedici faptul că aproape a fost ucisă ieri.

— Din cauza *amestecului* ei?

— Indirect. A fost sfârşitul lucrurilor pe care le-a pus în mişcare în Texas.

Colt clătină din cap.

— Drace, ai nimerit pe cineva pe măsura ta când te-ai căsătorit cu ea.

Angel râmji.

— Ştiu. Dar cu tine ce s-a întâmplat? Credeam că tu şi ducesa nu vă înţelegeaţi.

Ochii lui Colt o căutară pe soţia lui de-a lungul încăperii, iar el zâmbi.

— Am ajuns să o îndrăgesc.

— Trebuie să fie contagios, spuse Angel, căutând-o şi el cu privirea pe Cassie. Am sfârşit având aceeaşi problemă şi eu.

*

— Aşadar, domnul Kirby a fost până la urmă de ajutor? întrebă Cassie.

În cele din urmă ajunsese să îl întrebe pe Angel dacă aflase cine erau părinţii lui. Nu se aşteptase să-i răspundă afirmativ, cel puţin nu atât de curând.

— Presupun că vrei să-ţi asumi meritul pentru asta? întrebă el.

— Cu siguranţă. Cassie aşteptă, însă când el nu mai spuse nimic, îl împunse cu degetul în piept. Ei bine? Care este numele tău?

— Angel.

Ea râse.

— Vrei să spui că nu era doar un nume de alint?

El clătină din cap.

— Mă mai cheamă O'Rourke.

— Irlandez? Ei bine, asta e neaşteptat. Dar îmi place cum sună. Cassandra O'Rourke. Sună mai bine decât Cassandra Angel. Ai aflat unde sunt acum?

— Tata a murit înainte ca eu şi mama să mergem în St. Louis. Ea trăieşte încă acolo.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău, dar sper că ştii că nu-ţi voi da pace până când nu eşti de acord să mergi să-ţi cunoşti mama.

Braţul lui îi înconjură talia, aducând-o mai aproape de el.

— De data asta nu te mai poţi amesteca, drăguţă. Am făcut-o deja.

— Ştiam că ai s-o faci, spuse Cassie plină de sine. Cum este mama ta?

— Minunată. Întreaga ei familie e minunată – cu o singură excepţie, dar nici măcar el nu-mi displace.

— Ce vrei să spui, ce familie?

— S-a recăsătorit. Am doi fraţi şi o soră, şi încă doi fraţi vitregi. Sora mea, Katey, este încântătoare. O s-o iubeşti, Cassie. Nu te vei putea abţine. Vrea să se facă văcăriţă. S-a ţinut de capul meu să o învăţ să tragă cu pistolul tot timpul cât am stat acolo.

— Ai învăţat-o?

— Nu. Nu ar avea ce face cu el într-un oraş.

— Va avea nevoie când va veni în vizită.

El îi rânji.

— Învaţ-o tu.

— Să nu crezi că n-o voi face, îl asigură ea. Care este excepţia despre care vorbeai?

— Cel mai mare frate, Bartholomew.

Ea se încruntă, gânditoare.

— Numele ăsta îmi sună cunoscut dintr-un oarecare motiv.

— Poate din cauză că l-ai întâlnit în St. Louis.

Ochii ei se căscară.

— Bartholomew Lawrence! *El* este fratele tău vitreg?

— Am fost amândoi la fel de surprinşi când s-a alăturat în sfârşit familiei. Dar discutasem deja cu el la hotelul tău, când l-am auzit vorbind despre tine. Sunt fericit să spun că aproape a leşinat – din nou.

— Ce i-ai spus de l-ai făcut să leşine prima oară?

— Nu multe, replică el inocent.

— Pun pariu, pufni ea. Ei bine, orice ai face, nu-l pomeni în faţa mamei mele. S-a întâlnit cu el şi nepoliteţea lui şi aproape că l-a împuşcat.

— Deja îmi place mai mult mama ta. Asta-i atrase o privire aspră, aşa că adăugă: De fapt, îi sunt recunoscător bătrânului Bart.

— De ce?

— Este bine să ştiu că nu sunt singura oaie neagră a familiei.

Cassie se supără auzind asta.

— Nu eşti o oaie neagră. Ştiu că eşti cât se poate de dulce.

El îi rânji.

— Nu împrăştia zvonul ăsta. Îmi vei strica reputaţia.

— Vorbeam despre gustul tău, dulceaţă.

Ochii lui se aprinseră imediat.

— De ce nu mergem în hambarul lui Jessie şi Chase? Ultima oară când am verificat, aveau nişte baloţi de fân excelenţi.

— Va fi frig acolo.

— Nu îţi va fi frig, îi promise el.

Chase şi Jessie chiar aveau nişte baloţi excelenţi. Cassie nu-şi amintea să mai fi apreciat vreodată la fel de mult un pat moale din fân, însă acum o făcu. Era întinsă, cu braţul soţului ei înconjurându-i talia, şi nu se grăbea deloc să se întoarcă la petrecerea de nuntă.

— Ştii, dacă nu ai fi fost de acord să rămâi căsătorită cu mine, Cassie, aveam de gând să te vizitez în fiecare lună până când ai fi rămas însărcinată.

Ea se ridică şi se întoarse, privindu-l.

— Chiar şi după ce mi-ai spus că nu intenţionai să mă

laşi însărcinată?

— Pe atunci nu intenţionam. Dar acum nimic nu mi-ar plăcea mai mult, şi ajunsesem la punctul în care aş fi făcut orice ca să te păstrez.

Ea – i cuprinse faţa în palme şi îşi apropie gura de a lui.

— Tot ce trebuia să faci, Angel, era să mă rogi spuse ea lipindu-şi buzele de ale lui. Doar atât trebuia să faci.

Sfârşit